IRIS MOORE

Promisiunea trecutului

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION GEICU

ALCRIS

Capitolul 1

– Cu alte cuvinte, Stefan Bjornson ar fi singura și unica persoană care v-a făcut o ofertă?

– Nu pot să vă ascund nimic. Dacă vremurile nu ar fi atât de grele, am fi avut probabil și alte propuneri, dar în acest moment majoritatea oamenilor au, dacă îndrăznesc să spun, cuțitul la gât. Conjunctura economică nu prevestește nimic bun și ei trebuie să se gândească înainte de toate să-și plătească împrumuturile. Oricum, după părerea generală, Stefan a meritat achiziționarea acestor pământuri.

Fața lui Karen se înăspri.

– Nici nu se pune problema să-i vând lui Stefan Bjornson! zise ea cu o voce crispată.

Agentul imobiliar Arnold Teiger începu să dea semne de nerăbdare. Cu fruntea încruntată și brațele încrucișate la piept, își roti fotoliul la stânga și la dreapta, apoi o privi pe Karen drept în ochi.

– Îmi place să v-o repet, domnișoară Haig, o vânzare este o vânzare. Dar dați-mi voie să vă pun o întrebare indiscretă: în măsura în care nu intenționați să locuiți aici, de ce vă interesează dacă x sau y achiziționează proprietatea tatălui dumneavoastră?

– Îi acord o mare importanță, asta-i tot, răspunse ea ridicându-se.

După șocul morții subite a tatălui ei, trebuia acum să înfrunte un trecut asupra căruia aruncase un văl de mulți ani de zile. Se duse până la fereastră și privirea ei rătăci dincolo de casele din cărămidă din Crookston, la șirul de arbori care protejau orășelul de apele umflate ale lui Red Lake River. Timpul se scursese, dar împrejurimile nu se schimbaseră deloc. De la postul ei de observație, putu să vadă că toate garajele purtau încă aceleași firme și că streașina cinematografului atârna încă în bucăți în colțul stâng.

Dacă regăsea neschimbat orașul copilăriei sale, nu același lucru putea spune despre ea. Karen se schimbase. Când părăsise locuința familei ca să plece la universitate, acum treisprezece ani, era încă o tânără fată naivă... Atât de naivă încât să creadă că băiatul pe care-l iubea își va ține promisiunile, că va veni curând s-o întâlnească și că viitorul le va aparține.

Cuprinsă de un val de nostalgie, închise ochii și suspină ușor. Apoi își veni în fire și făcu stânga-mprejur.

– Domnule Teiger, ați încercat totuși să găsiți un alt cumpărător? insistă ea.

– Drept să spun, n-am văzut necesitatea. Când ne-ați sunat din Arabia Saudită...

– Din Kuweit, rectifică ea mașinal.

– Să admitem. Nu este mai puțin adevărat că în momentul acela mi-ați cerut să vând proprietatea fără să mă preocupe prea mult prețul. Oferta lui Stefan fiind cea mai onestă, n-am considerat necesar să...

– Asta vă reproșez!

În realitate, pentru Karen nu era o prblemă de bani, ci de încredere și aflase pe pielea ei că Stefan nu era un om de cuvânt. Purta încă inima ei urmele trădării lui și pentru nimic în lume nu-i va ceda nici cea mai mică bucățică din terenul familiei Haig.

– Nu uitați, domnișoară, că tatăl dumneavoastră și Stefan erau foarte legați. Ei se ocupau de terenurile lor ca și cum ar fi fost vorba de o singură și mare exploatație, Stefan oferindu-și întotdeauna serviciile pentru lucrările cele mai grele.

Preocupat să-și convingă clienta, bărbatul scund și durduliu vorbea cu o voce calmă și sigură, accentuând cuvintele.

– Ca toți oamenii din micul nostru oraș, nu mă îndoiesc nici o clipă că în mintea tatălui dumneavoastră, amabilitatea și generozitatea lui Stefan meritau o compensație.

Dar Karen nu înțelegea astfel. Ea considera că nu-i mai datora nimic lui Stefan Bjornson și prefera să taie definitiv legăturile cu el, într-un fel cât mai radical cu putință.

Totuși, în sufletul ei, ideea de a-i provoca necazuri o indispunea și trebui să se silească pentru a face să tacă protestul din inima ei.

– Vă cer să binevoiți să găsiți un alt cumnpărător, îl anunță ea hotărâtă.

– N-o să fie ușor. Cum v-am explicat, oamenii, pe aici...

– Ei bine, căutați în altă parte! La Minneapolis, sau la Chicago.

Nemaiavând argumente, agentul imobiliar rămase gânditor câteva clipe.

– Voi încerca, zise el în sfârșit, frecându-și bărbia, dar asta vă va pricinui costuri suplimentare.

– Ascultați-mă, domnule Teiger, eu n-am să aștept la nesfârșit. Într-o lună mă întorc la Londra, și trebuie neapărat ca această afacere să se termine până atunci.

– O lună? repetă el, cu îndoială. Nu pot să vă promit nimic.

– Foarte bine. În cazul acesta, înțelegeți că voi apela și la altcineva.

Își luă poșeta și adăugă pe un ton sfidător:

– Această proprietate va fi vândută în următoarele treizeci de zile și nu lui Stefan Bjornson. Acestea sunt pretențiile mele. Asta-i tot.

Fără a renunța la calmul lui, interlocutorul ei se ridică s-o conducă la ușă.

– Sunteți liberă să mă scoateți din această afacere, spuse el, dar înainte de a lua o asemenea hotărâre, ar trebui să vă gândiți de două ori. Credeți-mă, nu i-ar fi făcut o mai mare plăcere tatălui dumneavoastră decât să-l vadă pe Stefan preluând ștafeta și continuând să lucreze pământurile lui.

***

Grăbită să rezolve această problemă cât mai repede, Karen se hotărî să-i facă o vizită lui Stefan pentru a-i expune limpede intențiile ei.

Așa încât se găsea la sfârșitul acestei după-amieze calde și umede gata să traverseze un câmp de sfeclă de zahăr în pantofi de oraș. Ieșise atât de contrariată de la întrevederea cu agentul imobiliar, încât n-avusese timp să treacă pe acasă ca să se schimbe.

Ajunse curând la plantația de molizi și brazi care separa domeniul familiei Haig de cel al familiei Bjornson. „Pădurea noastră fermecată", îi spuneau ei odinioară. Cu emoție, călca solul acoperit de ace de brad în timp ce o mierlă fluiera cât o ținea gura pe ramurile cele mai înalte. Era un loc minunat unde, cândva, Stefan și cu ea veneau să se vadă pe ascuns, o oază de vis unde schimbau sărutări pasionate și își jurau iubire pe viață.

Dar aceste frumoase timpuri trecuseră pentru totdeauna. Atâtea întrebări rămase fără răspuns, atâtea incertitudini și frustrări, sfârșiseră prin a întuneca cele mai frumoase amintiri și a-i zdruncina încrederea.

Nu mai erau acum decât câțiva metri până la casa cu șarpantă de lemn. În față, îl văzu pe Stefan, cu bustul gol, cu capul dat pe spate, bând apă cu lăcomie dintr-un furtun de stropit. Cu inima strânsă, se opri să-l privească. La prima vedere, timpul părea că nu avusese nici o influență asupra lui. Nici un dram de grăsime nu-i îngreuna talia. Dar, tristă ironie a sorții, purta de acum înainte pe gât și pe brațele musculoase urmele maieului, semn după care se recunoșteau oamenii cu

pielea arsă de soare, care munceau pământul cât e ziua de lungă. Odinioară, Stefan se amuza de asta cu atât mai multă plăcere cu cât nutrea planuri de viitor care, spunea el, îl vor scuti de munca ingrată a pământului.

Atunci, de ce își schimbase brusc părerea? De ce-i întorsese spatele lui Karen și curmase visele lor de evadare?

Ca pentru a răspunde acestor întrebări, chiar în clipa aceea Stefan întoarse capul în direcția ei. El încercă să nu lase să se vadă nimic din tulburarea lui; închise încet apa, își luă cămașa din zbor și porni în întâmpinarea ei.

Abia putea să creadă văzând-o pe frumoasa Karen întoarsă printre ei săi. Dar o Karen atât de schimbată față de tânăra care-l părăsise cu atâția ani în urmă! În timp ce ea străbătuse lumea întreagă intervievând zeci și zeci de celebrități, el prinsese rădăcini în Crookston, înconjurat de mica lui familie și de cele câteva hectare de teren cultivabil.

Așa hotărâse soarta, dar nu regreta nimic. Astăzi, putea fi mândru de copiii lui și rămânea convins că făcuse, în urmă cu treisprezece de ani, o alegere bună.

Dar iată că ea se întorsese. Pe teritoriul ei. În propria ei curte. Era oare un semn al destinului? O invitație să-și spună că nu era pierdută orice speranță?

– Helo Karen! Îmi face al naibii de mare plăcere să te revăd, zise el acordându-i un zâmbet.

Ea nu răspunse nimic. Nervoasă, nu-și putea lua privirea de la bustul lui Stefan, pe care străluceau câteva picături de apă. Când, în sfârșit, își ridică ochii spre gura lui senzuală, simți un nod în gât și se grăbi să-i spună scopul vizitei, înainte s-o părăsească tot curajul.

– Am venit numai ca să te anunț că refuz să-ți vând terenul, zise ea într-un murmur.

Stefan o cercetă îndelung, cu o figură imperturbabilă.

– Credeam că am făcut o ofertă echitabilă, dar dacă tu consideri că terenul valorează mai mult...

– Nu vreau nimic de la tine și nu vei obține nimic de la mine. Prefer chiar să-mi vând proprietatea pe nimica toată decât să-ți revină ție.

– Pe cuvântul meu, dacă așa vezi tu lucrurile... lăsă el să-i scape, vrând să se arate împăciuitor.

Surprinsă să-l vadă renunțând atât de ușor, Karen îi aruncă o privire suspicioasă.

– Ai găsit un alt cumpărător? se interesă el.

– Încă nu, dar acesta n-o să întârzie.

Mai trebuia să pornească în căutarea unui agent imobiliar mai cutezător și ca șansa să-i surâdă. Dar despre asta nu-i suflă o vorbă lui Stefan.

– Mă detești încă tot atât de mult?

– Oh, da! răspunse ea fără să ezite, ca și cum voia să se convingă și mai bine.

– Păcat! Speram că întoarcerea ta să ne dea ocazia să reluăm legăturile.

El își puse cămașa și cu un gest dezinvolt își aranjă părul decolorat de soare. Karen remarcă atunci că ridurile din colțul ochilor se accentuaseră cu trecerea anilor și datorită muncii grele pe câmp.

– Îți imaginai poate că am putea întreține raporturi de bună vecinătate, ca în trecut? zise ea cu ironie.

– Da, cam așa ceva.

Deodată, expresia feței lui se întristă și adăugă:

– Îmi pare sincer rău de moartea tatălui tău. Era un om de treabă, foarte apropiat.

Acest elan de simpatie îi merse drept la inimă lui Karen și, pentru o clipă, își uită ranchiuna.

– Abia pot să cred! Vorbisem câteva zile mai înainte și n-am sesizat nimic neliniștitor... Părea chiar că este în plină formă. Îmi amintesc că l-am sunat de la Londra, exact înainte de a pleca pentru un reportaj în Orientul Mijlociu...

– Mi-a spus că i-ai telefonat. Știi, era grozav de mândru de tine. Păstra cu grijă toate articolele tale.

– Da. Și când le-am găsit în biblioteca din salon, clasate și aranjate într-o mapă mare cartonată, m-am simțit teribil de răvășită. Eram la fel de emoționată ca și când aș fi răsfoit un album cu fotografii.

– Nu regreta decât un lucru, că nu veneai mai des să-l vezi. Dar poate că era din cauza mea?

– Cutreieram lumea în lung și-n lat. O jurnalistă independentă nu face întotdeauna ce vrea sau când vrea. Atunci când am șansa să mi se propună un reportaj undeva, nu-mi pun prea multe întrebări, mă reped acolo... pentru că, la sfârșitul lunii, înțelegi, trebuie să-mi plătesc facturile.

Adevărul era cu totul altul, bineînțeles, dar cum să recunoască fără să deschidă vechile răni sau fără a-și pierde demnitatea? Dacă în decursul anilor își rărise vizitele, fusese numai din cauză că nu suporta ideea că la câțiva pași de casa ei, Stefan ducea o viață fericită cu altă femeie. Fiecare din

scurtele ei șederi la Crookston o marcaseră teribil și, din această cauză, pleca întotdeauna cu sentimentul că era jupuită de vie.

– Intenționez să angajez pe cineva pentru seceriș, aununță ea, revenind brusc la ceea ce o adusese acolo.

– De ce? Pot foarte bine să mă ocup eu. Tatăl tău și cu mine ne-am împărțit munca întotdeauna.

– Timpurile s-au schimbat, Stefan. Va trebui să te obișnuiești cu asta.

– Pentru tine, ar fi o cheltuială inutilă. Te asigur că...

– Nu te ocupa de asta. Sunt banii mei și-i cheltuiesc cum cred de cuviință.

Descumpănit de atâta agresivitate, Stefan încercă s-o aducă pe Karen la sentimente mia bune. Veni foarte aproape de ea și o privi în ochi.

– Dacă vom continua să ne certăm, nu vom ajunge la nimic bun. De ce să nu redevenim prieteni?

Propunerea era desigur atrăgătoare, dar Karen știa prea bine că, acceptând, însemna pierderea ei. Oice relație cu Stefan risca să alunece pe un teren periculos și ea nu voia să ajungă a doua oară victima slăbiciunilor ei. Faptul că Stefan era văduv de trei ani – și, în consecință liber – cum tatăl ei nu uitase să-i amintească în scrisorile lui, nu schimba nimic. Trecutul se ridica întotdeauna între ei ca o fortăreață de necucerit.

– Acum, vezi tu, am devenit mai exigentă, răspunse ea cu o voce tăioasă. Aștept de la prietenii mei o mare loialitate și, să fiu sinceră, nu cred că tu ai această calitate.

Stefan nu clipi, dar o licărire de ciudă, sau poate de regret, trecu prin ochii lui.

În acel moment, autobuzul școlar se opri pe drum. Trei copii surescitați săriră pe asfalt, făcând semne vioaie colegilor de clasă.

Copiii lui Stefan! se gândi Karen mâhnită. Simți dintr-o dată un mare gol și regretă că nu putea fugi la celălalt capăt al lumii pentru a scăpa de acest trecut care o hărțuia.

Dar cei trei puști traversau deja curtea în fuga mare, ciondănindu-se. Trei capete blonde, de culoarea aurului, replici perfecte ale tatălui și ale unchiului Jack.

Cea mai mare ajunse prima la ei. Era o lungană puțin cam stângace, cum sunt toate fetele de vârsta ei.

– Ei, papa, pot să...?

– Dă-mi mănușa! urlă fratele ei, ajuns în spatele ei. Tată, mi-a luat mănușa și nu vrea să mi-o dea înapoi!

– Încetează să te smiorcăi! Ține, iată mănușa ta! ce aș putea face cu urâțenia asta?

Stefan își trecu un braț după gâtul fiicei lui și o strânse lângă el cu tandrețe.

– O clipă, vă rog! zise el cu o aparență de seriozitate. Vreau să vă prezint pe cineva. Karen, nu cred că i-ai cunoscut pe copiii mei. Micul spiriduș care încheie alaiul este Shelly; neastâmpăratul acesta dezordonat este Bobby; și iat-o și pe fiica mea mai mare, Bonnie.

Karen îi privi pe rând, neștiind prea bine ce să spună. Apoi, privirea ei se opri asupra celei mai mari, care îi semăna leit tatălui ei: aceiași ochi albaștri, același oval al feței, aceeași siluetă alungită. Devenind brusc conștientă că avea în fața ei,

în persoana lui Bonnie, dovada clară a infidelității lui Stefan, își pierdu complet cumpătul. Se simți pălind și avu impresia că pământul îi fuge de sub picioare.

Stefan puse cu delicatețe o mână pe umărul ei.

– Te simți bine? o întrebă el în șoaptă.

– Da, foarte bine.

Ea făcu instinctiv doi pași înapoi, pentru a evita orice contact fizic cu Stefan și se forță să zâmbească celor trei copii.

– Sunt foarte mulțumită să vă cunosc pe toți.

Bonnie se mulțumi să-i răspundă cu un surâs politicos înainte de a-i atrage din nou atenția tatălui ei asupra problemei care-i stătea pe inimă.

– Mary Ellen m-a invitat să ascult ultimul album al lui Stompint Wild. Se pare că-i genial. Îți promit că mă întorc înainte de cină.

– Grupul ăsta e o nulitate, trâmbiță Bobby, punându-și mănușa de baseball, sub privirile amuzate ale tatălui său.

Bonnie se pregătea s-o șteargă, dar Stefan o reținu de braț.

– Nu atât de repede, domnișoară! Mi se pare că ai uitat să faci ceva azi-dimineață, nu?

– Oh, tată, te rog, nu acum, altfel voi pierde autobuzul! îl imploră ea.

În timp ce își pleda cauza, Bobby se îndreptă spre casă, jucându-se vesel cu mingea. Probabil că acest mic drăcușor de nouă ani era mai interesat de delicioasele fursecuri pregătite de doamna Johnson, decât de o discuție contradictorie între sora și tatăl lui.

– Dacă n-aș fi observat, iapa ta n-ar fi avut nimic de mâncare toată ziua, zise Stefan.

– Dar pentru că te-ai ocupat tu, n-a fost nimic grav, se apără Bonnie. Mâine am să rămân mai mult timp cu ea, ca să încerc să mă fac iertată.

– Oh, să fii sigură că nu vei scăpa, draga mea. Te sfătuiesc să pui ceasul să sune cu o jumătate de oră mai devreme ca de obicei, ca să ai timp să faci tot ce trebuie. Până atunci, uită-ți prietena și grăbește-te să faci curat în boxa lui Patch și să-i schimbi așternutul de paie.

– Tată... N-ai dreptul! strigă ea indignată.

El veni în fața ei, îi luă bărbia între degetul mare și arătător și o privi încruntâdu-și sprâncenele.

– Ce ți-ai făcut la ochi? S-ar spune că ai primit o lovitură de pumn.

– Foarte nostim! Îți atrag atenția că asta se numește machiaj, tată. Ar trebui să te ții la curent. Toate fetele, astăzi, își fac ochii.

Stefan înghiți lovitura nu fără oarecare iritare: la treisprezece ani abia, fata lui urma deja exemplul fetelor mai mari ca ea!

– Nu vreau să știu ce fac celelalte fete. Ceea ce este sigur, este că vei mai aștepta câțiva ani ca să te machiezi, îi replică el cu autoritate. Prin urmare, când te duci sus să te schimbi, profită și-ți spală fața. Și să știi că lui Patch puțin îi pasă dacă semeni sau nu cu Madonna.

Vexată, Bonnie porni din loc cu un aer demn, mormăind:

– Urăsc viața la țară! O urăsc! O urăsc!

Stefan își aminti că o auzise adesea pe Karen proferând aceleași cuvinte amare, cu ani în urmă, dar pe vremea aceea el înțelegea acest spirit de revoltă. Astăzi, era tată de familie și o grea responsabilitate apăsa pe umerii lui.

Își aminti deodată că cea mică aștepta cu răbdare să-i acorde atenție și se grăbi să-și repare greșeala. Shelly merita cu atât mai mult atenția lui deoarece după moartea mamei sale avusese tendința să se retragă periculos în ea însăși.

– Așadar, păpușica mea, cum a fost astăzi la școală? întrebă el mângâindu-i frumoasele bucle blonde.

– Am luat un zece la tema de matematică, anunță ea cu mândrie.

Stefan o ridică de la pământ și o sărută apăsat pe obraji.

– Tu ești cea mai bună, micuța mea... la fel de isteață ca bătrânul tău tată, zise el învârtind-o în jurul lui.

– Tu nu ești bătrân, tată! protestă ea în hohote de râs.

În tot acest timp, Karen nu se clintise din loc. Privea scena forțându-se să nu se ghicească nimic din sentimentele ei.

– Mai ales, nu purta copiilor pică, o rugă el. Ei n-au nici o legătură cu povestea noastră.

– Sunt pe deplin conștientă. Nu te neliniști, știu foarte bine a cui este vina.

Capitolul 2

– Nu este cinstit să te întorci astfel împotriva mea, mai ales că n-ai vrut niciodată să afli adevărul.

– Mi se pare că faptele vorbesc de la sine, răspunse ea cu o voce fără inflexiuni. După toți acești ani, n-ai cu siguranță intenția de a tăgădui paternitatea acestor trei copii încântători.

Stefan vru să răspundă, apoi se răzgândi. Să readucă în discuție un subiect atât de delicat, în prezența micuței sale Shelly, îl tulbura teribil.

– Cred că nu-i momentul cel mai nimerit să discutăm despre trecut.

– Pentru prima dată sunt de acord cu tine. Ca să-ți spun totul, nici măcar nu înțeleg necesitatea de a discuta, răspunse ea întorcându-i spatele.

Stefan scoase un ușor suspin și asistă, descumpănit, la plecarea ei precipitată. Ce i se reproșa, oare, lui care își făcuse întotdeauna o chestiune de onoare de a acționa în orice împrejurare din dragoste pentru aproapele lui?

Faptul că reluase lucrarea terenului familial după ce tatăl său făcuse o criză cardiacă; că o lăsase pe Karen să plece pentru a înflori departe de el; sau asumându-și responsabilitățile în locul fratelui său Jack, de fiecare dată dăduse dovadă de abnegație pentru a asigura fericirea altuia. Deoarece, credea el cu bun-simț, în toate încercările trebuie să iei viața așa cum este: că plouă, bate vântul, sau arde soarele, că evenimentele îți sunt favorabile sau nu, trebuie să știi să te adaptezi.

Cu toate acestea, rămăsese întotdeauna cu o greutate pe inimă știind că ea credea că-i fusese infidel. De aceea, dacă exista o cât de mică șansă să fie din nou împreună, trebuia mai întâi s-o determine să-i asculte povestea.

Dar orice îi rezerva viitorul, cei trei copii ai lui vor rămâne pentru totdeauna ce avea mai de preț pe lume.

Se trezi din reveria lui în momentul când Karen dispăru la adăpostul arborilor.

– Vrei să vii să conduci tractorul cu mine? îi propuse el lui Shelly.

Micuța își ascunse capul în scobitura umărului tatălui ei și-și trecu brațele după gâtul lui.

– Te iubesc, tăticule! Spune-mi, n-ai să pleci ca mama?

– N-am să te părăsesc niciodată, inimioara mea. Niciodată, o asigură el strângând-o cu putere la piept, emoționat până în adâncul sufletului.

***

A doua zi dimineață, Karen se trezi foarte devreme, surâzătoare și relaxată. Îmbrăcă o bluză și niște blugi și ieși în grădină. Regăsi imediat senzațiile de mult uitate, ca parfumul florilor de câmp, care se întindeau cât vedeai cu ochii, zgomotele motoarelor de tractor, cântecul ciocârliilor sau ușorul foșnet al frunzelor.

Era ora cea mai plăcută a zilei, momentul când era bine să nu faci nimic, doar să profiți de binefacerile naturii. Soarele va urca în curând pe cer și încetul cu încetul o căldură jilavă și sufocantă își va întinde mantia apăsătoare peste câmpie. Dar, până atunci, ce plăcere să savurezi această pace matinală.

O pace totuși foarte fragilă, se gândi ea întorcând privirea spre casa lui Stefan. Locuința familiei Bjornson, cu camerele ei mansardate, îi era la fel de familiară ca propria ei casă. Îi cunoștea toate colțurile și cotloanele, își mai amintea cu emoție de mama lui Stefan forfotind în fața mașinii de gătit, având mereu grijă, iarnă sau vară, să aibă la îndemână mici dulciuri pentru unii și alții.

Visătoare, merse de-a lungul șirului de pomi care separau cele două proprietăți, depăși locul unde construise o cabană de lemn cu Stefan, apoi atinse perimetrul unde încercaseră zadarnic, în cursul unei ierni deosebit de aspre, să construiască un iglu. Un surâs îi lumină fața când își aminti bătaia cu bulgări de zăpadă și crizele de râs nebun care urmaseră.

Pe vremea aceea, Stefan și Karen erau tineri, plini de viață și de nedespărțit. Stefan îi spunea Kari-Kari și împărțea cu ea cele mai mari secrete ale lui. Puțin mai târziu, cunoscuseră împreună primii fiori ai dragostei și el îi șoptea încă în ureche numele Kari-Kari, care le evoca amândurora o pasăre exotică.

Fără îndoială, Karen ar fi suferit mai puțin din cauza trădării lui sau ar fi acceptat să-l ierte dacă n-ar fi fost atât de intim legați, atât de încrezători unul în celălalt.

În acea fatidică lună septembrie a anului 1982, când părăsise Crookston, avuseseră o mică ceartă care, crezuse ea, nu va avea consecințe. Își spusese că atunci când se va întoarce în vacanță de Ziua Recunoștinței, vor fi atât de fericiți să se regăsească, încât se vor iubi și mai mult. Dar când revenise acasă, o aștepta o foarte neplăcută surpriză: în absența ei, Stefan Bjornson se căsătorise. Deodată, vraja încetase să mai aibă efect, visele se spulberaseră. Dar nici atunci, nici astăzi, nu vrusese să știe ce se întâmplase. Abandonată tristei sale sorți de logodnică părăsită, plecase din nou, cu inima zdrobită, către orizonturi îndepărtate, căutând cu disperare refugiu în munca ei de reporter.

Pierdută în evocarea acestor amintiri apăsătoare, ajunse fără să-și dea seama la marginea șoselei. Se pregătea să se întoarcă din drum, când o umbră se profilă la mai puțin de trei metri de ea, apoi se ghemui lângă trunchiul unui brad enorm. Cine putea hoinări prin preajmă la o oră atât de matinală?

– Oh, vă implor, nu-i spuneți tatei că m-ați văzut! o imploră Bonnie ridicând ochii ei mari, încercuiți cu negru.

Necăjită că se lăsase surprinsă, închise repede mica trusă de machiaj, pândind cu coada ochiului reacția lui Karen.

Expresia lui Karen rămase impenetrabilă. Dacă exista un copil pe lume cu care și-ar fi interzis orice complicitate, aceasta era fata mai mare a lui Stefan. Dar, amintindu-și cum fuseses ea la aceeași vârstă, nu putu să încerce decât simpatie pentru Bonnie și micile ei secrete.

– Tu ești mai abilă decât eram eu, remarcă ea. Eu nu m-aș fi gândit niciodată să mă machiez pe ascuns, așteptând autobuzul. Așteptam întotdeauna să ajung la liceu și atunci mă repezeam la toaletă, asigurându-mă că nu venea nimeni să mă deranjeze.

Bonnie îi aruncă o privire perplexă.

– Înțelegi, tatăl meu era la fel ca al tău, nu mă lăsa să mă machiez. La șaisprezece ani, n-aveam încă dreptul să-mi dau cu rimel sau cu pudră pe obraji.

– Nu este un viciu! suspină Bonnie. Tata nu înțelege nimic din asta. Dar îmi închipui că dacă locuiam într-un oraș mare ca Chicago de exemplu, sau Minneapolis, s-ar fi arătat mai tolerant.

Karen nu făcu nici un comentariu. La urma urmei, nu era problema ei dacă Bonnie nu-l ascultă pe tatăl ei sau că dădea dovadă de prost-gust în alegerea produselor de machiaj.

– Mary Ellen crede că ar trebui să folosesc fard de pleoape albastru. Ea spune că-mi va pune în valoare ochii. Dumneavoastră, ce credeți?

– Fiindcă ai un ten deschis, te sfătuiesc să folosești mai degrabă un gri deschis sau un roz pal, dar este o părere cu totul personală.

– Gri? repetă Bonnie, făcând o mutră dezgustată.

– Un gri pastelat, da. Mi se pare că un albastru pronunțat ți-ar da un aer prea...

Cuvântul „vulgar“ îi veni în minte, dar se opri, ezitând. Nu dorea să fie dezagreabilă, nici nu dorea să discute despre astfel de lucruri cu fata lui Marvis Bjornson.

– Prea sofisticat, poate, insinuă ea, forțându-se să pară convingătoare. În locul tău, aș rezerva albastrul pentru mari ocazii, petrecere o dansantă, sau o ieșire la teatru.

– Și pentru rujul de buze, ce mă sfătuiți? continuă Bonnie. Mi-ar trebui ceva discret, altfel tata riscă să facă o dramă din asta.

– Poți foarte bine să nu folosești. Buzele tale sunt evident de un roz frumos.

Buze pline și senzuale, ca cele ale lui Stefan, se gândi Karen cu o mică împunsătură în inimă.

Se îndepărtase câțiva metri, când vocea lui Bonnie o țintui locului.

– După doamna Johnson, odinioară, tata și dumneavoastră ați avut o slăbiciune unul pentru altul.

– Am crescut împreună, se mulțumi să răspundă Karen.

De fapt, nu exista persoană în Crookston care să nu fi fost la curent cu legătura ei cu Stefan.

– Dacă am înțeles bine, erați mai mult decât prieteni, insistă Bonnie.

– Ce să-ți spun? A trecut atât de mult timp. Lumea s-a schimbat de atunci, și noi la fel.

După ce-și ascunse trusa de machiaj în scorbura copacului, Bonnie vru să știe dacă o cunoscuse pe mama ei.

– Nu foarte bine. Locuia în oraș, și în liceu n-am fost în aceeași clasă. Cred că era cu o clasă sau două în urma mea. Totuși, am avut uneori ocazia să facem mici plimbări împreună cu iubiții noștri respectivi.

Karen își amintea de Mavis ca de o fată mai curând simpatică, dar căreia îi lipsea ambiția. Poate pentru că era prea preocupată să placă. Nu este mai puțin adevărat că pe vremea când se întâlnea cu Jack, fratele lui Stefan, își luaseră amândoi prostul obicei de a se săruta în public, astfel încât, în cele din urmă, Karen și Stefan hotărâseră să nu mai iasă cu ei.

Claxonul autobuzului școlar puse capăt brutal acestei conversații în care săriseră de la una la alta. Bonnie își luă lucrurile de școală, își scutură de praf ciorapii albi și se răsuci în minijupa ei.

– Îmi promiteți să păstrați secretul? întrebă ea încă o dată. Tata nu trebuie să știe că m-ați întâlnit în această dimineață și mai ales ce făceam.

– Poți pleca liniștită, am să fiu mută ca un pește.

– Mai era ceva ce vroiam să vă spun. Dacă o să vreți să ieșiți din nou cu tata, eu personal n-am nimic împotrivă. Îmi dau seama că, după moartea mamei, suferă de singurătate și asta mă mâhnește.

Fără să mai aștepte, se avântă spre șosea.

„Hotărât lucru, copiii cresc prea repede. Nimic nu le scapă“, se gândi Karen descumpănită.

***

După întoarcerea acasă, dădu mai multe telefoane unor agenți imobiliari din zonă, dar fără rezultat. Ca și cum se înțeleseseră cu toții să susțină că domnul Teiger știa cu exactitate ce făcea și că nu va găsi un cumpărător mai bun decât Stefan Bjornson.

Furioasă, nu se recunoștea încă înfrântă și consultă anuarul orașului Grand Forks. Acestea îi vor lua poate timp și energie, dar va sfârși prin a reuși să găsească pe cineva căruia să-i încredințeze această afacere, o persoană eficace și obiectivă, atentă să-i dea deplină satisfacție.

Abia își începuse căutările când sună telefonul.

– Hello, frumoasa mea, ce faci? întrebă o voce familiară, de la celălalt capăt al firului.

Karen încercase de nenumărate ori să-l convingă pe agentul ei să-i spună, ca toată lumea, pe numele mic, dar degeaba. Max nu pierdea niciodată ocazia să-i demonstreze că ținea mult la ea.

– Nu sunt aici decât de douăzeci și patru de ore și ești gata să mă hărțuiești! se plânse ea cu amabilitate. Ce vrei de la mine?

– Am o mică treabă pentru tine în Turcia.

– Îmi pare rău, dar deocamdată sunt blocată aici. Și-ți amintesc că am încă două articole de scris până la sfârșitul lunii.

– Știu, știu... N-ai pretins întotdeauna că adori Turcia? Că este o țară minunată și că oamenii de acolo sunt adorabili? insistă el cu o voce dulceagă. Aș putea să-ți rezerv un bilet de avion pentru poimâine, și te vei putea întoarce în zece zile, ceea ce îți va lăsa tot timpul să-ți termini articolele.

– Imposibil, Max. Trebuie neapărat să rezolv problema vânzării proprietății tatălui meu și mă tem că voi fi reținută mai mult timp la Crookston decât am prevăzut.

– Este într-adevăr păcat! Puteai să câștigi o mulțime de bani din deplasarea asta.

El continuă s-o momească, dar Karen nu se lăsă convinsă. Știa că Max își mușca degetele că nu putea câștiga comisionul de zece procente.

– O să rămână pentru altădată, zise ea, regretând sincer că nu putea merge la Istanbul.

– Tu știi de ce îmi place să-mi asigur serviciile tale. Pentru că pot conta pe tine că poți acoperi un subiect pe nepusă masă, oriunde în lume. Tu n-ai o legătură, n-ai familie ca să te rețină acasă. O veritabilă inimoasă, ce mai!

Era, din păcate, tristul adevăr. Nimeni nu-și împărțea viața cu Karen. N-avea pe nimeni care s-o iubească. Nimeni să se neliniștească știind că este în Turcia sau la Tombouctou. Când se întorcea de la un reportaj și revenea în apartamentul ei din New York, nimeni nu se grăbea s-o întâmpine, cu brațele întinse. Nici soț, nici amant, nici copii. Suferea teribil de acest gol, dar nu se plângea niciodată, nici chiar în discuțiile cu prietenele. În orice împrejurare, se arăta surâzătoare și disponibilă.

– Cred că totul se va aranja în cincisprezece zile, îl asigură ea cu mult optimism.

– Perfect. În acest caz, am să te întâlnesc proaspătă și dispusă pentru un interviu cu membri ai familiei regale engleze. Nu uita că poate vom folosi ocazia să scoatem o carte.

– Nu te neliniști, mă voi strădui să fie o reușită.

***

La ora unu după prânz, se întorcea, transpirată toată, cu mâinile jilave, după o rapidă călătorie la Grand Forks, unde reușise totuși să obțină o întâlnire cu un agent imobiliar.

Acum era nerăbdătoare să se înapoieze acasă, să facă un duș bun și să se cuibărească într-un fotoliu cu o carte bună, în apropierea ventilatorului. Dar dacă nu voia să se mulțumească doar cu o supă la pachet, trebuia mai întâi să se oprească la supermarket să-și facă ceva provizii.

După ce cumpărase ce-i trebuia să-și facă o salată mare, se plimbase mașinal printre rafturi și se oprise la raionul cu produse de machiaj. Din toată gama de produse expuse, alese cu grijă un fard de pleoape gri deschis și un ruj de buze cel mai discret posibil. Apoi își spuse că nu era treaba ei s-o sfătuiască pe Bonnie și le puse pe toate la loc pe raft. În minutul următor își schimbă părerea, se întoarse și le luă pe toate. Prima reacție fusese cea bună: biata copilă nu s-ar descurca niciodată singură și cu siguranță nu tatăl ei o va ajuta să găsească ceea ce se potrivea cel mai bine tenului ei!

Dar, dacă Stefan nu voia ca fiica lui să se machieze, ce drept avea avea Karen să-i încalce autoritatea?

– Dacă ai intenția să-i oferi astea lui Bonnie, nu te jena din cauza mea, murmură vocea lui Stefan în spatele ei.

Karen făcu stânga-mprejur și rămase fără glas, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Te-am văzut vorbind cu ea de dimineață, îi spuse el cu un zâmbet amuzat în colțul gurii. Tocmai descoperisem că acolo își ascundea trusa de machiaj, dar n-am știut niciodată exact ce atitudine să iau în legătură cu treaba asta.

Își aranjă cu degetele lui lungi și fine o șuviță de păr și continuă:

– Crezi că sunt prea sever cu ea?

– Nu cred că e treaba mea să-ți spun cum trebuie să-ți crești copiii.

– Dacă îmi vei spune părerea ta, am să țin seama de ea. Mi se pare că fac totul ca toți copiii mei să fie fericiți, dar mă izbesc câteodată de probleme la care nu cunosc răspunsul. Și acestea sunt cazurile când mama lor le lipsește cel mai mult.

Karen rămase cu ochii plecați pe tubul de ruj de buze pe care-l ținea în mână. Nu întrebarea lui Stefan o făcea să se simtă stingherită, dar era profund tulburată să discute în mijlocul magazinului, ca doi prieteni vechi ce schimbă două vorbe pe marginea trotuarului. Și faptul că era întotdeauna atât de seducător și atent semăna și mai multă panică în mintea ei.

Trebui să facă un mare efort de voință ca să alunge imaginile ispititoare a unei mari intimități cu Stefan și să revină la realitate.

– Cred că pentru Bonnie a se machia este ceva simbolic. Asta îi permite să se identifice cu colegele ei, și la vârsta ei, să știi, prietenii contează mai mult decât părinții.

– Am mai curând tendința să cred că nimic nu poate înlocui familia.

– Copiii se consideră, în principiu, că pe măsură ce cresc, își câștigă independența.

– Așa ai făcut tu.

– Ce vrei, aveam impresia că mă înăbuș aici. Dar dacă am o memorie bună, pe vremea aceea nici ție nu-ți plăcea viața la țară.

– Îmi amintesc că n-aveai decât o idee în minte: să pleci! zise el cu o notă de amărăciune în glas. Din fericire, am învățat, în cele din urmă, să prețuiesc viața într-o comunitate mică. Este plăcut să știi unde ai rădăcinile.

Cum putea un bărbat ca Stefan să se complacă într-un loc izolat cum era Crookston? se întrebă Karen, indignată.

– Amintește-ți, Stefan, voiai să devii un mare arhitect, îi spuse ea pe un ton de reproș. Voiai să vezi toată lumea și să vizitezi cele mai frumoase monumente...

– Am găsit o altă formă de frumusețe, aici, la fel de captivantă. Că este vorba de copiii mei, de tinerele mlădițe fragile de sfeclă de zahăr sau de apusurile de soare peste câmpie, toate acestea îmi procură o plăcere mereu reînnoită. În definitiv, sunt mai curând un om satisfăcut.

Pentru prima dată, Karen avu sentimentul că se înșelase întotdeauna în privința lui Stefan. Dacă stăteai să-l asculți, dezgustul lui pentru viața la țară nu fusese niciodată la fel de puternic ca al ei. Poate că nu împărtășise niciodată cu adevărat visele ei de evadare? Poate că o tratase doar cu condescendență, sperând în sinea lui să găsească într-o zi o fată mai puțin pretențioasă, o fată care să nu facă mofturi să culeagă legumele proaspete din grădina de zarzavat, să prepare mâncare și să scuture așternuturile pe fereastră.

Dar poate că nici ea nu știuse să se arate destul de feminină cu el, se gândi ea cu o notă de melancolie. Această mică figură a amorului ei propriu îi pusese de altfel destule probleme în cursul ultimilor ani. De fiecare dată când încercase să aibă legături mai strânse cu ceilalți bărbați, amintirea eșecului usturător ce-l avusese cu Stefan venea s-o obsedeze.

– Îmi permiteți?

Pierdută în gândurile ei, nu-și dăduse seama că bloca trecerea cu căruciorul ei. Se scuză în fața clientei și își reluă expresia obișnuită.

– Cred că ar fi mai bine să-i dai tu astea lui Bonnie, zise ea, punând cele două produse în coșul lui Stefan. Asta o va scuti pe viitor să fie obligată să se ascundă ca să se machieze.

– Nu mă îndoiam că într-o zi sau alta voi pierde această bătălie!

Păru că se gândea la ceva care-l frământa și-și frecă ceafa privind-o fix pe Karen.

– Ar mai trebui să știe să le folosească, dacă nu vreau s-o văd plecând la școală fardată ca un clovn, remarcă el cu un aer preocupat. Spune-mi, Karen, n-ai vrea să-i dai unul sau două sfaturi în acest sens? Tu ai știut întotdeauna să te machiezi cu mult talent.

Complimentul lui îi merse drept la inimă și simți că roșește. Dar imediat își reproșă că se purta ca o puștoaică. Ce nevoie avea să se înflăcăreze la cea mai mică măgulire a lui Stefan, de vreme ce de multă vreme nu mai aveau nimic unul pentru altul?

– Nu mă consider drept o expertă în domeniu! spuse ea izbucnind în râs. Te asigur că atunci când plec la un reportaj într-o zonă de luptă nu simt nevoia să mă machiez.

– Oricum, n-ai nevoie. Cu sau fără machiaj ești superbă, zise el cu frumoasa lui voce caldă.

Ce urmărea oare, de fapt? se neliniști brusc Karen. Încerca oare să-i dovedească faptul că încă mai putea, cu câteva cuvinte dulci și o privire insistentă că-i poate suci capul?

Ei bine, era zadarnic.

– Iartă-mă, dar trebuie să plec, îl anunță ea pe neașteptate, începând să-și împingă căruciorul.

Stefan îi blocă imediat trecerea.

– Trebuie să stăm de vorbă, Karen.

– Despre ce, pentru că sunt de acord să-i dau lui Bonnie câteva sfaturi sau că te-am informat deja că vreau să-ți vând ferma?

– Nu te preface că nu înțelegi. Acum treizprezece ani, n-ai vrut să știi nimic din ce mi s-a întâmplat, dar astăzi sunt foarte decis să nu te las să pleci fără să mă asculți.

– Adevărat? ȘI cum intenționezi să procedezi? să mă închizi într-o cameră cu muzică de fond până mă vor lăsa nervii?

– Dacă trebuie să trec prin asta, sunt gata, spuse el cu aerul cel mai serios.

Și ca și cum voia s-o facă să înțeleagă mai bine cât de hotărât era, puse o mână fermă peste cea a Karinei și așteptă cu răbdare să-i răspundă.

Dar Karen nu-și putea găsi cuvintele.

– Haide să luăm prânzul împreună, la restaurantul din cealaltă parte a străzii, îi propuse el, tulburat de tăcerea ei. Nu-ți cer mare lucru, doar o oră din timpul tău. Poți să-mi acorzi asta, nu?

– Cred că n-avem nimic de câștigat ocupându-ne din nou de trecut, murmură ea.

– Dimpotrivă, avem totul de câștigat. Și pentru început, vei cunoaște în sfârșit adevărul.

Capitolul 3

Stefan se bucură să vadă că numai trei clienți ocupau sala restaurantului. Venit acolo să discute o problemă foarte personală cu Karen, prefera calmul și discreția gălăgiei obișnuiților locului în timpul pauzei de prânz.

Nu întâmpinară nici o dificultate să găsească o masă izolată și comandară imediat două biftecuri.

Karen manifesta un interes exagerat meniului scris cu creta pe o tăbliță și decorațiunii localului. Dar Stefan nu se lăsă înșelat. Își dădea seama că această atitudine trăda stânjeneala, dorind să amâne momentul când vor trebui să abordeze problema ce-i privea direct. Și el nu voia mai ales s-o grăbească. Era deja o plăcere nesperată să fie acolo, așezați față în față și să poată s-o privească pe îndelete, să-și graveze în memorie fiecare expresie a ei, să-i capteze cea mai mică privire, să se impregneze cu parfumul ei subtil. Și dacă în

sinea lui năzuia să se apropie din nou mai mult de ea, știa că drumul era încă lung și nesigur până când o să-i fie permis să-și strecoare o mână pe sub părul ei mătăsos pentru a-i mângâia pielea fină a gâtului.

– Am uitat să te întreb ce noutăți ai despre părinții tăi, se scuză ea, după o lungă tăcere.

– Nu s-au simțit niciodată atât de bine. Tata nu și-a recăpătat în totalitate folosința mâinii drepte și merge în baston, dar asta nu l-a împiedicat să-și recapete gustul de viață în deșert.

– În Arizona?

– Da. Ei locuiesc de acum înainte într-o mare remorcă de camping fixată pe un teren special amenajat pentru pensionari și o mulțime de activități recreative. Mama s-a înscris la cursuri de gimnastică acvatică și pare încântată.

– Mă bucur pentru ea... cu toate că mă surprinde, căci mi-e greu să mi-o imaginez altfel decât în bucătăria ei, spuse Karen. Și fratele tău?

– Nu mai avem vești de la el, răspunse Stefan vizibil supărat. Tot ce-ți pot spune este că trăiește la Las Vegas. Cred că s-a însurat, acum câțiva ani.

– Crezi? repetă Karen uimită. Ce înțelegi exact prin asta?

Sosirea patroanei îi permise lui Stefan să beneficieze de un scurt răgaz, sperând să profite de prilej ca să devieze conversația spre alt subiect.

– Iată ceva pentru voi, prieteni! anunță Pauline punând în fața lor două porții copioase de crochete de cartofi prăjiți și două fripturi de vită făcute ca la carte.

Proprietara acestui mic bar-restaurant familial nu era altcineva decât una dintre fostele lor colege de clasă, o frumoasă femeie planturoasă, vioaie și veselă.

– Îmi face mare plăcere să te revăd, Karen! exclamă ea cu un zâmbet larg. Acum că ești din nou printre noi, sper că vom avea ocazia să ne vedem mai des.

– Din nefericire, nu intenționez să rămân mult timp la Crookston.

– A venit să încerce să vândă ferma tatălui ei, explică Stefan, forțându-se să pară cât mai firesc și indiferent posibil.

– Ce păcat! Când te-am văzut intrând aici cu Stefan, m-am gândit imediat că...

Ea îi măsură rând pe rând și în cele din urmă lăsă sfârșitul frazei în suspensie.

– Voi pleca imediat ce voi găsi un cumpărător, continuă cu abilitate Karen. Dar contez pe tine să transmiți salutări tuturor din vechiul nostru grup de prieteni.

– N-am să uit. Mă crezi dacă-ți spun că într-o zi am fost la Jojo și ne-am petrecut cea mai mate parte din seară evocând anii aceia nebuni când ne distram atât de mult. Tinerețea noastră, ce mai! Apropo, ai aflat că Willy Davenport s-a căsătorit cu un manechin din Chicago?

– Ah, nu. Și cum este ea?

– N-aș vrea să trec drept bârfitoare, dar sincer, era fata cea mai aiurită din câte mi-a fost dat să văd. Complet neinteresantă. Nu ți-am spus, dar puteai să ghicești și singură că Willy și Lizbeth au divorțat. Îți amintești cu siguranță de Lizbeth, fata care își dădea ifose fără încetare în fața profesorului de gimnastică? Ei bine, astăzi stă la Minneapolis, cu copiii ei.

Stefan își înăbuși un mormăit la gândul că această guralivă o să treacă în revistă aventurile tuturor fostelor lor cunoștințe.

Deoarece, după toate aparențele, n-avea șansa să spună o vorbă, se ocupă de ce avea în farfurie și începu să-și taie friptura. Când ridică privirea, o întâlni pe cea a lui Karen și fu complet tulburat. Doamne ce frumoasă era!

Un zâmbet frumos îi lumina fața, descoperindu-i dinții albi și ochii strălucind de o plăcere malițioasă, ascultând poveștile prietenei ei. Avea trăsăturile atât de fine, atât de delicate, se gândi el, încât îi era greu să-și imagineze că fusese pe vremuri un adevărat băiețoi. Dar Stefan, care o cunoștea din cea mai fragedă copilărie, păstra întotdeauna despre ea amintirea unei fete mândre și pline de energie, care nu se dădea în lături de la nimic. Și drept dovadă era locul pe care și-l câștigase în profesiunea de ziarist reporter.

Încetul cu încetul, ajunse să se întrebe dacă avea dreptul să spere că va accepta, după atâția ani în care cutreierase lumea, să-și schimbe viața.Cât despre eventualitatea că nu mai aveau nimic să-șI spună, cănu mai aveau nimic de împărțit, refuza să ia acest lucru în considerare.

Un client își ceru cu insistență cafeaua și spre marea ușurare a lui Stefan, Pauline dispăru în spatele tejghelei.

– Extraordinar! exclamă Karen. Este o veritabilă enciclopedie această Pauline, memoria vie a Crookstonului!

– Am remarcat și eu. Când începe să vorbească, nu mai poate fi oprită.

– Asta face parte din farmecul ei, nu-i așa? Nu-ți amintești că atunci când eram în liceu, își petrecea timpul flecărind? Directoarea liceului, acea bătrână scorpie, doamna Cobb, trebuia chiar...

– Doar n-o să începi și tu să bârfești pe unul și pe altul? o întrerupse Stefan, agasat. Aș vrea să vorbim puțin despre noi, Karen.

Riposta lui Karen nu se lăsă așteptată. Ea își încruntă sprâncenele, ridică cu fermitate bărbia și-și încrucișă brațele într-un gest de sfidare.

– Dojenește-mă dacă spun prostii, dar mi se pare că în cursul acestor ultimi treisprezece ani, n-a fost vorba nici măcar o singură dată despre noi! Trebuie de altfel să recunosc că te-ai străduit în acest sens cu un zel absolut excepțional.

– Admit că ai dreptate, dar țin să precizez că n-a fost deliberat dinspre partea mea.

– Ce ai putea să inventezi pentru a te putea justifica? Că te-ai lăsat depășit de evenimente? Că sub incitarea momentului n-ai știut să-ți controlezi pornirile sexuale, sau altceva de genul acesta, și că, pentru a nu-ți pierde prestigiul, ai luat-o de soție pe noua ta cucerire?

Ochii lui Karen aveau încă aceeași strălucire, remarcă el, dar acum această strălucire exprima ranchiuna ei.

– Oricare ar fi motivele tale, n-am să te pot ierta! continuă ea cu o voce caustică. Trebuia să ne căsătorim, tu și cu mine, când am fi terminat studiile. Ne-am promis asta, ne-am jurat-o. Te iubeam la nebunie și tu m-ai lăsat baltă în mod laș.

Stefan ar fi putut profita de acest moment pentru a-i explica în ce împrejurări renunțase la visele lui, dar consideră că avea altceva mai urgent de spus. Se așeză mai bine pe scaun, inspiră adânc și o privi pe Karen drept în ochi.

– Mavis nu fusese însărcinată cu mine când a născut-o pe Bonnie, anunță el.

Iată. În sfârșit, scosese adevărul la lumină. Acest teribil adevăr pe care Mavis și cu el se legaseră să-l păstreze secret cu singura intenție de a o proteja pe Bonnie de eventualele bârfe.

Cu toate eforturile de a nu fi auzit de nimeni, el avu deodată îngrozitoarea impresie că dezvăluise vestea într-un difuzor, atât de apăsătoare era tăcerea cu care ea îi întâmpină spusele.

– Nu te cred, șopti Karen, cu buzele uscate și cu un nod în gât.

– De ce aș vrea să te mint, după toți acești ani?

– În cazul acesta, cum îți explici asemănarea frapantă dintre tine și Bonnie?

– Bonnie seamănă cu fratele meu.

– Jack? insistă ea, neîncrezătoare.

– Am vrut să-ți spun chiar atunci adevărul, dar ai refuzat să mă asculți.

Înmărmurită pe bancheta ei, Karen îl privea cu un aer buimăcit, ca și cum avea de-a face cu un nebun sau cu un extraterestru.

– Nu pot totuși să te cred. Pentru ce motiv te-ai fi căsătorit cu o fată lăsată însărcinată de fratele tău?

– Din cauza familiei. Când Jack a aflat că Mavis aștepta un copil, a intrat în panică. Nu mai voia să audă nici de ea, nici de copilaș. El știa foarte bine că dacă-și asumă responsabilitatea, va rămâne blocat la fermă toată viața; într-adevăr, lipsiți de posibilități cum erau, n-aveau altă soluție decât să vină să se instaleze la părinți și el să muncească pământul. Fără îndoială, această perspectivă nu-l entuziasma deloc, de vreme ce a plecat fără să se uite înapoi.

Dacă Stefan aștepta puțină compasiune din partea lui Karen, era osteneală zadarnică.

– Iată cum văd eu lucrurile! se revoltă Karen. După toate eforturile pe care le-am făcut să nu comitem aceeași greșeală, care ar fi riscat să contracareze planurile noastre, n-ai ezitat să încaleci pe calul tău alb și să sari în ajutorul unei tinere fete pe cât de nepăsătoare, pe atât de necugetate.

– Am făcut-o numai pentru că Mavis purta copilul lui Jack... nepoata mea, într-un fel.

Karen nu putea admite un asemenea lucru. Era peste puterile ei, îi depășea înțelegerea. Revoltată, înșfăcă paharul cu atâta furie încât Stefan se temu să nu-l spargă în mână.

– N-aveai de ce să te amesteci în povestea lor! se revoltă ea. Din câte știu Mavis, n-ar fi fost singura și unica mamă celibatară din ținut și aventura ei n-ar fi ajuns în paginile ziarelor.

– Trebuie să reașezi lucrurile în contextul lor. Biata Mavis era complet rătăcită, înnebunită. Pe de o parte familia ei o amenința că o dă pe ușă afară, de cealaltă, Jack refuza să-și asume răspunderea.

– Știi foarte bine că părinții tăi n-ar fi lăsat-o niciodată baltă știind că urma să le dea un nepot sau o nepoată.

– Amintește-ți, Karen. Pe vremea aceea, tata tocmai făcuse un nou atac de inimă... ceea ce, în trecere fie spus, m-a constrâns să tămân la Crookston, în loc să merg cum prevăzusem, să-mi continuu studiile la universitate, cu tine. Cum o nenorocire nu vine niciodată singură, Jack a dispărut după aceea de azi pe mâine și părinții mei și-au făcut mult sânge rău. Ținând seama de toate acestea, am considerat și cred că pe bună dreptate, că ar fi fost deplasat să le dau un alt motiv de supărare.

– Exista cu siguranță o altă soluție, se încăpățână Karen.

Stefan, abătut, nu-și putu stăpâni un suspin. Karen putea măcar să-și imagineze prin ce chinuri trecuse pentru a încerca să rezolve această problemă în care fusese amestecat fără voia lui? Intenționase chiar să plece să-și caute fratele și să-l aducă cu forța înapoi la Crookston, dar înțelepciunea îi dictase să rămână la fermă. Era pe deplin conștient că după doi ani de

recolte slabe, cu împrumuturile din ce în ce mai grele, și acum și cu tatăl țintuit în pat, toată răspunderea treburilor cădea pe umerii lui.

– Mavis n-a avut o viață ușoară să știi, între un tată alcoolic și o mamă dominantă, care nu știa cum să iasă din încurcătură. Când s-a trezit însărcinată și părăsită de toți, era atât de disperată încât uneori, mi-a mărturisit, era tentată să-și pună capăt zilelor. Sper că înțelegi că nu puteam s-o las să facă așa ceva... ținând seama că purta în pântece un mic Bjornson.

– Și atunci te-ai hotărât s-o iei de soție pe drăguța și nevinovata Mavis, concluzionă Karen pe un ton batjocoritor.

– Exact.

– Ai vrea poate să mă înclin în fața ta, Stefan Bjornson, cavaler viteaz și justițiar! exclamă ea cu o privire tăioasă. Dar ai uitat un mic detaliu: în timp ce te căsătoreai cu acte în regulă cu domnișoara Mavis, eu eram dată uitării. Și asta, după toate aparențele, nu te-a tulburat peste măsură.

Cu toate că-i înțelegea resentimentele, fiecare cuvânt al ei îi străpungea inima.

–Mavis n-avea nici o șansă să se descurce singură cu un bebeluș în brațe. În timp ce tu ai fost întotdeauna puternică. Știam că orice s-ar întâmpla, îți vei reveni.

Se aplecă pe deasupra mesei și se apropie de Karen cu speranța că va descoperi în adâncul ochilor ei dovada că, în pofida celor întâmplate, știa că nu încetase niciodată s-o iubească.

– Înțelege-mă, Karen, spuse el cu o voce extrem de caldă. Dacă două persoane au nevoie de tine și nu poți ajuta decât

una singură, ce-ai face? Ai veni în ajutorul celei care ți se pare cea mai disperată, nu? Ei bine, asta am făcut. În cazul care ne preocupă, se întâmplă ca această persoană se numea Mavis. Și, crede-mă, dacă ar trebui s-o fac din nou, aș acționa la fel.

Cu ochii încețoșați de lacrimi și buzele tremurând, Karen își întoarse privirea.

– Bonnie știe că nu ești tatăl ei? întrebă ea când își reveni în fire.

– Dar sunt! protestă Stefan. Eu am fost primul care am ținut-o în brațe și eu sunt acela care veghează asupra ei de când s-a născut.

– Oamenii din Crookston nu și-au pus niciodată întrebări? Totuși, toată lumea era la curent cu faptul că Mavis ieșea cu Jack.

– Poate că unii și-au pus întrebări privind originea lui Bonnie, dar n-au avut niciodată ecou. Cred foarte sincer că este de preferat ca oamenii să se gândească de două ori înainte să-mi comunice bănuielile lor, deoarece nu răspund de reacția mea. Bonnie este fata mea și sunt gata s-o apăr împotriva tuturor.

Karen rămase pe gânduri. Cu privirea absentă, luă inconștient o crochetă între degete, o studie pe toate părțile , apoi o puse la loc în farfurie.

– Foarte bine. Să admitem deocamdată că vreau să te cred că te-ai căsătorit numai din noblețe sufletească. Dar asta nu explică prezența lui Bobby și a lui Shelly.

– Poate că am o inimă mare, dar nu sunt un sfânt, zise el, amintindu-și cât suferise de singurătate în primii ani de căsătorie. Și chiar dacă o iubeam enorm pe Bonnie, doream să am copii din sângele meu.

– Este foarte firesc. Mavis și-a făcut o datorie din a-ți îndeplini cele mai scumpe dorințe. Dar presupun că, într-un fel, v-a convenit la amândoi.

– Nu fi jignitoare, te rog.

– Este straniu, șopti ea ca pentru sine. Ce naivitate din partea mea să cred că nu te poți căsători fără dragoste, să cred că mă iubeai cu adevărat! Mizasem totul pe un cal prost și uite unde m-a dus asta... Să plătesc oalele sparte.

– Nu mă judeca în pripă, Karen.

– Treisprezece ani să meditezi, găsești fără îndoială că nu este destul de mult?

Cu un aer dezgustat, împinse farfuria de care nu se atinsese și se ridică. Simțea o greutate în stomac, ca în faimoasa zi când se urcase la bordul unui MIG cu un pilot rus foarte fotărât să-i facă viața amară.

– Plec, anunță ea luându-și lucrurile. Trebuie să scriu un articol.

Fără o privire spre Stefan, traversă sala și ieși.

Pe strada pustie, căldura înăbușitoare o învălui, strângând și mai tare menghina din jurul inimii ei. Această discuție cu Stefan nu schimbase cu nimic, se gândi ea îndreptându-se spre mașină. Că a făcut-o sau nu pentru a apăra o cauză nobilă, Stefan nici măcar n-a ales să-și refacă viața cu altă femeie. Va pleca deci cum venise, cu același sentiment de abandon, cu aceeași durere ascuțită în inimă.

***

Mai târziu în cursul după-amiezii, în timp ce lucra la calculator, fu cuprinsă brusc de un sentiment de descurajare. Cu toate că-și luase precauția să se simtă comod, în șort și tricou scurt fără mâneci și dăduse drumul la sistemul de ventilație, avea dezagreabila impresie că este închisă într-o etuvă.

În aceste condiții, i se părea dificil, ba chiar imposibil să-și găsească inspirația. Dar la drept vorbind, mai mult decât căldura înconjurătoare, tulburarea ei interioară o împiedica să se concentreze asupra lucrului.

În teorie, își repeta ea pentru a mia oară, se putea spune că Stefan n-o trădase, pentru că nu se culcase cu Mavis înainte de căsătorie. Și totuși... da, totuși, îi fusese infidel. Deoarece din momentul în care se hotărâse să ia asupra lui copilul lui Jack și Mavis, renunțase totodată la planurile lui cu Karen.

Cu coatele pe masă, își prinse capul în mâini și scoase un suspin adânc. Niciodată nu va reuși să-și scrie articolul dacă va continua să se gândească la Stefan.

Agasată, sări în picioare, se duse să bea un pahar mare de apă și reveni bombănind.

„Blestemată să-mi fie propria slăbiciune! își spuse ea. La naiba cu noblețea lui sufletească!“

***

Când Stefan se urcă în camioneta lui, avea nervii întinși la maximum. Norii mari și negri care alergau pe cer nu

prevesteau nimic bun și Karen nu păruse foarte bucuroasă ascultându-i destăinuirile: atâtea motive de supărare pe care le târa după el ca o ghiulea de tun de-a lungul drumului de întoarcere.

Îndată ce se angajă pe drumul regional, deschise aparatul de radio, încercând să scape de gânduri.

„...sosirea iminentă a unei tornade în toată valea lui Mississippi, anunță crainicul. Mișcările turbionare și grupările de nori ne-au permis să localizăm principalele fronturi ale perturbațiilor atmosferice. Starea de alarmă a fost declanșată la Hillsboro, Grand Forks, Mahnomen..."

Stefan se aplecă ușor pentru a cerceta cerul spre est.

Peste câteva minute, uraganul se va abate asupra regiunii, devastând totul în trecerea lui. Aruncă o privire rapidă spre ceas: n-avea de ce să se teamă pentru copii, la ora aceea erau bine adăpostiți în clădirea școlii, cât despre doamna Johnson, ea trebuia să fie în oraș, la fiica ei, așteptând întâlnirea săptămânală a enoriașilor din parohie.

Știind că avea timpul limitat, apăsă pedala de accelerație și privi la dreapta și la stânga, copleșit la vederea tulpinilor de rogoz și de sfeclă de zahăr aruncate de vânt. Recoltele vor fi din nou făcute una cu pământul.

Aplecat peste volan, transpirat, se rugă ca elementele dezlănțuite să aibă milă să-și schimbe drumul. Dar alertele difuzate pe calea undelor deveneau tot mai stăruitoare, risipind orice speranță.

În fapt, câteva minute mai târziu, o coloană noroasă în formă de pâlnie coborî în trombă din cer, linse suprafața pământului, apoi fu aspirată din nou de nori. Uriașul vârtej provocă un vânt în rafale în timp ce presiunea atmosferică scăzu brutal. Câțiva metri mai departe, o enormă cracă de ulm se prăvăli pe șosea, un iepure nefericit fu proiectat în aer și Stefan pierdu controlul mașinii.

Mulțumită calmului și hotărârii, reuși totuși să se descurce. Și atunci, se gândi din nou la Karen. Dacă nu asculta radioul, nu putea să bănuiască pericolul care o pândea.

Aproape simultan, o altă tornadă luă formă la orizont, izbi pământul cu viteza unui fulger și zgârie solul. O grămadă de rămășițe informe zburau prin aer.

Stefan continuă să ruleze, supraveghind traiectoria ciclonului. Cursa contra cronometru era angajată. Vuietul surd al tornadei se apropia amenințător. Aerul cald și umed, îmbibat de praf, se condensa amenințând cu ploaia.

În sfârșit, intră pe drumul fermei familiei Haig. Frână brusc lângă casă, coborî din mașină înainte chiar ca motorul să se oprească și se repezi pe peron.

Fără să-și dea osteneala să se anunțe, dădu la o parte dintr-o lovitură plasa de muște și împinse violent ușa.

– Karen! urlă el cu respirația tăiată.

Capitolul 4

Karen ieși brusc din toropeala ei auzind vocea lui Stefan.

– Ce faci aici? întrebă ea stând drept în mijlocul camerei.

– Grăbește-te! Vino repede!

Și luând-o de braț, o trase în direcția coridorului. Ajunsă în pragul ușii, Karen se zbătu să-i scape.

– Ai înnebunit?

– Nu eu sunt nebun, ci elementele naturii. Tornada nu va cruța nimic și pe nimeni. Trebuie să coborâm imediat la subsol, înțelegi?

– Oh, Doamne, Dumnezeule!

Ea se îndreptă în mare grabă spre ușa pivniței, aprinse lumina și coborî scara cu Stefan pe urmele ei.

– De ce nu mi-ai spus de la început ce se întâmplă, în loc să mă bruschezi? îi reproșă ea.

– Iartă-mă, dar eram într-o asemenea stare de nervi...

– Copiii tăi sunt la loc sigur?

– Da. La școală.

Karen nu mai avu timp să afle mai multe. Un vuiet surd îi acoperi vocea și întreaga casă începu să se cutremure din temelii. Suflul catastrofei trecu pe deasupra capetelor lor și imediat după aceea se întrerupse curentul electric.

Din fericire, Stefan cunoștea locul ca pe propriile lui buzunare. Fără să-și piardă calmul, își trecu un braț în jurul taliei lui Karen și o ghidă prin beznă până într-un ungher al încăperii unde o masă solidă le oferea un adăpost provizoriu.

Afară, vântul își spori violența. Era suficient să auzi vuietul rafalelor, care suflau cu peste două sute de kilometri pe oră, pentru a-ți da seama că tot ce era în jur se transformase într-un veritabil câmp de luptă.

Karen rămase abătută sub masa de tâmplărie. Era ceva mult mai înspăimântător în acest uragan decât tot ce trăise în țările aflate în război. Probabil pentru că se simțea complet neputincioasă, dar și pentru că nu fusese cu nimic pregătită. Așa cum nu avusese timp să se pregătească din punct de vedere psihologic pentru această retragere forțată în subsol cu fostul ei logodnic.

Cum putea să-și păstreze mintea limpede când tot corpul îi lua foc la simpla atingere a mâinii lui Stefan pe umerii ei goi? Lipiți unul de altul, învăluiți în tăcere și întuneric, păreau că-și rețineau răsuflarea. În timp ce deasupra lor totul zbura în aer, Karen simți răsuflarea caldă a lui Stefan mângâindu-i

obrajii și nu putu să nu se gândească la faptul că era suficient să-și întoarcă ușor capul într-o parte ca buzele ei să le atingă pe cele ale lui Stefan!

Stefan... atât de aproape și atât de inaccesibil!

Se înfioră la amintirea tuturor acelor momente fericite pe care le împărtășiseră în tinerețea lor, când Stefan o ducea să facă un tur cu trenulețul aerian, o ținea de asemenea de umăr și asta o liniștea. Iarna, când luau telefericul pentru a urca pe culmile înzăpezite, niciodată nu uita să-și treacă un braț în jurul ei, și de sute de ori când stăteau alături în micul cinematograf din Crookston priviseră întotdeauna un film ținându-se de mână.

Retrăia toate acestea ca și cum se întâmplaseră ieri, dar cu lacrimi în ochi și cu inima frântă.

– Știi unde pot găsi o lanternă? întrebă brusc Stefan spărgând lunga tăcere.

– Încearcă în sertarul de sus, la stânga ta, răspunse ea, forțându-se să alunge imaginile din trecut. Cred că tata păstra întotdeauna una acolo, dar nu pot să garantez că bateriile nu s-au consumat.

Abia se îndepărtă Stefan câțiva pași și ea simți o lipsă, având îngrozitoarea impresie că-l pierde a doua oară. Dar imediat își reveni și impuse tăcere sensibilității ei exagerate. Nu voia să fie dependentă de Stefan. Nu mai era vorba să conteze pe el, s-o apere, s-o consoleze... sau pur și simplu s-o iubească. De acum înainte, în mintea ei, cuvântul „încredere“ era atins de nulitate.

– Ai găsit?

– Cred că da.

Și totuși nu se grăbi, profitând de întuneric ca să-și potolească tulburarea și să-și vină în fire. Un sfert de oră mai înainte, nu știuse ce teribilă încercare va fi pentru el s-o țină în brațe pe Karen, fără măcar să aibă dreptul s-o sărute.

Când în sfârșit aprinse lanterna, Karen ieși din ascunzătoarea ei.

– Ești bine? se îngrijoră el cu o voce caldă.

– Dacă vrei să cunoști sentimentul meu personal, am să-ți spun că am petrecut momente mai bune cu taifunul Andrew. Dar în fine, liniștește-te, sunt bine .

Un zâmbet apăru pe buzele lui Stefan. Asta îi plăcuse atâta la Karen, spiritul ei vioi și simțul replicii prompte.

– Ar trebui totuși să mergem să vedem ce stricăciuni sunt.

– Nu sunt sigură că am chef să văd.

Stefan ar fi fost fără îndoială cel mai fericit dintre bărbați dacă ar putea să-și găsească din nou loc alături de Karen și să vorbească ore întregi cu ea, dar știa sigur că n-avea nici o șansă, orice ar fi vrut ea să sugereze.

– Putem să mai stăm puțin aici, dacă vrei, dar asta nu va schimba mare lucru, din păcate.

– Mi-e teamă că ai dreptate. Dar cum am să fac să vând o grămadă de resturi, dacă din nenorocire asta vom găsi sus?

Stefan nu lăsă să se vadă nimic, dar fu teribil de afectat de vorbele lui Karin care, în mod inconștient, îi amintea de intenția ei de a părăsi Crookstonul cât mai repede.

***

O veritabilă scenă a dezolării îi aștepta la etaj: ferestre sparte, perdele smulse, veselă spartă în mii de bucăți, mobile răsturnate, covoare înmuiate de apă. Dar natura înconjurătoare oferea un spectacol și mai dezolant.

– Ai avut totuși noroc în toată această nenorocire, remarcă Srefan din mijlocul curții.

Karen ridică ochii spre casa copilăriei ei pe jumătate dărâmată. O parte a acoperișului fusese smulsă, veranda spulberată.

– Este adevărat, putea să fie și mai rău, admise ea, conștientă din ce scăpase. Sper numai că n-o să-mi fie greu să găsesc pe cineva pentru a executa reparațiie. Dacă judec după tot ce s-a întâmplat aici, toți dulgherii și zidarii din ținut vor fi solicitați... și probabil nu sunt cea mai de plâns.

– Nu te necăji, am să mă ocup eu de reparații.

– Dar nu, n-ai absolut nici un motiv s-o faci, protestă ea îndatoritoare.

Deoarece chiar în acel moment își aminti cu groază cât de promptă fusese, la întoarcerea la Crookston, să-i interzică accesul pe proprietatea ei.

– Nu-i așa că la asta ai dreptul să te aștepți de la un vecin care vine să-ți dea o mână de ajutor în momentele dificile? Întotdeauna am acționat după principiul tatălui tău și nu văd de ce n-aș face același lucru cu tine.

Încurcată, ea își întoarse privirea și făcu câțiva pași prin curte.

– Nu crezi că ar trebui să te duci să vezi dacă și casa ta n-a avut de suferit? zise ea revenind în apropierea lui.

– Dacă aș fi avut cea mai mică îngrijorare aș fi plecat de mult. Dar venind aici, am avut posibilitatea să studiez peste câmp traiectoria tornadei și am dedus că și-a schimbat drumul ca să se apropie de casa ta.

Karen știa că putea să aibă încredere în ce spunea. Ca toți fermierii din împrejurimile Crookstonului, Stefan cunoștea perfect terenul și avea experiența acestui gen de catastrofă naturală.

– În orice caz, dacă tu vei face lucrările, am să te plătesc.

– Nu-i nevoie de așa ceva, între noi! exclamă el.

Stefan merse în direcția peronului și, urcând scările adăugă:

– Ai face mai bine să-ți aduni lucrurile. În ceea ce privește acoperișul, o să-l înlocuim provizoriu cu o prelată și mâine am să mă duc să cumpăr șindrilă.

– De ce vrei să-mi iau lucrurile? întrebă ea cu o mână pe ușa care abia se mai ținea.

– Doar n-o să rămâi aici, fără acoperiș și fără curent! Vei sta câteva zile la mine.

Ea îl privi, uluită, și avu nevoie de câteva secunde ca să-și adune gândurile.

– La tine?

– Da, la noi. Este o cameră liberă. Nimic deosebit, dar suficient de agreabilă ca să te simți bine.

– Nu cred că este o idee bună, Stefan.

– De ce? Cu cei trei copii încântători în preajma noastră, nu riști nimic, o asigură el cu o privire malițioasă.

Karen încercă să-și imagineze ce se va întâmpla dacă accepta propunerea lui și rămase fără glas. Asta însemna că în fiecare dimineață, deschizând ochii, prima persoană pe care o va vedea va fi Stefan. Că în tot cursul zilei va împărți cu el mesele, așezată în fața lui, cum visase întotdeauna. Și că seara va fi ultima persoană cu care va vorbi înainte de culcare, sigură că-l va regăsi a doua zi de dimineață alături de ea.

Bunul simț îi șoptea să refuze această propunere, oricât de ademenitoare era, dar ceva nedefinit – un amestec de curiozitate și de nepăsare – o incita să primească ceea ce i se părea o provocare.

Ezitarea ei nu făcu decât să-i sporească stânjeneala și se simți pe neașteptate ca o proastă, neștiind încotro să privească și ce putea face cu mâinile.

– Numai câteva zile, zise ea cu fermitate, ca pentru a se convinge mai bine sau ca să-l convingă că rămânea stăpână asupra împrejurărilor. Nu vreau mai cu seamă să mă impun.

– Sunt sigur că toți copii vor fi foarte mulțumiți să te aibă cu ei.

Karen nu cerea decât să-l creadă, dar rămânea cu toate acestea foarte rezervată asupra acestui punct.

– Pentru cât de puțin i-am văzut, vor fi mai curând amabili, zise ea cu prudență.

– Oh, nu sunt niște îngerași, dar vei vedea, merită să-i cunoști.

Karen nu trebui să-l întrebe mai multe pentru a înțelege ce avea în minte. Putea citi în el ca într-o carte deschisă. Privirile, timbrul vocii lui, tăcerile lui, totul arăta că dorea să profite de aceste câteva zile de viață comună pentru a se face iertat pentru greșelile lui din trecut și s-o facă să-i accepte copiii.

Dar nu însemna să-i ceară prea mult?

***

– Bobby Bjornson, grăbește-te să te ridici să-ți speli mâinile înainte ca cineva să aibă ideea să te folosească drept sperietoare! exclamă doamna Johnson, o femeie de vreo cincizeci de ani, înaltă și puternică, pe cât de generoasă, pe atât de veselă.

– Le-am spălat deja! se plânse ștrengarul aruncând ocheade spre mașina de gătit, încercând să descopere ce bunătăți se pregăteau.

– Ei bine, nu se vede. Haide, pleacă, fugi! zise ea agitând cârpa de vase în direcția scării.

Karen îl încurajă pe Bobby cu un surâs complice, apoi propuse bucătăresei s-o ajute. O cunoștea pe doamna Johnson din copilărie și păstra despre ea amintirea unei mame foarte grijulii, gata întotdeauna să facă glume cu copii.

– Ce pot face să fiu folositoare?

– Absolut nimic. Îți mulțumesc, dar cina este practic gata. Nu știi câtă plăcere îmi face să vă revăd împreună, pe amândoi, după toți acești ani.

– Stefan a fost amabil să-mi propună ajutorul, se grăbi să precizeze Karen, jenată. Va repara acoperișul casei, ca s-o pot pune în vânzare.

– Am spus mereu că dacă ceva trebuie să se întâmple, Dumnezeu va găsi întotdeauna un mijloc ca să reușească, remarcă doamna Johnson, continuându-și ideea. Firește, câteodată îi ia mai mult timp decât ne-am dori noi...

Karen aruncă o privire disperată în direcția lui Stefan. Ce aștepta oare să-i explice doamnei Johnson că era pe un drum greșit?

– Vrei puțină apă rece? o întrebă el, prefăcându-se că-i ignoră apelul ei cu piciorul.

– Nu mulțumesc, răspunse ea cu o imperceptibilă ridicare din umeri, înainte de a se adresa doamnei Johnson. Pot să pun masa?

– Ah, asta este treaba lui Shelly. Și o face foarte bine. Nu-i așa, draga mea?

O trase pe fată lângă ea și o mângâie cu tandrețe pe păr.

– Pentru că înțeleg că ai preparat un sos de salată, nu vrei să mă duc să culeg o lăptucă mare din grădină?

– Ești drăguță Karen, dar Bonnie s-a ocupat de asta adineaori, în timp ce tu te instalai și Stefan se dusese să-ți pună o prelată pe acoperiș. Simte-te bine și stai liniștită. Tot ce vrem de la tine este să te simți aici ca acasă.

Ah! dacă lucrurile ar putea fi atât de simple, se gândi Karen. Dar de când intrase în această casă pentru ultima oară trecuse multă vreme. Ce rămăsese oare din trecut? Practic, nimic. Bucătăria fusese în întregime refăcută și modernizată. Doamna Johnson luase locul mamei lui Stefan și fusese întemeiată o nouă familie.

În timp ce ea medita la aceste profunde schimbări care marcaseră ultimii zece ani, Shelly scoase farfurii, furculițe și cuțite din dulap și le așeză cu meticulozitate în jurul mesei.

– Ai uitat să pui un tacâm pentru Karen, puișorul meu, îi atrase atenția Stefan. Ea va rămâne să mănânce cu noi, seara asta.

Shelly nu se arătă nici surprinsă, nici contrariată. Ea se mulțumi să adauge un tacâm suplimentar la unul din colțurile mesei. Karen ghici că pentru fetiță, locul din capul mesei era rezervat întotdeauna mamei absente. Ceea ce era ușor de înțeles. Dar această atenție emoționantă nu se voia oare în acelaș timp o punere în gardă din partea copilei, un fel de a-i aminti lui Karen că nu va fi niciodată decât o străină în sânul familiei?

Câteva minute mai târziu, doamna Johnson își scoase șorțul și-și luă rămas bun. Atunci, Stefan își invită copii la masă și când toată lumea era așezată, el servi din tocana din carne de oaie pregătită ca la țară.

– Se pare că vântul a luat ferma lui Corkwin, anunță Bobby. După cum spunea Brady Thomasin, când doamna Corkwin a fugit pe drum, arăta ca o vrăjitoare pe o coadă de mătură.

– Cred că prietenul tău Brady exagerează, băiete. Dar de când vorbești cu gura plină? îi reproșă Stefan.

– Mănânci ca un adevărat țărănoi! exclamă Bonnie. Privește, ești plin de sos pe cămașă.

– Vezi-ți de treburile tale, lingușitoareo!

– Bobby, fii atent cum vorbești! Și tu, tânără domnișoară, dacă te pretinzi a fi atât de mare pentru a avea dreptul să te machiezi, cred că ar trebui să vorbești politicos la masă.

– Oricum ar fi, nu-mi dai voie să mă machiez.

– Am vorbit despre asta cu Karen și m-a convins. Am să accept un machaj discret. Karen a ales pentru tine câteva monstre și și-a propus să-ți arate cum...

– Iupii! Super! Oh, sunteți într-adevăr simpatică!

În acea clipă Shelly își vărsă paharul cu lapte și Bonnie sări brusc ca să evite să-și păteze pantalonii.

– Puteai să fii atentă! Un adevărat bebeluș, această puștoaică!

– Tată, tată, nu face decât să țipe tot timpul la mine! Este rea!

În timp ce Stefan își pierdea răbdarea și Karen ștergea masa, Bobby continua imperturbabil să mănânce. Avea o poftă de mâncare serioasă și nimic nu-l putea distrage de la farfuria lui în timp ce era la masă. Ceea ce nu era cazul tatălui lui, care părea serios tulburat de atmosfera tensionată de la această masă. Nu și-ar fi putu imagina un scenariu mai rău pentru a-i alunga lui Karen pofta de a se implica în viața lui de familie.

Dar, spre marea lui surpriză, Karen nu-și pierdu nici calmul, nici simțul umorului. Ea chiar zâmbea! Un surâs discret, desigur, dat cât de liniștitor!

Din fericire, sfârșitul mesei se desfășură fără alte complicații. Cu toate că nu participase decât rareori la conversație, Karen, care suferise întotdeauna că fusese singură la părinți, se bucură de compania lor. Ea se imagina în personajul unei mătuși sau a unei verișoare făcând o vizită unor rude îndepărtate. O situație nu prea comodă, dar provocatoare în multe privvințe. Cea mai delicată consta probabil că acceptase să-l vadă pe bărbatul care contase cel mai mult în viața ei, înconjurat de trei copii pe care-i avusese cu o altă femeie.

Dar preferă să nu întârzie asupra problemei. În timp ce savurau plăcinta cu mere preparată de doamna Johnson, Bonnie îi atrase atenția asupra unui subiect ce-i stătea la inimă.

– Mai târziu, voi face ca dumneavoastră, am să călătoresc prin toată lumea. Va fi de mii de ori mai pasionant decât să-mi petrec toată viața plictisindu-mă în acest loc uitat de lume!

– Nu știu dacă ar fi mai bine, dar va fi în mod sigur ceva diferit, răspunse cu prudență Karen. În orice caz, pot să te asigur de un lucru: chiar aici, și nu mai târziu decât în această după-amiază, am trăit momentul cel mai intens din viața mea. Tornada mi-a provocat cea mai mare spaimă din viața mea și cred că am avut atâtea emoții cât pentru următorii zece ani!

– Este cu siguranță foarte spectaculoasă, dar nu durează decât câteva minute. Asta nu-i suficient să-ți umple o viață! N-are nimic de-a face cu plăcerea de a descoperi țări, de a cunoaște oameni noi sau de a intervieva personalități. Tata mi-a povestit că ați fost în Bosnia și eu nici măcar nu știu unde se află. Mi-a spus de asemenea că ați făcut un reportaj la Moscova și asupra războiului din Golf, că...

– Nu trebuie să amesteci totul, explică răbdătoare Karen. Îmi iubesc meseria, dar asta nu înseamnă că mă distrez în fiecare zi. O jurnalistă corespondentă în străinătate, ca mine, nu vede numai oameni frumoși, bogați și inteligenți, care trăiesc o viață de vis în palatele lor. În majoritatea timpului, sunt confruntată cu situații foarte dure și te anunț că în unele zile trebuie să ai mult curaj pentru a nu ceda în fața tuturor acestor suferințe, acestor mizerii etalate sub ochii tăi. Uneori, îți riști viața pentru un articol... și alteori te simți teribil de singură, adăugă ea cu o voce înceată, aruncând pe furiș o privire spre Stefan..

Lingura lui Stefan rămase nemișcată în aer o fracțiune de secundă, apoi o puse pe farfurie.

Îi recepționase oare mesajul? Știa sau înțelegea cât de mult îi lipsise în toți acești ani?

Nu era mai puțin adevărat că Bonnie nu părea convinsă de cuvintele lui Karen. Ea persistă să fie entuziasmată de meseria de reporter, refuzând să vadă partea rea a lucrurilor. Ceea ce, bineînțeles, Karen nu putea să-i reproșeze, deoarece la vârsta ei, manifestase și ea aceeași hotărâre să plece să cucerească lumea. Toată energia ei fusese cocentrată într-o singură direcție: să găsească cel mai bun mijloc de a scăpa de monotonia vieții într-o mică fermă din Minnesota.

– Te supără dacă-mi dai o mică lecție de machiaj acum? întrebă Bonnie când își termină plăcinta.

– Ai putea cel puțin s-o lași pe Karen să termine de mâncat, îi făcu observație tatăl ei. Apropo, spune-mi, nu este rândul tău la spălat vasele, din întâmplare?

– Nu mai știu! răspunse ea. Măcar o dată Bobby poate foarte bine să mă înlocuiască, nu?

– Nici vorbă s-o fac două zile la rând! exclamă indignat fratele ei.

Și pentru a fi sigur că scapă de această corvoadă, alunecă de pe scaun și dispăru în goana mare, fără să uite să ia în trecere câteva fursecuri de pe bufet.

– Am să-i împac pe toți, anunță Karen ridicându-se. Pentru că n-am participat la pregătirea mesei, mă voi ocupa eu de

veselă, și în acest timp, Bonnie, ai putea să te duci să faci câteva încercări de machiaj. Când voi termina, am să mă urc să văd cum te-ai descurcat.

– Ce spui de asta, tată?

– Pe cuvântul meu... Dacă asta convine tuturor, să facem așa.

Bonnie, surescitată ca o adolescentă, le mulțumi la amândoi cu strigăte de bucurie, înainte de a fugi în camera ei sub privirile amuzate ale lui Karen.

– Și tu, drăguța mea, vrei să ne ajuți, pe tata și pe mine, să spălăm vasele?

Shelly ridică frumoșii ei ochi albaștri spre Karen și, deloc tulburată, răspunse:

– Nu. Eu am pus deja masa.

Karen rămase aplecată peste masă, cu gura căscată. Fără discuție, mica Shelly tocmai îi dăduse o aspră lecție, făcând-o să înțeleagă că la cea mai mică greșeală, sentința ei va fi nemiloasă.

La rândul ei, Shelly părăsi masa. Își luă farfuria și tacâmul, le puse în spălător și se duse în camera ei.

– Cina nu are loc în fiecare seară ca astăzi, o asigură Stefan.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Totul a fost foarte bine.

– Voiam să spun că uneori este mai rău.

Amândoi izbucniră în hohote de râs.

— Asta nu te împiedică să fii fericit că-i ai cu tine, remarcă ea umplând cuva spălătorului.

Karen nu avea decât rareori ocazia să se găsească în compania copiilor, din cauza muncii ei, dar în această seară, mai mult ca niciodată, încercase un sentiment de frustrare față de ei. Ea simțea un gol teribil în viața ei, geloasă pe fericirea lui Stefan și aspira și ea să cunoască cea mai mare bucurie care există, aceea de a fi mamă.

Totuși, avu înțelepciunea să nu-și compătimească soarta, pentru a fi atentă la ce trebuia să facă. Și în câteva minute, buna echipă pe care o formase întotdeauna cu Stefan duse la bun sfârșit sarcinile gospodărești.

Imediat după aceea dispăru, speriată de ideea de a prelungi mai mult decât trebuie acest tête-à-tête.

Tot timpul pe care-l petrecu apoi cu Bonnie, nu se putu împiedica să nu se gândească la Jack, adevăratul ei tată. Și acum când știa toată povestea, îl învinua teribil că o făcuse să plătească atât de scump iresponsabilitatea lui. Dacă Stefan nu fusese nici el scutit, el cel puțin putea acum să se bucure că are trei copii de iubit. Ea însă pierduse totul.

Când ajunse în camera care i se dăduse, cei mai mici dormeau deja adânc. Își aranjă în dulap puținele lucruri ce le luase cu ea, apoi se dezbrăcă și dădu la o parte cuvertura.

– Oh! Ce faci tu aici?

Un ușor râs cristalin punctă exclamația ei de surpriză.

Capitolul 5

Recunoștea pozna copilărească? se gândi ea luând cu delicatețe în mână mica năpârcă, de o culoare brun-verzuie.

Dar dacă Bobby, deoarece era convinsă că nu putea fi vorba decât de el, sperase să-i smulgă țipete de groază, se ostenise degeaba. Karen nu numai că nu se temuse niciodată de șerpi, dar când era mică, îi făcea plăcere să-i prindă și să-i țină la ea ca pe orice alt animal de casă.

Preocupată să găsească un adăpost acestei sărmane creaturi care se încolăcise pe mâna ei, cercetă odaia cu privirea și în sfârșit găsi în fundul dulapului o cutie de pantofi. O goli de conținut, câteva fotografii și vechi articole din ziare, depuse șarpele în ea și o strecură sub comodă.

În momentul când se întorcea în pat, fu deodată cuprinsă de o teribilă bănuială: și dacă Bobby nu voise să-i facă doar o farsă, ci s-o facă să înțeleagă că prezența ei în casă nu era bine venită?

Îngrozită de acest gând, ezită să se ridice și să se ducă să-i spună lui Stefan și consideră în cele din urmă că este mai rezonabil și mai înțelept să rămână acolo. Dacă apărea în fața lui, la ora aceea, în cămașă de noapte, nu răspundea de nimic.

„Situația este deja suficient de complicată", se gândi ea, adâncindu-se în lectura unei reviste.

Câteva minute mai târziu, ghici, auzind scârțâitul unei trepte, că Stefan urca să se culce. Aproape imediat, raza de lumină ce se strecură pe sub ușă lăsă locul întunericului și tăcerea nopții învălui casa.

***

Dimineață devreme, îl găsi pe Stefan îmbrăcat doar într-un pantalon de pijama, cu părul zburlit, așteptându-și rândul în fața ușii de la baie.

Lipsită prea mult timp de prezența acestui bărbat pe care-l iubea, se sperie și-și pierdu cumpătul.

– Ți-e frig? se interesă el, văzând-o strângându-se în ea însăși, cu brațele încrucișate la piept.

– Nu, nu tocmai...

– Ai dormit bine, cel puțin?

Dacă ar fi vrut să fie sinceră, ar fi recunoscut că pentru ea fusese un adevărat supliciu să doarmă sub același acoperiș, dar nu cu el.

– Da, foarte bine zise ea, forțându-se să-și ascundă tulburarea. Și tu?

– Și eu la fel. De când a început să se facă mai răcoare, mă simt mult mai bine. Îmi place să dorm cu fereastra deschisă.

Pe nesimțite, privirile lui alunecară peste corpul lui Karen și întârzie pe sânii ei rotunzi și plini, care ridicau țesătura halatului de baie la fiecare respirație. Dar imediat ce deveni conștient de insolența lui, se întoarse prompt și bătu cu putere în ușă.

– Haide, Bonnie, grăbește-te! strigă el. Așteaptă și alții la rând.

– Îmi pare rău! zise ea ieșind grăbită cu părul înfășurat într-un prosop.

– Poți să te duci dacă vrei, Karen.

Atunci, micuța Shelly apăru ca un vârtej și se fofilă în baie, trântind ușa în nasul lui Karen.

– Am impresia că nu va fi un lux să amenajez încă o baie, observă Stefan.

– Mă întreb chiar cum ai putut supraviețui fără ea până acum! glumi Karen.

El îi aruncă un surâs malițios și rămase cu ochii ațintiți pe frumosul ei chip. Cu brațul sprijinit pe tocul ușii, el aștepta cu nerăbdare ca Shelly să reapară. Trebuia să fii supraom ca să reziști tentației de a mângâia acest corp splendid care i se oferea privirii și se temea că nu va putea rezista. Suferința interdicției se schimba încetul cu încetul în plăcere și emoție.

Acum că o vedea pe Karen, acolo, în fața lui, la fel de dezirabilă și de fascinată ca în amintirea sau în visele lui, examină din nou trecutul, repunând în cauză propria lui

judecată. Chiar dacă nu va renunța pentru nimic în lume la copiii lui, poate că trebuia să admită că se grăbise să ia asupra lui problemele altora? Poate că dăduse dovadă de un exagerat simț al sacrificiului?

– Este rândul lui Bobby? întrebă Karen, când Shelly părăsi baia.

– Nu, poți să te duci, el a fost primul. După cum poți să constați, am pus la punct un fel de sistem.

Un sistem care elimina autoritatea, bineînțeles, se gândi ea cu o mică înțepătură în inimă. Dar va putea pătrunde într-o zi în această familie, sau era condamnată să nu fie niciodată decât a cincea roată de la căruță?

– Ce proastă sunt! suspină ea câteva minute mai târziu, strecurându-se sub duș. De ce să-mi frământ mintea imaginându-mi imposibilul?

***

Când își făcu intrarea în bucătărie, copii erau deja așezați la masă în fața micului dejun. Cereale, suc de fructe proaspăt și felii de pâine prăjită cu unt, compuneau masa echilibrată de dimineață.

– Am impresia că dacă nu vreau să trec drept o leneșă, va trebui să mă trezesc mai devreme, se mărgini să spună, cu un surâs larg.

– Nu te scuza, spuse Stefan, ocupat să prepare sandvișuri pentru masa de prânz a copiilor. Suntem foarte bine organizați și totul decurge foarte bine.

Karen înaintă în cameră, și în modul cel mai firesc, puse în fața lui Bobby micuța cutie de pantofi.

– Cred că ai uitat asta în camera mea.

– Ce este?

El ridică spre Karen niște ochi mari nevinovați, apoi ridică puțin capacul cutiei și-și încruntă sprâncenele.

– Shinky! exclamă el.

– L-am găsit în patul meu aseară, când m-am dus să mă culc și m-am gândit că vei fi mulțumit dacă ți-o dau înapoi. Nu știu unde o ții de obicei, dar ar trebuit să găsesc un mijloc să nu te lipsesc de compania ei.

– Sigur! Mulțumesc mult, zise el mulțumindu-se să-și privească șarpele cu un aer neîncrezător.

– Bobby, uită-te la mine! îi ceru Stefan. Tu ai pus această lighioană în patul lui Karen?

Stânjenită, Karen își luă o ceașcă din dulap și-și turnă cafea.

– Nu, tată. Îți jur că nici nu știam că Shinky a dispărut.

– Și voi fetelor? insistă Stefan, interogându-le cu privirea. Voi sunteți de acord că cineva apus-o în patul lui Karen?

Shelly cu gura încă plină de cereale, scuturǎ din cap.

– Eu aș prefera mai curând să mor decât să pun piciorul în camera lui Bobby, spuse Bonnie. Ar trebui să-i faci o vizită și vei înțelege. E dezgustător, ce urât miroase acolo! Ai putea să crezi că ești la grădina zoologică!

– Nu e mai rău decât în camera ta, înțepato! protestă Bobby.

Karen nu-și putu ascunde un zâmbet. Această ceartă între frate și soră îi aminti de altercațiile care-i opuneau mereu pe Stefan și Jack pentru orice fleac.

– Toate astea nu mă interesează. Nu vreau să vă mai ascult! strigă sus și tare Stefan. Terminați-vă mâncarea, luați-vă gustările și duceți-vă să vă luați ghiozdanele. Autobuzul va sosi dintr-un minut în altul. Tu Bobby, înainte de toate o vei închide pe Shinky în cușca ei. Și străduiește-te să nu mai scape a doua oară!

– De acord, de acord, tată. Dar te asigur că nu înțeleg cum s-a putut întâmpla.

Dădu pe gât un pahar mare cu lapte și plecă târâș-grăpiș cu cutia de pantofi sub braț.

– Văd că ți-ai dat osteneala să te machiezi, Bonnie, remarcă deodată Karen. Ce părere ai, Stefan?

– Din moment ce Bonnie nu uită că rămâne fetița mea dragă...

– Oh, tată... gemu ea cu o figură dojenitoare.

– Nu, nu ea, eu sunt fetița ta dragă! protestă Shelly.

– Bineînțeles, puișorul meu, o asigură el gâdilând-o în coaste.

După mai puțin de zece minute, se auzi ca o șarjă de cavalerie pe scară, apoi ușa de la intrare pocnind de trei opri. După plecarea tinerilor Bjornson la școală, în întreaga casă se așternu tăcerea.

– Calmul dinaintea furtunii, glumi Karen cu capul încă plin de țipetele puștilor.

Stefan își trecu o mână prin păr și se lăsă să cadă pe un scaun.

– Îmi imaginez că descoperi aici un univers cu care nu ești deloc familiarizată! exclamă el.

Rezemată de masă, ea își sorbea gânditoare cafeaua.

– Cred că cea mai mare dezordine domnește peste tot în lume, remarcă ea cu înțelepciune.

– Mi-ar fi plăcut ca puștii mei să-ți facă o impresie mai bună. Dar între masa de aseară și...

– Te asigur că n-are nici o importanță, Stefan.

În ciuda complicității care o lega de Bonnie, a privirii indulgente și amuzate cu care privea comportamentul tipic de bărbat a lui Bobby sau afecțiunii pe care o încerca pentru Shelly, nu voia să se atașeze de copiii lui Stefan. Era pentru ea o problemă de supraviețuire. Suferea deja destul că-l pierduse pe el, ca să nu riște să părăsească această casă cu inima sfâșiată de o dublă despărțire.

– Ce le reproșezi? se miră ea. Sunt veseli și plini de viață, ca toți copiii de vârsta lor.

– Chiar și atunci când strecoară o năpârcă în patul tău?

– Tu singur m-ai prevenit că nu sunt niște îngeri, și totuși, în această dimineață, aveau cu toții un aer atât de nevinovat ca mielușeii abia născuți, nu?

– Știu, dar nu-mi pot explica. De obicei, n-au atâtea scrupule să-și revendice glumele proaste.

– Bobby părea într-adevăr surprins. Nu cred că se prefăcea. La fel, nu cred să-i fi venit ideea lui Bonnie să facă așa ceva. Ea era atât de mulțumită că am reușit să te îmbunez în privința machiajului ei.

– Shelly n-are nici un amestec în treaba asta, sunt sigur. Îndată ce se rostește cuvântul șarpe, o ia la fugă.

Karen veni să se așeze în fața lui.

– În cazul acesta, zise ea privindu-l drept în ochi, nu poți fi decât tu vinovatul. Ai vrut fără îndoială să te răzbuni.

– Eu, să mă răzbun? repetă el, stupefiat. Despre ce vorbești?

– Îmi amintesc foarte bine că pe când aveam vreo doisprezece ani, m-am strecurat într-o zi în casa ta și am ascuns o năpârcă de două ori mai mare ca asta în patul tău. Poți să mă crezi, în noaptea aceea urletele tale s-au auzit până acasă la mine.

– Pacoste mică! M-ai lăsat să-l acuz pe Jack pe nedrept!

În timp ce ea afișa un zâmbet satisfăcut, el făcu înconjurul mesei. Și ca și cum pândea de multă vreme această ocazie, își puse mâinile pe mâinile ei, o obligă să se ridice și o sărută cu

ardoare. Un sărut înflăcărat, dar prea rapid după gustul lui Karen. Dintr-o dată, redobândi toată pasiunea celor douăzeci de ani, flacăra dorinței o cuprinse și, în câteva secunde, se cufundă într-o stare de beatitudine căreia pe de altă parte, ar fi trebuit să refuze să i se abandoneze.

– Doream să te strâng de gât, șopti el cu voce seducătoare.

Karen n-avea nevoie să facă prea multe speculații pentru a ști cu certitudine că Stefan n-avea nicidecum așa ceva în minte. Se înțelegeau dintr-o privire, vibrau amândoi la unison.

Ea căuta cu disperare să-și potolească bătăile dezordonate ale inimii, concentrându-se asupra celui mai banal subiect pe care-l putea găsi.

– Vei începe să repari acoperișul în această dimineață? întrebă ea după ce-și drese vocea.

Stefan își slăbi îmbrățișarea. Degetele lui alunecară încet în lungul brațelor goale ale lui Karen.

– Cred că ar fi un lucru bun, răspunse el cu privirea pironită în ochii ei.

Imperceptibil, ca atrasă de o forță magnetică, Karen se apropie din nou de el până când simți că vor fi curând o singură ființă. Mâinile lui Stefan îi mângâiau ușor încheieturile și, în clipa următoare, ca piesele unui puzzle care se potrivesc perfect, degetele lor se împletiră.

Soneria telefonului îi opri brutal din elanul lor. Stefan se îndepărtă fără tragere de inimă pentru a se duce să răspundă și Karen, încă tulburată de ceea ce se întâmplase, profită ca să

încerce să-și revină în fire. Nu mai era o puștoaică, știa cum se naște dorința. Știa de asemenea că putea fi stăpânită sau înăbușită. Asta trebuia să se străduiască să facă.

Dar va avea oare forța să reziste atracției plăcerii, asaltului tandrelor amintiri?

– Înțeleg foarte bine, răspunse Stefan la aparat. Nu vă îngrijorați, o să ne descurcăm foarte bine singuri. Principalul este să vă restabiliți repede.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Karen când puse aparatul în furcă.

– Doamnei Johnson i-a înțepenit spatele vrând s-o ridice pe nepoata ei. Nimic grav, dar doctorul a sfătuit-o să stea lungită și să se odihnească.

– Sărmana! se lamentă Karen, regretând cu atât mai mult cu cât această întâmplare neprevăzută risca să pună în pericol bunele ei hotărâri.

– Ai dreptate. Dacă există o femeie care merită puțină vacanță, este doamna Johnson. Păcat că spatele o face să sufere și că nu poate să profite din plin de concediul ei.

El rămăsese în cealaltă parte a camerei, cu mâna pe telefonul din perete. Ceva părea să-l preocupe. Fără îndoială, se neliniștea că nu putea să regăsească acea dulce intimitate ce se stabilise între ei și pe care ar fi dorit atât de mult s-o prelungească.

– În consecință, reluă el, va trebui să ne lipsim câteva zile de serviciile ei.

– Am să fac tot ce pot s-o înlocuiesc, propuse spontan Karen. De exemplu, am să mă ocup imediat să pregătesc masa de seară.

– Asta nu te supără?

– Îți datorez asta, nu, în schimbul reparației acoperișului meu?

– Bine, dar te previn că n-am nici o idee ce provizii sunt în casă. Am luat prostul obicei să mă las în seama doamnei Johnson.

– N-are importanță. Voi găsi cu siguranță ceva de gătit și dacă va fi necesar, mă duc să fac cumpărături în oraș.

Dar mai întâi trebuia să caute o carte de bucate căci va fi pentru prima dată în viața ei când va fi nevoită să facă mâncare pentru o întreagă familie. O familie de cinci persoane.

Imediat își făcu reproșul de a se considera ca un membru deplin al familiei Bjornson. Își pierduse oare capul? Uitase că nu este decât un element în plus și că tocmai își fixase ca linie de conduită să-și stăpânească emoțiile și să tăgăduiască evidența, știind că era încă îndrăgostită de Stefan?

***

Nimic mai bun decât o muncă susținută pentru a-ți elibera mintea și a-ți limpezi gândurile! se convinse Stefan.

De când sosise, Karen nu încetase să-i transmită mesaje contradictorii și nu mai știa ce să creadă. De fiecare dată când

fuseseră singuri, de fiecare dată când fusese mai aproape de ea sau când o sărutase, îi dăduse motive să spere. Dar în același timp, se încăpățâna să dorească să părăsească Crookston cât mai repede. Această dorință pe care o manifestase din prima zi n-o părăsise.

Îngenuncheat pe acoperiș continua să bată cuie destinate să fixeze șindrila, fără să înceteze în același timp să se gândească la Karen.

În sinea lui, nu putea totuși să-i poarte pică. Înțelegea că nu dorea să-și piardă libertatea atât de scump cucerită. Și când totuși ezita, era pe deplin conștient că, în momentul alegerii, monotonia vieții într-o fermă și cei trei copii ai săi făcuți cu o altă femeie vor cântări greu în balamță.

***

Karen privea distrată pe fereastra deschisă. Îi era imposibil să-l vadă clar pe Stefan din cauza depărtării și a rândului de copaci care separau cele două domenii, dar ridicând ușor capul și mijindu-și ochii, ghicea conturul siluetei lui. Și asta era suficient să-i alimenteze reveria.

Se instalase la masa din bucătărie cu ferma intenție de a-și scrie articolele, dar creionul ei, parcă înghețat, refuza să-i sufle cea mai mică idee. Cu atât mai puțin o idee jurnalistică interesantă.

La ora unu, descurajată, închise calculatorul, își aranjă notițele și decise că era timpul să-i propună lui Stefan o pauză

de prânz. O să prepare niște sandvișuri și se va duce să stea de vorbă cu el câteva minute. Va fi poate ocazia să clarifice unele lucruri din trecut rămase nelămurite.

Găsi în frigider un pachet de cârnăciori aromatizați cu chimen și-i puse la prăjit. Pentru Stefan nu uită să pună mult muștar, își aminti ea tăind pâinea. Puse apoi salată între feliile subțiri de șvaițer.

În timp ce cârnații se prăjeau, făcu alte două sandvișuri cu salam, alese două mere frumoase și umplu o sticlă cu apă rece. Când în sfârșit totul fu gata, se cocoță pe un taburet și deschise dulapurile unul după altul, căutând micul coș de răchită pe care mama lui Stefan îl folosea pentru picnic pe malul râului.

Câteva minute mai târziu, foarte emoționată, porni la drum.

Era una din acele zile frumoase de toamnă care te invitau la lungi plimbări pe câmp. Fluturii și insectele zburau în toate direcțiile în aerul impregnat de un miros de pământ umed, tulpinile de sfeclă cruțate de vijelie se înălțau spre cerul strălucitor și frunzele pomilor se mișcau ușor în adierea brizei.

Nu este nimic rău, își repetă ea, să petrec un moment în compania lui Stefan. Cine știe, chiar, dacă o conversație deschisă n-o va elibera definitiv de greutatea trecutului?

– Iu-hu! Stefan! strigă ea cu vocea-i frumoasă și clară, legănând coșul la capătul brațului.

Capitolul 6

De câteva minute, Stefan pusese mâna streașină la ochi și urmărea înaintarea lui Karen peste câmp.

Lui Mavis nu-i venea niciodată ideea să-i facă o astfel de surpriză, se gândi el cu puțină amărăciune. Nici măcar o dată nu venize să împartă masa cu el sau doar să discute puțin cu el. Nu că nu i-ar fi păsat de el, dar credea că rolul femeii era să vegheze ca locuința să fie bine ținută și să se ocupe de copii. De asemenea, în timpul tuturor acestor ani de viață comună, n-avuseseră mare lucru de împărțit. Copiii fuseseră cei care i-au legat unul de altul, dar în viața lor, dragostea a fost întotdeauna marea absentă.

Karen era diferită în toate privințele. Simpla ei vedere îl umplea de bucurie.

Îndată ce o auzi chemându-l, puse ciocanul în buzunarul lateral al salopetei de lucru și coborî lunga scară de lemn.

Ajuns jos, o privi îndelung, în tăcere. Fascinat. Fericit.

– Altădată săreai într-un picior fluierând peste brazde și când te cățărai lângă mine pe tractor erai cu respirația tăiată. După aceea, vorbeam, vorbeam ore întregi. Nici un subiect nu ne scăpa. Important sau fără importanță, le treceam pe toate în revistă cu același entuziasm. Îmi amintesc chiar că într-o zi, asaltați de un nor de țânțari, ne-am luat cu tărie de păsările care nu-și făceau treaba de prădătoare. După care am început o mare dezbatere asupra ecologiei și a apărării mediului înconjurător.

– Îmi amintesc foarte bine, zise ea cu un zâmbet nostalgic.

– Plecarea ta din Crookston a pus capăt acelor frumoase momente. N-am mai avut cu cine să vorbesc.

– Și Mavis, atunci?

Ea nu se voia deloc agresivă și își regretă imediat tonul puțin cam aspru.

– Nu era același lucru...

El îi luă coșul din mână, își trecu un braț după mijlocul ei și o conduse către peronul casei.

– Și tu ai găsit pe altcineva cu care să vorbești cu inima deschisă, cum făceam noi?

– Nu tocmai. Dar știi, când ești tot timpul în deplasări, nu este ușor să stabilești legături puternice cu oamenii.

În loc c-o compătimească, Stefan se bucură. Se simțea ușurat, aproape mândru, că nu fusese înlocuit de pe o zi pe alta.

– Și nu te-ai grăbit să te duci să-ți găsești un iubit la New York sau Mexico? insistă el totuși.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

– Stefan, nu cumva încerci, din întâmplare, să te informezi despre viața mea privată?

– Nicidecum... În fine, da, puțin, recunoscu el cu un râs forțat.

Karen se așeză pe trepte și-i făcu foarte firesc un loc lângă ea.

– Îmi pare rău pentru tine dar curiozitatea nu-ți va fi satisfăcută! Nu-ți voi mai spune nimic, dar asta nu înseamnă totuși că orice femeie tânără care se respectă nu va bate toba că unul sau altul vine s-o sărute sau să-i propună să se culce cu ea.

Stefan nu mai putea decât să tacă, mesajul era suficient de clar.

– Sper că-ți mai place încă la nebunie mustarul? întrebă ea dându-i un sandviș.

„Sunt mai ales nebun după tine“, ar fi vrut să-i răspundă, dar se temu atât de mult de reacția ei încât își impuse cea mai mare reținere.

– Absolut. Pentru că nu vrei să-mi dezvălui viața ta sentimentală și să-mi povestești isprăvile tale amoroase...

Karen fu cât pe ce să se înece auzindu-l vorbind despre isprăvile ei amoroase. Fu cuprinsă de un acces de tuse și Stefan se grăbi s-o liniștească bătând-o ușor cu palma pe spate.

– Să vorbim mai degrabă despre munca ta. De exemplu, dintre toate reportajele care le-ai făcut în ultima vreme, care te-a marcat cel mai mult?

– Greu de spus... Poate cel asupra copiilor orfani din România, pentru că articolul meu a avut un mare răsunet. Oamenii au fost imediat mobilizați, s-au organizat colecte de donații, au pus la punct o rețea de cereri de adopții. Asta poate să-ți pară o prostie, dar mi-a încălzit inima. N-am sperat niciodată să stârnesc un asemenea elan de generozitate publicând povestea anchetei mele la fața locului.

– Mulțumită tatălui tău, am avut ocazia să-ți citesc numeroase articole. Poți să mă crezi, dacă vrei, dar am știut întotdeauna că în spatele jurnalistei experimentate Karen Haig se ascundea o inimă caldă.

– Să nu-i spui niciodată asta agentului meu! exclamă ea, amuzată și emoționată totodată. El este încredințat că am o rezistență psihică și morală de toată isprava.

Stefan îi puse atunci o mie și una de întrebări despre diferitele țări în care fusese. Voia să știe totul despre oameni, despre modul lor de viață, despre sistemele politice, arhitecturale... Și Karen îi relată cu multe detalii tot ce văzuse și trăise. Ea puse tot sufletul să-l facă să împartă cu ea pasiunea ei de reporteră.

– Voiam să descopăr lumea cu tine și...

– Ai ales să rămâi la fermă.

– Da. Am făcut ce trebuia să fac... dar asta nu m-a împiedicat, în unele zile, să-ți invidiez reușita. Știam că drumul pe care te-ai angajat te va duce cu siguranță să-ți realizeze visurile.

Și totuși, uneori se surprinsese că o detesta. Pentru că își câștigase libertatea și că el și-o pierduse pe a lui. Pentru că-i întorsese spatele în momentul în care avea cea mai mare nevoie de ea.

– În toți acești ani, nu m-am gândit niciodată că ai putea avea regrete, admise ea rușinată.

Imperceptibil, privirea ei alunecă spre bălăriile care crescuseră înecând curtea și apoi mai departe spre terenurile arate. Ferma familiei Buelton și cea a familiei Ferguson apărură ca un fundal în câmpul ei vizual. De când își amintea, aceste două familii trăiseră întotdeauna acolo. Ca și familiile Bjornson și Haig, făcând parte din peisaj de generații.

Dar iată că ea, Karen, venise să tulbure ordinea perfectă a lucrurilor. Încăpățânându-se să vrea să iasă din tipare, pretinzând că poate dovedi locuitorilor din Crookston și în special lui Stefan că totul îi era accesibil rupsese ciclul imuabil al vieții din sânul acestei mici comunități.

– Spune-mi sincer, Stefan, crezi că sunt răspunzătoare de ceea ce ni s-a întâmplat? întrebă ea pe neașteptate, cu privirea fixând în continuare orizontul.

– Ce întrebare!

– Privind înapoi, îmi spun că poate am păcătuit prin egoism. De exemplu, când tatăl tău a făcut criza de inimă, eram realmente întristată pentru că-l iubeam mult, dar în același timp nu suportam gândul că vom fi obligați să suportăm consecințele. Găseam că este teribil de nedrept.

– Înțeleg.

Ea întorse capul și îndrăzni în sfârșit să-l privească în față.

– Îți amintești că ne-am certat chiar înaintea plecării mele?

– Bineînțeles. Cum aș putea să uit?

– Și îmi imaginez că mai știi de ce m-am supărat. Ei bine...

Își plecă ochii, își mușcă buzele, apoi adăugă cu vocea gâtuită de emoție.

– Dacă cel puțin ți-aș fi dat un telefon... Dacă mândria nu m-ar fi oprit să...

Înțelegând cât de dureros de greu îi era să revină asupra trecutului, Stefan își strecuă o mână sub părul ei și-i masă încet ceafa până făcu să-i dispară orice tensiune.

– N-ai nimic să-ți reproșezi, o asigură el.

– Ba da! Eram atât de decepționată, de nefericită că nu pleci cu mine, încât am vrut să mă răzbun. Mă decisesem să nu-ți dau nici o veste până la întoarcerea mea, în vacanță. După aceea, bineînțeles, te-aș fi iertat...

– Asta n-ar fi schimbat nimic, Karen.

– De ce?

În loc de răspuns, el o cuprinse cu brațele lui puternice și-și cufundă privirea în ochii ei încețoșați de lacrimi. Niciodată până acum n-o simțise atât de fragilă și de vulnerabilă. În sufletul ei, Karen era capabilă să depășească orice încercare dacă și el nu se sacrificase în zadar.

Cu o infinită tandrețe, îi luă fața în mâini și-și apăsă gura peste buzele ei tremurânde. Abia atunci se abandonă în brațele lui care își sporiră ardoarea și o sărută cu pasiune.

Arzând de dorință, Karen își strecură degetele în părul lui. Ca în timpul primei lor iubiri, ea regăsi instinctiv mirosul lui, atingerea lui și se dărui cu totul acestui sărut fără sfârșit.

Dar când crezu că cerul se luminase definitiv, că nimic nu-i împiedica să se iubească din nou, imaginea celor trei copii ai lui Stefan se strecură tulburătoare în mintea ei.

„Și astăzi, ar accepta oare să mă urmeze?“ se întrebă ea atunci. Nerăbdătoare să afle, se hotărî să-i acorde a doua șansă.

– Putem încă descoperi locuri minunate împreună, zise ea, alintătoare, mângâind ușor cu degetul bărbia lui Stefan. Trebuie să merg în Anglia la sfârșitul lunii, pentru a face un interviu. Dacă m-ai însoți, ai avea ocazia să vezi operele arhitectului Christopher Wren, de care mi-ai vorbit atât de mult.

Cu privirea visătoare și tristă, Stefan obiectă:

– Haide, Karen, va fi tocmai începutul secerișului. Și ce voi face cu copii?

– Bineînțeles! răspunse ea resemnată.

Cum putuse să fie atât de proastă să-și închipuie că Stefan era în stare s-o urmeze oriunde? Nu, nimic nu se schimbase. Situația era la fel de blocată, de disperată. Orice s-ar întâmpla, Stefan își va favoriza întotdeauna familia și munca pământului.

Încă cinci sau zece ani și poate va fi capabilă în fine să arunce o privire senină asupra trecutului și să nu mai resimtă amărăciune gândindu-se la tot ce ar fi putut trăi împreună.

– Aș face mai bine să mă întorc la lucrul meu, zise ea ridicându-se.

– Ai dreptate, este vremea să mă apuc din nou de treabă. Acoperișul nu se va repara singur.

– Este puțin probabil, într-adevăr.

„Cum este puțin probabil, ca într-o zi să devin centrul preocupărilor tale“, se gândi ea cu inima grea.

Ea se pregătea să plece, dar un luxos Cadillac intră pe alee și își aminti brusc de întâlnirea cu agentul imobiliar din Grand Forks.

În clipa următoare, îl întâmpina pe domnul Hollingswood, un bărbat de vreo cincizeci de ani purtând costum și cravată.

– Bună ziua, domnișoară Haig. După cum am văzut venind, se pare că tornada nu v-a ocolit.

– Câteva stricăciuni la acoperiș, admise ea. Poate îl cunoașteți deja pe vecinul meu, Stefan Bjornson? El se ocupă de reparații.

Cei doi bărbați schimbară o scurtă strângere de mână, măsurându-se din priviri. Două lumi se înfruntau. Siguranței omului de afaceri, Stefan îi opunea modestia oamenilor care lucrează pământul.

Vă las să discutați, spuse el. Mulțumesc pentru gustare, Karen.

– Te rog, n-a fost mare lucru.

Ea îl privi depărtându-se, gânditoare.

Stefan rămăsese să trăiască aici, întemeiase o familie, muncea pământul pe care-l iubea și părea fericit. În același

timp, ea își luase zborul și se lăsase purtată de curent. Acum dorea cu ardoare să se stabilească undeva, dar din păcate, nu găsea pe nimeni s-o încurajeze să-și strângă aripile.

– Dacă nu vă deranjează, domnișoară Haig putem începe prin a arunca o privirea asupra stării lucrurilor, propuse Holingswood pornind cu pași fermi spre peron. O să fiți mulțumită, cred că am găsit un cumpărător. Un cuplu tânăr, foarte simpatic, cu doi copii. Caută de câtva timp o mică fermă, dar n-au găsit nimic la banii lor. Aici, sper să mă înțeleg cu ei... dându-vă deplină satisfacție, se înțelege.

Karen îl precedă în casă, cu sentimentul straniu că face o mare greșeală. Când își pusese în minte să vândă această proprietate n-o făcuse ca să-și recupereze banii, ci ca s-o rupă definitiv cu Crookston și cu trecutul. Or, după aceea îl revăzuse pe Stefan, vorbise îndelung cu el și își dăduse în cele din urmă seama că nu va putea niciodată să-l renege cu totul. Era deci drept ca această fermă, la care muncise benevol pentru tatăl ei, să-i revină.

Gândindu-se mai bine, cel mai important în ochii ei și de asemenea mai reconfortant, era să păstreze o legătură, chiar firavă, cu Stefan. Știa că proprietățile lor vor forma curând un tot indivizibil, ceea ce va fi, într-un fel, un balsam pentru inima ei.

– Domnule Hollingswood, îl anunță ea când ajunseră în salon, mi-e teamă că v-ați deranjat degeaba. Mi s-a făcut deja o altă propunere, care corespunde mai bine pretențiilor mele.

Agentul imobiliar încercă totuși, de ochii lumii, s-o convingă să-și schimbe părerea, dar în zadar.

Câteva minute mai târziu, Karen îl conduse la mașina lui, apoi își luă coșul de picnic și se întoarse la casa lui Stefan.

***

La extremitatea gardului viu care separa cele două proprietăți, exista un drum de pietriș care cobora șerpuind până la un mic pârâu. Și pe malul pârâului, un pătrat de verdeață, cu multă umbră, unde lui Karen îi plăcea pe vremuri să se abandozene visării.

În această după-amază, acolo se instală pentru a lucra la baza unui enorm stejar cu trunchiul noduros. O briză ușoară sufla prin frunziș și razele soarelui care se strecurau printre crengile groase făceau să danseze pe apă mii de reflexe argintii.

Karen puse în funcțiune calculatorul portabil și se concentră asupra temei articolului ei: povestea femeilor dintr-un mic sat din Orientul Mijlociu care pierduseră totul – case, soți, și copii – într-un război pe care nu-l înțelegeau. Nu atât despre curajul lor voia să scrie, cât despre atitudinea lor în fața morții, despre simțul lor înnăscut de întrajutorare.

Pasionată de subiectul ei, nu-și dădu seama cum trecuse timpul și nu remarcă prezența lui Stefan decât când aceasta îi vorbi.

– Eram aproape sigur că te găsesc aici. Sper că nu te deranjez?

– Deloc. Am avansat destul de bine cu articolul meu, explică ea apăsând pe tasta de salvare a calculatorului.

Stefan se ghemui aproape de ea. El smulse câteva fire de iarbă și le strivi distrat între degete.

– Îți aduci aminte când am construit un baraj pentru amenajarea unei piscine?

– Oh, da! exclamă ea cu un zâmbet larg. Și dacă vrei să știi totul, îmi amintesc de asemenea că tu și prietenii tăi vă scăldați complet goi.

– Glumești? Cine ți-a povestit asta?

– Nimeni. Am văzut cu proprii mei ochi. După ce v-am ajutat zile întregi să cărați tone de pietre, voi m-ați rugat cu amabilitate să mă duc să mă joc în altă parte sub pretextul că aici nu eram la mine acasă și că acest mic colț de rai făcea parte din proprietatea familiei Bjornson. Atunci, supărată și nebună de furie, m-am întors... și m-am oprit mai sus pe mal să vă privesc pe îndelete.

Își aminti cu emoție acea vară dinaintea intrării la liceu. În plină criză adolescentină, erau și unul și celălalt foarte pudici, se supărau foarte tare pentru nimica toată, înainte de a deveni cei ai buni prieteni din lume.

– Nu pot să cred! râse în hohote Stefan. Trebuia să-ți fie rușine.

– Pe vremea aceea, dacă nu mă înșel, Peter Southwood era într-adevăr un băiat foarte frumos. Nu face mutra asta, nici tu nu arătai prea rău, pentru că în clasamentul meu veneai imediat după el!

– Ei bine, dacă l-ai vedea acum, ai avea o mare surpriză. Trebuie să cântărească aproape o sută de kilograme și merge cu grația unui elefant.

– Bietul de el!

Cu toate acestea, nu se putea opri să se gândească la faptul că dacă l-ar fi regăsit pe Stefan în această stare, asta i-ar fi putut ușura viața.

În loc de asta, Stefan i se părea astăzi mai seducător decât pe vremuri, ceea ce era pentru ea un adevărat supliciu să-i reziste.

– Și îți mai amintești, evenimentul extraordinar la care am asistat în primăvara anului următor?

– Nu mai știu... Se întâmplau atunci atâtea lucruri fantastice, răspunse ea cu puțină nostalgie.

– Nașterea unui mic pui de căprioară.

– Așa este! Ce amintire nemaipomenită! Căprioara cu privirea ei atât de mișcătoare, culcată în iarba moale... probabil se gândea că era în siguranță aici.

La fel cum Karen putuse să creadă că Stefan nu va fi niciodată capabil de infidelitate.

– Și ce s-a întâmplat cu bazinul?

– L-am demolat când Bonnie era mică. Se adunaseră multe deșeuri în el și nu voiam să fie tentată să se scalde acolo.

Stefan, cavalerul fără teamă și fără prihană, își petrecuse astfel jumătate din viață veghind asupra unora și altora... cu excepția iubitei sale, se gândi ea cu mare tristețe.

Ca și cum îi citea gândurile, Stefan, stânjenit, se îndepărtă și făcu câțiva pași în direcția pârâului. Simțea că momentul era prost ales pentru a-i mărturisi că și el o surprinsese scăldându-se dezbrăcată într-o frumoasă seară de vară. Și totuși, își amintea și acum foarte bine tulburarea ce-l cuprinsese la vederea acestei nimfe, atât de dragă inimii lui, înotând în apa liniștită.

– Venisem doar să te previn că trebuie să mă duc în oraș, pentru a cumpăra cuie.

Pierdută încă în reveria ei, ridică spre el ochii mari plini de lacrimi și murmură:

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu căprioara și cu puiul ei.

– Mi-ar fi greu să-ți răspund. Practic n-am mai văzut-o prin împrejurimi. Cred că din cauza extinderii culturilor.

– Poate că va reveni pe aici, dacă s-ar ști din nou în siguranță, sugeră ea cu o voce dulce și patetică.

– Poate...

În mod ciudat, interesul lui Karen pentru soarta acelei căprioare rămase pentru el o enigmă.

Capitolul 7

Karen era aproape sigură că le face plăcere copiilor să le pregătească hamburgheri pentru cină; nu era suficientă doar buna intenție, trebuia să se străduiască s-o pună în aplicare.

Într-adevăr, copiii lui Stefan, obișnuiți să fie răsfățați de doamna Johnson, se arătară în seara aceea deosebit de exigenți și dădură dovadă de un redutabil simț critic.

Bobby fiind cel mai mâncăcois, fu cel care începu ostilitățile.

– Pâinea este prea moale, se plânse el cu o grimasă de dispreț.

– Ei bine, servește-te de o furculiță și un cuțit, îl sfătui tatăl lui.

– E o prostie! Ai mai văzut pe cineva mâncând un hamburgher cu tacâmul?

– Descurcă-te cum vrei, dar să nu te mai aud smirocăindu-te.

Sora lui mai mică preluă atunci ștafeta, etalând cu un aer dezgustat o bucățică de ceva ce era incapabilă să identifice.

– Este hașmă, un soi de ceapă, îi explică politicos Karen.

– Pfui! Mi-e groază de asta, e iute!

– Îmi pare rău, Shelly, nu puteam să știu că nu-ți place. Dar poți s-o pui pe marginea farfuriei, nu este prea mută.

– N-ai uitat să pui la fiert brocoli? îndrăzni Bonnie, aruncând o privire bănuitoare la ce ținea loc de salată.

– Bineînțeles că nu. Te asigur că este delicioasă crudă, răspunse cu calm Karen, al cărui moral începea să dea serioase semne de slăbiciune.

– Când tata pregătește hamburgheri, sunt întotdeauna plini de suc de carne, întări Shelly.

Stefan se încruntă și se sili să liniștească spiritele.

– Nu știu dacă vă dați seama, dar este un noroc s-o avem pe Karen în casă până când doamna Johnson să se restabilească.

O tăcere jenată se lăsă, dovadă că nu convinsese pe nimeni. Nici măcar pe biata Karen care își pierdea speranța că va putea câștiga într-o zi încrederea copiilor.

– Pot să știu ce avem la desert? întrebă Bobby nerăbdător să savureze niște dulciuri.

– M-am lăsat prinsă de munca mea și n-am avut timp să improvizez ceva, se scuză Karen. Dar în principiu trebuie să mai fi rămas niște fursecuri.

– Nici măcar unul! Le-am mâncat pe toate când m-am întors de la școală, mărturisi el. Oricum, nu erau destule pentru toată lumea.

– Ei bine, o să deschidem o cutie de fructe în sirop.

– Mama făcea mici prăjituri cu ciocolată și încă în fiecare zi! strigă în gura mare Shelly.

Atacată din toate părțile, Karen își pierdu răbdarea și se decise să pună lucrurile la punct.

– Ascultați-mă, copii. Mă numesc Karen Haig și n-am avut niciodată pretenția că pot să vă pregătesc masa la fel de bine ca mama voastră sau ca doamna Johnson. Munca mea constă în a scrie articole pentru ziare. Nu gătesc des, nu fac practic niciodată prăjituri și dintre toate treburile casnice, detest în special să spăl pe jos. Iată, acum știți aproape totul.

Cei trei copii, cu gurile căscate, o priveau cu ochii mari, speriați, ca și cum le dezvăluise un lucru absolut teribil.

– Iertați-mă, nu știu ce m-a apucat... bâigui ea, stânjenită.

– Nu tu trebuie să te scuzi, ci ei! o liniști Stefan.

Și fără să mai aștepte, bătu cu pumnul în masă și adresă copiilor o dojană severă.

Karen nu mai știu ce să facă. Dacă măcar ar fi răspuns cu puțin umor observațiilor lipsite de bunăvoință ale copiilor, ei ar fi sfârșit fără îndoială prin a se plictisi și totul ar fi intrat în normal fără ca Stefan să intervină.

Acest incident îi furniză totuși ocazia să cunoască mai bine relațiile părinte-copil care guvernau în familie. Ca un tată bun, conștient de responsabilitățile lui, Stefan părea autoritar, dar drept. Că își adora copiii nu era nici o îndoială, dar asta nu însemna că era gata să tolereze orice. Și copiii lui înțeleseseră, iubindu-l și respectându-l la rândul lor.

Lângă el, Karen nu putea pretinde că face figură bună. Or dacă Stefan se decidea într-o zi să se recăsătorească, se gândi ea, va ține cu siguranță o să găsească o femeie care să se înțeleagă bine cu copiii lui. Ceea ce, desigur, nu era cazul ei.

În pofida atracției puternice pe care o simțeau încă unul pentru celălalt, trebuia să se obișnuiască totuși cu ideea că nu era femeia care-i trebuia. Poate că nu fusese niciodată.

Cu toate acestea, când calmul reveni și fiecare termină de mâncat hamburgherul ratat, ea simți nevoia să-și ceară iertare pentru nepriceperea ei.

– Vă propun ca după ce strângem și spălăm vasele, să mergem să mâncăm o înghețată în oraș. V-o ofer eu, bineînțeles... dacă tatăl vostru este de acord.

– Este! este! exclamară în cor, Bobby, Shelly și Bonnie, încântați de propunere.

Karen căută sprjinul lui Stefan, adresându-i o ocheadă discretă la care el răspunse printr-un zâmbet.

– Cred că dacă aș refuza, cele trei fermecătoare capete blonde s-ar transforma imediat în niște monștri periculoși și mi-ar face viața amară timp de săptămâni...

Dar zâmbetul lui Stefan ascundea gânduri sumbre. Că cei trei copii n-o plăceau pe Karen nu era decât cel mai mic neajuns. Cu timpul, asta se putea aranja. Ceea ce-l supăra mai mult, era că ea nu se simțea în apele ei cu copiii și că nu reușea să-și găsească locul în această casă.

De fapt, nodul problemei consta în intenția ei fermă și definitivă de a vinde proprietatea tatălui ei. Și Stefan, în

această după-amiază, fusese teribil de contrariat că trebuise s-o abandoneze în mâinile agentului imobiliar fără să fi avut timpul să-i spună că dorea din toată inima să revină să trăiască în Crookston.

După marele moment de tandrețe pe care-l trăiseră pe treptele peronului, după săruturile pasionate pe care le schimbaseră, refuza să creadă că putea să-l părăsească din nou. I se părea imposibil să nu fi înțeles că numai ea putea să-i umple golul din suflet.

Dar nu era oare prea orgolios să și-o imagineze pe Karen aruncându-se în brațele lui, după tot răul pe care i-l făcuse? Și astăzi, nu mai mult decât ieri, simțea că n-avea dreptul să-i impună o viață pe care ea niciodată n-o dorise. Cum îi explicase atât de bine, Karen își punea tot sufletul în reportajele ei, în toate colțurile lumii. Iar el, Stefan nu putea spera s-o regăsească decât prin intermediul articolelor ei.

Trebuia oare să se resemneze astfel, până la sfârșitul vieții?

Copiii nu puseseră niciodată atâta suflet ca să se achite de corvoada spălării vaselor și în câteva minute toată lumea era gata de plecare.

– Haideți, sus! ordonă Stefan deschizând portiera din spate a Buikului.

– E rândul meu să stau în față, îi aminti politicos dar ferm Bobby.

– Nu în seara asta, băiatul meu. Karen este invitata noastră și deci este normal să-i cedezi locul.

Dar în sinea lui se gândea că lucrurile sunt diferite. Ar fi dorit ca această mică escapadă în oraș să semene cu o adevărată ieșire în familie. Cu soția lui, Karen. Și cu copiii lui, Bonnie, Bobby și Shelly!

***

Cofetăria Inverson, singurul magazin cu înghețată din Crookston nu se schimbase de cinci ani. În centrul sălii, trei mese de bistrou dreptunghiulare, scaune de lemn negre și de-a lungul pereților decorați cu afișe publicitare, o serie de boxe agrementate cu banchete de scai roșu. Iarna, ca și vara, ventilatorul cu pale mari agățat de plafon mișca un aer încărcat de mirosuri subtile.

Acolo se întâlneau, în fiecare vineri seara, tinerii suporteri ai meciurilor de fotbal. Era locul unde pe vremuri Stefan și Karen veneau să stea de vorbă și să glumească cu toată banda de prieteni, după ce ieșeau de la cimenatograf. Râdeau, șușoteau, se țineau de mână sorbindu-se din ochi, făcând planuri dintre cele mai îndrăznețe...

În timp ce Karen își aducea aminte toate aceste frumoase momente, iar copiii se delectau cu înghețată, Stefan începuse să sculpteze în cea din bolul lui, cu ajutorul linguriței.

– Ar fi trebuit să știi că nu ne jucăm cu mâncarea, glumi Karen dându-i cu cotul. Dai un prost exemplu copiilor tăi.

– Nu mă bate la cap! Sunt pe cale să fac o treabă de precizie: încerc să reproduc Catedrala Saint Paul din Londra.

Shelly își linse buzele și pufni în râs.

– Asta înseamnă că te-ai decis să vii cu mine în Anglia? îl tachină mai departe Karen.

Bonnie își abandonă imediat înghețata.

– Este adevărat, tată, vei pleca în Angia? Oh, spune-mi, ai să mă iei și pe mine? Te rog, dragă tată! îl imploră ea. Ar fi într-adevăr formidabil. Mult mai bine decât să mergi la Chicago!

– Fă-mi plăcere, tată, ia-o cu tine! întări Bobby cu gura plină. Cel puțin, timp de câteva zile, voi avea liniște și n-o să fie nevoie să mai aștept ore întregi în fața ușii de la baie, să se machieze.

– Îmi pare rău, dar deocamdată n-am intenția să plec, anunță Stefan mereu foarte concentrat asupra lucrului lui. În schimb, mă gândesc serios să mă prezint la concursul de sculptură în înghețată la viitorul carnaval.

Reacția nu se lăsă așteptată. Râsul lui Karen se amestecă imediat cu cel mult mai zgomotos, al lui Bonnie, Bobby și Shelly.

Dar dacă ea avea cel puțin un motiv de satisfacție, acela de a fi câștigat, chiar provizoriu, stima copiilor, Karen avea de asemenea de ce să fie dezolată pentru că Stefan îi respinsese încă o dată propunerea.

Dintr-o dată, micul clopot de deasupra ușii de intrare răsună și un om foarte bătrân în salopetă își făcu apariția.

El cercetă sala cu privirea, salută pe toată lumea ridicându-și bastonul, apoi se îndreptă spre ei cu mersul lui încet.

Karen n-avu nici o greutate să dea un nume acestei fețe zbârcite, arsă de soare, acestui trup slăbănog cu mâini noduroase. Toată lumea din Crookston îl cunoștea pe Henry Schmedling și povestea trofeelor lui la bowling. Era un țăran care se îndârjise toată viața să-și cultive micul petic de pământ și care își meritase pensia pentru a-și duce liniștit zilele grele. Când Karen făcea primii ei pași era deja bătrân și astăzi trebuia să se apropie de nouăzeci de ani.

– Ce mai faci tinere prieten? întreabă el bătându-l pe umăr pe Stefan. Ai ieșit cu toată familia în oraș, seara asta?

– Karen a avut amabilitatea să ne invite. Vă amintiți fără îndoială de Karen Haig, nu?

– Bună seara, domnule Schmedling. Îmi face plăcere să vă revăd.

– Haig... Haig, repetă el încruntându-se. Ah, biata mea memorie îmi joacă uneori feste. Puteam totuși să jur că sunteți căsătoriți amândoi de o bună bucată de timp!

– Te înșeli, domule Schmedling. Cu Mavis Anderson eram căsătorit... și din nenorocire, soția mea a murit acum trei ani într-un accident de mașină.

– Pace sufletului ei. Dar acești trei minunați copii? se interesă el, tot nedumerit.

– Sunt ai mei. Bonnie, cea mai mare, Bobby fratele ei și cea mai mică, Shelly.

Copiii îi spuseseră politicoși bună seara noului venit, și se întoarseră imediat la înghețatele lor.

Era limpede că domnului Schmedling îi făcea plăcere să stea de vorbă cu Stefan.

– Ah, iată că-mi amintesc! exclamă el. Fratele tău era îndrăgostit de o altă fată... Cum o chema? Ce asemănare! adăugă el observând-o cu atenție pe Bonnie.

Presimțind ce putea fi mai rău, Stefan se ridică brusc și abătu atenția domnului Schmedling spre un alt subect.

– Presupun, Henry că ai venit să mănânci o înghețată? zise el cu toată amabilitatea.

– Ai ghicit, flăcăule! Excelenta înghețată de la Inverson, iată ce mă ține în viață... Sunt izvorul tinereții mele!

– În acest caz, ar fi păcat să te lipsești de ele, remarcă Stefan, antrenându-l spre tejghea.

Karen închise ochii și scăpă un suspin de ușurare. Cu acest om cumsecade, fuseseră la un pas de o catastrofă. Căci chiar dacă Bonnie nu acordase o atenție deosebită la ce se discuta, trebuie să fi auzit fără îndoială un cuvânt sau două pe ici pe colo, și dacă Stefan n-ar fi intervenit rapid... Karen nu îndrăznea nici măcar să-și imagineze amploarea dramei.

***

Întorși acasă, copiii urcară direct la culcare, ghiftuiți și mulțumiți. Karen se instală pe canapea să citească, iar Stefan într-un fotoliu.

Ce mare îi fu surpriza când după câteva minute de liniște deplină, îl văzu cufundat în studiul unei broșuri intitulate: „În atenția crescătorilor de păsări de curte".

– De ce citești asta? Tu nu crești găini!

– Nu, dar poate am să mă lansez în creșterea curcilor.

– Care este problema cu sfecla de zahăr? Este totuși mai curată decât creșterea curcilor sau curcanilor și din câte știu ai obținut până acum un bun randament.

– Deocamdată, n-am de ce să mă plâng, slavă Domnului. Dar în sânul federației agricole unii sunt neliniștiți pentru viitor. Dacă în alte țări producătorii de zahăr își sporesc producția, concurența va fi cruntă și prețurile noastre vor scădea mult.

Karen rămase gânditoare. Trecuse multă vreme de când problemele agricultorilor n-o mai preocupaseră și uitase că trebuia să se lupte fără încetare cu tot felul de greutăți... intemperiile, secerișul și măsurile guvernamentale.

– În consecință, contnuă el, voi fi poate nevoit să diversific activitățile. Trebuie să mă gândesc la viitorul copiilor mei. Studiile costă mult. Peste doi ani, Bonnie va intra la liceu și puțin după aceea va veni rândul lui Bobby.

– Îmi amintesc că, într-un an, un fel de mică insectă a atacat sfecla și a distrus toată recolta. Ei bine, dacă tata n-avea buna idee să planteze mai multe hectare cu lucernă, am fi fost ruinați.

– Din fericire, tatăl tău nu lăsa nimic la voia întâmplării. Era foarte inteligent și se gândea la toate.

– Fără îndoială, și totuși asta nu l-a împiedicat să facă greșeli. De exemplu, în anul acela, am simțit că părinții mei erau foarte îngrijorați, dar nu știam de ce, pentru că se fereau să discute problemele lor în prezența mea. Atunci, bineînțeles, am făcut presupuneri și-mi imaginam că li se vor întâmpla tot felul de lucruri teribile...

– Asta nu mă miră la tine, ai avut întotdeauna o imaginație bogată!

– Să admitem. Dar rămân convinsă că dacă mi-ar fi explicat limpede ce se va întâmpla, nu m-aș neliniștit atât de mult. Te rog să mă crezi că eram și mai nefericită bănuind ce era mai rău dacă mi-ar fi spus adevărul.

– Cred că asta pornea dintr-o bună intenție. Nu poți totuși să le reproșezi că au vrut să te ocrotească.

– În toată această stare de lucruri, au eșuat în mod lamentabil. După părerea mea, dacă vrei prea mult să-ți protejezi copii, cel mai adesea le faci un rău.

Stefan îi adresă un surâs condescendent și își reluă lectura. Se pare că nu stabilise o apropiere între povestea pe care i-o relatase și ignoranța în care o ținea pe Bonnie în privința paternității ei. Dar Karen nu insistă.

La urma urmei, fiecare se descurcă așa cum poate cu problemele lui, își spuse ea.

Mai citi câteva pagini, apoi simți oboseala cuprinzând-o și căscă de mai multe ori.

– Cred că mă duc la culcare.

Stefan își lăsă imediat broșura și se ridică la rândul lui.

– Îmi pare rău că puștii au fost atât de duri cu tine în timpul mesei, zise el.

Ea răspunse printr-o mică ridicare din umeri, mult mai tulburată de privirea lui Stefan decât de agresivitatea copiilor. După întoarcerea acasă se simțise mai degrabă destinsă, dar acum când se afla periculos de aproape de Stefan, își pierdu din nou capul.

– Karen, aș vrea să te duc mâine seară la „CJ's", o anunță el pe nepusă masă.

– Popasul de la ieșirea din oraș? întreabă ea surprinsă.

– Da. N-am fost acolo niciodată împreună. Se pare că fac fripturi la grătar foarte bune și chiar se poate dansa.

Karen își imagina localul ca un bar lipsit de interes, dar își amintea bine că, pentru tinerii din Crookston, a merge la „CJ's" însemna ceva foarte important. Era un simbol, semnul că treceai de la statutul de adolescent la cel de adult.

Stefan și Karen se despărțiseră prea repede, prea tineri pentru a avea dreptul să intre acolo. Astăzi, se prezenta ocazia să îndrepte această greșeală, dar nu era deloc sigură că era o idee bună să meargă acolo cu Stefan.

– Și cine va avea grijă de copii? întrebă ea căutând un motiv plauzibil ca să refuze.

– Bonnie este destul de mare ca să-și supravegheze fratele și sora. Îi las în grija ei de fiecare dată când plec la o întrunire a camerei sindicale a agricultorilor.

– Știu pe cineva care va fi încântat, Bobby!

– Te surprinde poate din partea lor, dar până acum n-am avut nici un incident grav. I-am găsit întotdeauna pe toți trei dormind cuminți în paturile lor. Atunci, ești de acord?

Nici măcar un înger nu putea rezista tentației acestei priviri fermecătoare, acestui surâs seducător! se gândi ea, înainte de a ceda tentației.

– Sunt de acord, dar cu condiția să-mi promiți că nu va fi o problemă cu copiii.

– Îți promit. Jur.

Se pregătea să intre în camera ei, când Stefan o reținu amabil de braț.

– Odinioară, ne sărutam înainte de a ne despărți pentru a merge la culcare.

– Stefan, te rog, poate că nu este...

Nu avu timp să-și termine fraza, deoarece Stefan punea deja stăpânire pe buzele ei. Și în timpul acestui sărut plin de pasiune, uită de prezența copiilor la etaj, uită de trecut, pentru a se dărui plăcerii de a fi în brațele lui Stefan.

– Somn ușor și pe mâine, șopti el la urechea ei.

Ea părăsi încăperea cu inima bătând să se rupă. Și în timp ce urca scara în vârful picioarelor, respinse dorința arzătoare de a face uite stânga împrejur pentru a alerga să se arunce în brațele lui.

Dar trebuia să fie scris undeva că n-o va face. La fel cum Stefan n-o urma pe scară și nu va veni cu ea în Anglia.

Mâine, în schimb... Pentru o seară, o singură seară, cei doi iubiți vor fi din nou împreună...

Capitolul 8

Datorită meseriei sale, Karen avusese numeroase ocazii să însoțească oameni din lumea bună în locurile cele mai celebre din capitalele străine.

Și totuși, din câte își amintea, niciodată nu fusese atât de surescitată de apropierea unei mare dineu cum era astăzi înainte de a ieși cu Stefan într-un loc mediocru din fundul Minnesotei.

Toată ziua fu incapabilă să se concentreze mai mult de cinci minute asupra treburilor ei. Nici măcar nu se întrebă cum se va îmbrăca. Pentru că la „CJ's" ținuta aproape obligatorie pentru bărbați erau blugii cu centură lată, cizme sau ghete de piele, se va îmbrăca foarte simplu.

Oricum, nu se ducea acolo pentru a se arăta, ci pentru a fi cu Stefan, eroul copilăriei sale. Singura mare iubire. Bărbatul cu care visase să se căsătorească și care nu-i părăsise niciodată gândurile.

Ora cinei apropiindu-se, începu să se gândească ce putea pregăti pentru masa copiilor. Escalop pane și spaghete napolitane trebuia, în principiu să mulțumească pe toată lumea. Și dacă, în plus, îi reușea crema cu ciocolată, va fi o adevărată zi binecuvântată de Dumnezeu.

Trebăluia în bucătărie, cu inima ușoară, cu fereastra deschisă pentru a se bucura de blândețea serii, când o auzi pe Bonnie trântind cu violență poarta grădinii. În clipa următoare, intră furioasă în bucătărie.

– Îl urăsc! îl urăsc! repetă ea înconjurând masa cu pumnii strânși.

– Pe cine? Credeam că ai plecat călare s-o vezi pe prietena ta, Mary Ellen.

– Asta am și făcut și tocmai când plecam de acolo, a sunat-o. Richard Wilcox, acest fățarnic, această nulitate, a îndrăznit să-i telefoneze lui Mary Ellen!

– Ah! Așteaptă o clipă... Mi se pare că am idee despre ce s-a întâmplat. Ești supărată pe el pentru că ai fi vrut să te sune pe tine.

– Bineînțels că nu. Este atât de... atât de...

Deodată, ca prin minune, toată furia ei dispăru și fața ei își recăpătă candoarea obișnuită.

– Credeam că mă iubește, mărturisi ea cu tristețe.

– Oh, biata de tine, draga mea.

Karen își trecu un braț după mijlocul lui Bonnie și o strânse cu tandrețe la piept. În aceste momente, se gândi ea,

nu e nevoie să fii mamă pentru a înțelege supărarea lui Bonnie. Toate fetele, în perioada adolescenței, erau încercate într-o zi sau alta de păsurile inimii.

– Dar ești sigură că-i place de colega ta?

– Nu știu. El i-a telefona pentru o problemă de matematică pe care n-o putea rezolva. Trebuie spus că Mary Ellen e foarte tare, ia întotdeauna cele mai mari note din clasă.

– Ei bine, dacă asta voia, nu dorea nimic altceva decât un sfat, sugeră Karen.

– Da, poate... admise Bonnie, aproape ușurată.

– Și, spune-mi, Richard știe că-l iubești?

– N-aș putea niciodată să i-o spun în față. Mi-a fost prea teamă de reacția lui.

Karen îi dădu cu delicatețe părul pe spate și o privi drept în ochi.

– Ei bine, n-ai dreptate! În general, la vârsta asta, băieții nu sunt foarte siguri pe ei, nu prea știu cum să să poarte cu fetele Atunci, trebuie să le dai mici semne de încurajare. Și le revine fetelor să facă primul pas, adăugă ea amintindu-și propria ei experiență.

Un demers cu siguranță nu simplu, încununat adeseori de succes. Și asupra acestui punct, cel puțin Stefan n-o va contrazice.

– La urma urmei, nu este decât o chestiune de orgoliu. Încearcă să găsești cel mai bun mod de a-i spune lui Richard că ții la el și vei vedea apoi că te vei simți mai liniștită și mai încrezătoare.

Karen regretă numai că sarcina nu era la fel de ușoară pentru adulți. Mizele par atunci mult mai importante și perspectiva de a suferi o respingere brutală cerea prudență.

***

Când se înnoptă, coborî încet scara la fel de emoționată și surescitată ca atunci când ieșise prima dată cu Stefan. Inima îi bătea cu putere, obrajii îi luaseră foc și mâinile umede lăsau urme pe balustrada de lemn.

Stefan o aștepta la baza treptelor. Îmbrăcat cu o cămașă bleumarin pusă în valoare de un tiv alb și în blugii impecabili, n-o slăbea din ochi.

Karen părăsise un tânăr frumos de optsprezece ani și regăsea un bărbat de treizeci de ani, teribil de seducător.

Ajunsă în dreptul lui, se opri o clipă și-l privi intens în tăcere, pe Stefan. Un zâmbet strălucitor îi lumina toată fața, reflectând imensa bucurie pe care o simțea.

– Ești superbă! murmură el sorbind-o din ochi. Păcat că nu mergem într-un loc mai deosebit.

– Este foarte bun și acela.

De fapt, locul n-avea importanță, din moment ce era cu Stefan.

Această ieșire la „CJ's", era ieșirea pe care plănuiseră s-o facă împreună în vara celor douăzeci și unu de ani. Chiar dacă știa că era imposibil să dea timpul înapoi, pentru

Karen aceste câteva ore de intimitate pe care și le acordau astăzi vor rămâne pentru totdeauna gravate în memoria ei.

***

Când Stefan împinse ușa localului, Karen simți o vie emoție, ca și cum intra într-un sanctuar. Dar aici, atmosfera încărcată de un amestec de miros de tutun, alcool și rumeguș de lemn, n-o îndemna la reculegere. Oamenii se interpelau dintr-un capăt în altul al sălii cu voce tare, paharele se ciocneau, iar difuzoarele emiteau cu volumul la maximum o muzică antrenantă.

– Când mă gândesc că așteptam toți cu nerăbdare să putem veni aici, mă face să mă simt cu totul ciudat. În fine, mai bine mai târziu decât niciodată, nu? zise ea trecându-și un braț peste mijlocul lui Stefan. Zâmbetul ei radios și privirea poznașă îl umplu de bucurie. O strânse cu tandrețe în brațe și străduindu-se să uite tot ce-i despărțise, depuse un sărut pe buzele ei roșii.

Singurul separeu liber era situat în fundul sălii, într-un colț destul de prost luminat, dar Karen nu se sinchisi deloc. Toată plăcerea o găsea în a fi așezată pe banchetă alături de Stefan, să-l țină de mână și să-i simtă ușoara apăsare a coapsei lui de a ei.

Și în acest loc cu totul simbolic, era absolut firesc ca evocarea amintirilor comune care le alimenta discuția să declanșeze primele lor râsete și să le suscite entuziasmul.

– Îți amintești că într-o zi, cu prietenii tăi, ați instalat un cort pe acoperișul sălii de gimnastică a liceului?

– Eu? Glumești! de altfel, Jerry Kohler a fost cel exmatriculat.

– Pe nedrept, nu?

– Greu de spus... dar știi ce-a devenit? Casierul Federației Agricole. Când era tânăr, era o adevărată curcă plouată și astăzi, crede-mă, se descurcă bine.

Ea simți un fior străbătând-o când el urmări cu degetul liniile palmei.

– În privința glumelor proaste, mi se pare că fetele nu erau mai prejos, dar ele n-aveau nici măcar curajul să-și asume prostiile. Tu, de exemplu când ai aruncat o petardă în plină adunare a profesorilor, n-ai fost șocată că unul dintre noi o să fie făcut răspunzător?

– Nicidecum. Dacă ai fi avut primul ideea, sunt sigură că ai fi făcut același lucru. Într-un anumit sens, era așadar logic să fii sancționat.

După ce se amuzară în legătură cu micul război ce se purta atunci între fete și băieți, practic în toate domeniile, ajunseră treptat să evoce subiecte care-i aduseră mai aproape de prezent.

Admiți că nu există nimic mai fin și mai delicioas decât un biftec perfect pregătit ca acesta, remarcă ea puțin mai târzu, când împărțeau o superbă bucată de carne de vacă.

– Uiți vânatul.

– Ah da, este adevărat că tatăl tău era un mare vânător.

– Mi-ar fi plăcut să am, ca el, congelatorul plin în fiecare toamnă de vânat, dar nu știu de ce nu găsesc niciodată timp să merg la vânătoare.

Karen puse jos furculița și cuțitul și-i spuse ce gândea.

– Ai putea ușor să depășești această lipsă lansându-te în creșterea căprioarelor. Ar fi suficient să amenajezi un fel de rezervație lângă pârâu și treaba a fi făcută! sugeră ea cu entuziasm.

– Dacă ar fi atât de simplu...

– Te asigur că în Europa, mai ales în Germania și în Austria, vânatul este din ce în ce mai căutat. În Noua Zeelandă, de exemplu, se folosesc coarnele de cerb și căprioară ca afrodisiace și se pare că au o piață înfloritoare.

– Încerci să insinuezi că acest gen de substațe vor fi susceptibile să ne facă cel mai mare bine, nouă sărmanilor fermieri din Minnesota? ironiză el.

– Nu mi-aș putea permite, îl asigură ea cu un zâmbet fals timid.

– Cu atât mai bine. Dar, oricum, o să avem ocazia să verificăm curând.

Ciocniră și terminară în liniște să mănânce sporovăind despre oamenii din Crookston.

Și când Stefan o conduse pe micul ring de dans, ea fu sigură la gândul că nici unul nici celălalt n-aveau nevoie să recurgă la un artificiu oarecare pentru a-și stimula dorința.

Nu mai aveau douăzeci de ani, dar se iubeau și acum la nebunie. Înlănțuiți în întuneric, se lăsau mai întâi legănați de

muzică, apoi, dintr-o dată, focul care-i mistuia le cuprinse trupurile, și ignorând chemările la ordine ale rațiunii, se dedară fără reținere jocului subil al mângâierilor îndrăgostiților.

După o lungă și dureroasă despărțire, simțeau acum nevoia urgentă a îndreptării erorilor destinului de a-și satisface, cel puțin împărtășindu-și gândurile, acea plăcere supremă de care fuseseră lipsiți până acum.

Fură printre ultimii care părăsiră localul și când urcară în mașină, Karen se ghemui în brațele lui și închise ochii.

În această noapte, va face dragoste cu Stefan. Acest vis care o urmărea de atâta timp, se va realiza în sfârșit.

***

Stefan avu grijă să oprească motorul la intrarea pe alee și continuă să ruleze liber până acasă, pentru a nu-i trezi pe copii.

În clipa următoare, ținându-se de mână urcară scara în vârful picioarelor. Ajunși în fața ușii camerei ei, Stefan luă în mâini fața lui Karen și puse stăpânire pe gura ei însetată de sărutări.

În timp ce o strângea cu putere în brațe, ea își înăbuși un geamăt de plăcere dorind din toată inima să-i șoptească la ureche Karina. Acest mic nume care-i evoca el singur amintirea unor zile fericite și promisiunea unei nopți și mai frumoase.

Dar vocea plângăreață a lui Shelly care cerea cu insistență prezența tatălui ei, puse capăt brutal viselor ei. Stefan își desfăcu brațele, bângui câteva cuvinte de scuză și dispăru în întuneric.

„Orice s-ar întâmpla, niciodată n-am să fiu pe primul plan!“, se gândi Karen intrând în camera ei.

Aprinse lumina și își dădu seama instantaneu că se întâmplase ceva anormal în absența ei. Dar mai degrabă decât să încerce să înțeleagă, se prăbuși pe pat în pragul celei mai profunde disperări.

Când ridică în cele din urmă capul și deschise ochii, chinul ei era la fel de mare, dar cel puțin avea ideile mai clare. Și abia atunci observă că odaia era ciudat de bine aranjată: toate lucrurile ei personale dispăruseră de pe comodă, perdelele fuseseră trase, pernele scoase din îmbrăcămintea lor, iar patul complet refăcut.

Intrigată, se ridică să inspecteze dulapul. Gol! Se reașeză pe marginea patului și-și masă tâmplele.

Nu, nu înnebunise subit. Exista cu certitudine o explicație logică la toate acestea.

Deodată, privirea ei căzu pe o geantă de voiaj umflată să crape și totul îi apăru cu claritate. Nu era nevoie să verifice, știa că în ea sunt toate lucrurile ei pe care le adusese la Stefan.

Cu inima frântă, își scoase îmbrăcămintea și o lăsa să cadă neglijent pe covor apoi se culcă și stinse lumina.

Această seară promițătoare, care trebuia să pecetluiască împăcarea cu Stefan și să-i deschidă noi perspective, se soldase cu un dublu eșec.

***

Nici a doua zi, nici în zilele următoare, nu făcu nici cea mai mică aluzie despre acest incident. Pe de o parte pentru că nu se putea întoarce acasă cât timp Stefan nu terminase de reparat acoperișul, pe de altă parte pentru că nu voia să provoace o altă dramă în familie. Singura schimbare notabilă în comportamentul ei fu față de Stefan. Se forță să păstreze distanța față de el, în special când copiii erau prin preajmă.

Dacă invitația să părăsească locul fusese cum nu se putea mai clară, putea să facă prinsoare care dintre copii era răspunzător. Bobby nu s-ar fi străduit să aranjeze cu meticulozitate hainele înainte de a le pune în geantă. Cât despre Bonnie, părea de neconceput să facă un joc dublu: să grăbească plecarea lui Karen și în același timp s-o ia drept confidentă. Rămânea mica și adorabila Shelly, pe care nimeni pe lume n-ar fi îndrăznit s-o bănuiască de vreo răutate.

Și ca pentru a-i confirma această analiză, sâmbătă după-amiază Bonnie făcu din nou apel la Karen pentru a o ajuta să-și împletească părul în codițe africane. După ce ezită puțin, Karen acceptă și se închiseră în camera lui Bonnie. Adolescenta profită încă o dată de ocazie să-i vorbească fără teamă despre problemele care o preocupau și spre marea surpriză a lui Karen, puse numeroase întrebări despre relațiile dintre unchiul Jack și mama ei.

Deosebit de emoționată de încrederea pe care i-o acorda, Karen începu să regrete că nu avusese un copil cu care să împărtășească momente excepționale ca acesta. Dar Bonnie ar fi putut să-i fie fiică, dacă...

– Vii cu noi să-l vezi pe Bobby jucând fotbal? întrebă ea, pentru a nu se lăsa pradă nostalgiei...

– Sunt obligată, familia înainte de toate, râse ea ironic imitând vocea tatălui ei.

Un zâmbet înduioșător se ivi pe buzele lui Karen. Bonnie n-ar fi putut traduce mai bine gândurile lui Stefan, se gândi ea sărutând-o pe păr.

Tocmai cobora când sună telefonul.

– Karen, strigă Bobby. E pentru tine. E un tip care vrea să-ți vorbească.

– Vin!

Impresionată de lățimea umerilor puștiului, îmbrăcat ca un gladiator, scoase o exclamație admirativă și luă telefonul.

– Bună ziua, Max. Cărui fapt datorez onoarea acestui telefon?

– Cum ai ghicit că sunt eu?

– Intuiția. Întotdeauna mă folosesc de telepatie. N-ai remarcat?

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar dacă ar fi așa, ai fi știut că încerc să te prind de două zile. De ce nu răspunzi la numărul pe care mi l-ai dat?

– Pentru că, din cauza tornadei, casa mea nu mai este de locuit. Provizoriu, m-am instalat la un vecin.

– Ești bine, cel puțin? se neliniști el.

– Da, da....

– Perfect! Și n-ai avut printr-o întâmplare fericită, buna idee să-ți schimbi părerea în legătură cu Turcia? Să știi că propunerea rămâne valabilă și este vorba de mai mulți bani decât ți-am spus.

– Nu cred că...

Își ridică ochi și-l văzu pe Stefan, nonșalant sprijinit de tocul ușii, cu degetele mari înfundate în buzunarele blugilor, ca un cow-boy. Era într-adevăr bărbatul cel mai viril pe care-l cunoscuse vreodată. Nimeni nu putea rivaliza cu el sau să pretindă că o tulbura la fel de mult.

– Ei, păpușo, mai ești acolo?

– Sigur că da, Max.

Acum că se hotărâse să-i lase lui Stefan exploatarea fermei tatălui său, i-ar fi fost suficiente patruzeci și opt de ore pentru a pune la punct lucrurile și a zbura în Turcia. Dar problema era că nu voia să plece. Și din acest motiv încă nu-i spusese lui Stefan hotărârea ei.

Oricât de prostesc putea să pară, nu se putea hotărî să-l părăsească în mod brutal pe Stefan. Faptul că cel puțin unul dintre copiii lui fusese tentat să se descotorosească de ea n-avea la urma urmei mare importanță. Era chiar gata să accepte să fie a cincea roată la căruță, numai să i se permită să rămână în preajma lui Stefan cât mai mult timp posibil.

Pentru că îl iubea. O jumătate de zi cu el conta mai mult decât orice contract mirific. Dar se simțea totuși incapabilă să

urmeze sfatul pe care i-l dăduse lui Bonnie. Dacă Stefan nu-i va spune primul că o iubise întotdeauna, nici ea nu va vorbi. Teama de a se vedea respinsă a doua oară o paraliza.

– Legătura este într-adevăr proastă, se plânse Max. Karen... mă auzi?

– Iartă-mă, mă lăsasem purtată de gânduri... Ascultă, în legătură cu Turcia, mi-e teamă să nu fie în mod definitv compromisă. Am încă multe lucruri de făcut aici. Îndată ce situația va fi limpezită, am să te sun să-ți spun de la ce dată vei putea conta din nou pe mine.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi închise.

– Era agentul tău? întrebă Stefan, care, împins de gelozie, se nu se putuse împiedica să nu tragă cu urechea.

– Da. Degeaba este extrem de amabil, câteodată găsesc că-mi cere într-adevăr prea mult!

Stefan îi purta pică lui Max mai ales pentru că încercase să i-o ia pe Karen, dar își ținu gura, deoarece cunoștea dinainte rezultatul confruntării. Singura propunere pe care era în măsură să i-o facă era de a împărți viața cu el, la Crookston. Dar asta i-ar fi spus prea puțin în comparație cu viața pasionantă pe care ea o dusese până acum.

***

Întâlnirea dintre cele două echipe de juniori de fotbal american se desfășura într-o ambianță familiară. Publicul, instalat pe gradene improvizate, era compus în special din

părinți care își încurajau sau fluierau rând pe rând progeniturile și din surori sau frați care agitau cu putere banderolele lor de suporteri.

– Presupun că te plictisești de moarte, remarcă Stefan profitând de o pauză a jocului.

– N-am fost niciodată foarte amatoare de masacre, admise Karen. Privește puțin jucătorii echipei adverse, sunt niște veritabili coloși în comparație cu băiatul tău și coechipierii lui! Sincer, găsesc că lupta este inegală.

– Eu nu vorbeam despre ei, ci de această reuniune de mici provinciali la o manifestare sportivă. Prin comparație cu tot ce ai văzut și ai făcut în acești ultimi ani în cele mai frumoase țări din lume, Crookston trebuie să ți se pară foarte banal, nu?

– Să asiști la o inaugurare prezidențială într-un frig glacial sau să traversezi sate devastate de război, n-are nimic deosebit sau incitant, poți să mă crezi!

„Mai ales dacă ești disperat de singur în viață“, adăugă ea în sinea ei.

La drept vorbind, în seara aceea, găsea o certă plăcere încercând să ghicească ai cui erau copii de pe teren, dintre cei pe care-i cunoscuse odinioară. Bănuia de exemplu că aripa dreaptă trebuia să fie băiatul fostei ei prietene Jody, și că unul din fundași avea o legătură de rudenie cu bravul și greoiul Ralph Kellerman.

Puțin mai târziu, avu ocazia să schimbe câteva cuvinte cu Pauline Thruman, tânăra femie care ținea micul restaurant

unde prânzise cu Stefan nu cu mult timp în urmă. Pauline umbla de colo colo, fără îndoială în căutarea unei bârfe susceptibile să alimenteze conversațiile din barul său.

Karen nu se mai recunoștea în tânăra fată care se încăpățânase cu sălbăticie să părăsească această comunitate. După toate peregrinările ei prin toată lumea, Crookston i se părea o oază de liniște unde era plăcut să trăiești.

Întoarse spre Stefan o față luminată de un zâmbet și-l privi îndelung, visătoare. Tulburat, el simțea dorința s-o ia în brațe și să-i strige dragostea lui. Dar n-avea dreptul să-i impună o viață ritmată după lucrările câmpului, meciurile de fotbal, reuniunile comitetului agricol și lecțiile copiilor. Karen renunțase la toate astea acum treisprezece ani și judecând după răceala pe care o afișa de câteva zile, nu era dispusă să-și schimbe părerea. Poate dacă n-ar fi părăsit-o atât de brusc în fața ușii în acea noapte, totul ar fi fost încă posibil, se gândi el cu puțină amărăciune.

Ca și cum ar fi făcut-o intenționat, în clipa aceea Shelly își făcu loc între ei.

– Mă duc să caut ceva de băut. Vrei să mă însoțești la stand? îi propuse cu amabilitate Karen.

Shelly întoarse repede capul și-l ascunse în puloverul tatălui său.

Spre marea mirare a lui Stefen, Karen păru contrariată de refuzul lui Shelly. Totuși, își amintea foarte bine că atunci când erau tineri, ea nici nu voia să aibă copii. „Nu înainte de a face de mai multe ori înconjurul lumii“, îi promitea ea, cu un aer decis.

***

Începând in joia următoare, situația începu să se clarifice. Karen terminase practic articolele. În ceea ce-l privea, Stefan avansase mult cu lucrările și întoarecerea doamnei Johnson era prevăzută pentru a doua zi.

În mijlocul după-amiezii, atunci când era singură în casă, sună telefonul. Ea se grăbi să răspundă, dar nu auzi decât o serie oribilă de țârâituri care-i chinui dureros timpanul.

Și apoi, brusc, legătura se restabili.

– Alo?

– Am greșit cumva numărul? Încerc să-l găsesc pe Stefan, fiul meu...

– Doamna Bjornson? Bună ziua, Karen la telefon.

– Karen? Oh, Doamne, nu pot să cred! Mica noastră vecină, Karen Haig?

– Da, eu sunt, dar am crescut de atunci, să știți! râse ea cu amabilitate. Îmi pare rău, doamnă Bjornson, dar Stefan nu este aici. Se ocupă de repararea acoperișului meu.

– Nu-i nimic. Sunt atât de bucurosă să pot vorbi câteva minute cu tine!

– Nu vreți să mă duc să-i spun lui Stefan să vă sune el?

– Nu, nu te deranja. Nu-ți poți imagina câtă plăcere îmi face să știu că sunteți din nou împreună, voi doi!

– Nu sunt aici decât până...

– Îi spusesem totuși să nu te lase să pleci fără el. Dar vezi tu... cred că voi muri fără să înțeleg de ce s-a căsătorit cu Mavis, de vreme ce ținea atât de mult la tine... Pe vremea aceea, când i-am vorbit despre asta, m-a asigurat că cel mai mare serviciul pe care putea să ți-l facă era să te lase să pleci.

– Pentru binele meu? se miră Karen.

– Da. Nu vei afla nimic nou spunându-ți că Stefan s-a gândit întotdeauna la ceilalți înainte de a se gândi la el. Se temea să nu fii nefericită dacă erai obligată să rămâi la fermă, fie doar câțiva ani, timp în care lucrurie să se aranjeze pentru noi. Dar îmi imaginez că, după aceea, ați avut ocazia să discutați pe îndelete.

Karen o asculta pe doamna Bjornson cu o expresie răvășită.

– Îmi amintesc foarte bine că Stefan mă asigurase că va putea să mi se alăture înainte de sfârșitul anului, insistă ea.

– Din păcate, draga mea, cum ar fi putut, cu soțul meu bolnav și toate notele spitalului de plătit? Crede-mă, eram teribil de necăjită că Stefan nu-și putea continua studiile. Ne-am gândit chiar să vindem ferma, dar Stefan s-a împotrivit și și-a asumat toată munca în locul tatălui său. Ce băiat bun! exclamă ea cu voce înduioșată.

– Este adevărat.

Asta era tot ce găsi Karen să spună pentru a scurta convorbirea. Apoi, după două minute, închise telefonul, furioasă și tristă totodată.

Cum îndrăznise Stefen să hotărască ce era bine pentru ea, fără măcar să-și dea osteneala să-i vorbească? Dacă i-ar fi expus cu claritate situația, ar fi putut să se căsătorească imediat după terminarea liceului, ca majoritatea prietenilor lor, l-ar fi ajutat să se ocupe de fermă... și apoi ar fi putut merge amândoi la universitate. Totul s-ar fi aranjat foarte bine.

Dar el nu-i lăsase posibilitatea să aleagă!

Toți acești ani pierduți, risipiți!

Foarte hotărâtă să aibă o explicație serioasă cu Stefan, porni spre ușă cu pași hotărâți... cât pe ce s-o răstoarne pe Shelly care tocmai se întorcea de la școală.

– Bonnie nu s-a întors cu noi, o informă copila.

– Și de ce mă rog?

– Nu știu, răspunse ea, grăbită să meargă să se joace în camera ei.

Karen vru atunci să-l întrebe pe Bobby, dar acesta o întrebă pe neașteptate:

–Ce avem la masă?

– Mere, banane și prăjituri cu ciocolată și cu mentă, cum îți place ție.

– Super! strigă el avântându-se pe coridor.

– Stai o clipă. Știi unde este Bonnie?

– N-am nici cea mai mică idee! zise el ridicând din umeri. Azi dimineață, în orice caz, s-a purtat foarte ciudat. Aproape mi-a fost rușine. A început să mă alinte și chiar m-a sărutat pe obraz. Ptiu!

– Ai văzut-o la școală?

– Nu, dar nu vreau s-o mai văd niciodată. În autobuz, i-am auzit colegii spunând că n-a fost la ore toată ziua.

Karen începu să se neliniștească și cu atât mai serios cu cât mai multe lucruri tulburătoare îi reveniră în memorie: numeroasele întrebări ale lui Bonnie despre unchiul ei; Bonnie și Pauline Thurman într-o discuție însuflețită la stadion, fotografiile lui Mavis și ale lui Jack, răspândite pe etajera dulapului, la etaj.

– Bobby, du-te și cheamă-l pe tatăl tău, te rog!

– Dar mi-e foame, protestă el.

– Haide, fugi, Bobby! Și spune-i să se grăbească.

Sperând că a înțeles din tonul vocii ei că era ceva urgent, Karen se repezi la etaj.

Capitolul 9

Stefan alergă ca un bezmetic până acasă, urcă scările din patru în patru și se repezi în camera lui Bonnie.

– Ce s-a întâmplat? Unde este?

Cu o mână tremurândă, Karen îi întinse un mic caiet cu spirală.

– Acesta îi aparținea lui Mavis, îi explică ea. Până de curând era ascuns într-o cutie de pantofi, în fundul dulapului din camera oaspeților. Mai erau și câteva fotografii în care erau Mavis și Jack, la balul liceului, la sărbătoarea recoltei... Așteptându-te, mi-am permis să arunc o privire în caiet: un fel de jurnal intim, întrerupt cu scrisori de dragoste, toate scrise de Mavis în primele luni de sarcină.

Ca lovit direct în inimă, Stefan se lăsă să cadă pe pat.

– Bonnie este așadar la curent!

– Trebuie să fi avut unele bănueli, pentru că în ultimele zile n-a încetat să-mi pună întrebări stânjenitoare despre

unchiul ei. Cred că atunci când a găsit acest caiet, trebuie să fi avut un șoc teribil. Îmi pare rău, Stefan. Dacă nu mă întorceam la Crookston...

Distrus, incapabil să scoată cel mai mic cuvânt, Stefan scutură din cap în semn de tăgăduire.

– Mi-a lăsat totuși un bilet, înainte de a pleca.

– Ție? întrebă el stupefiat.

– Da. Își reproșează că s-a interpus între noi și dorește ca după plearea ei să putem în sfârșit să ne căsătorim și să trăim fericiți... Îi lasă calul ei lui Bobby... repetă de mai multe ori că ne iubește mult pe amândoi, dar că este preferabil să ne părăsească.

– Cum vrei să înțeleagă ce s-a întâmplat? se revoltă Stefan. Biata micuță, ea n-are nici o vină că noi nu ne-am căsătorit!

– Noi suntem singuri care știm, Stefan. Nu lua în nume de rău ce vreau să-ți spun, dar cred sincer că dacă cineva i-ar fi spus adevărul, n-ar fi ...

– Singurul adevăr, o întrerupse Stefan, este că Bonnie este fata mea și că țin la ea ca la ochii din cap! Dumnezeule, cât trebuie să mă urască acum, suspină el ascunzându-și fața în mâini.

Karen îi înțelegea atât de bine durerea, încât îl trase spre ea și-l strânse în brațe. Stefan se agăța de ea cu toată energia disperării! I se părea dintr-o dată cu groază că-și ratase toată viața. Cu treisprezece ani în urmă, o îndepărtase cu bună credință pe Karen de el. Și astăzi, fiica lui era cea care-l respingea.

– Bonie nu va putea niciodată să te urască. Tu ești singurul tată pe care l-a avut vreodată. Dar această poveste a afectat-o probabil cu atât mai mult cu cât este în plină criză de adolescență, încă tânără și foarte vulnerabilă.

Stefan se străduí să-și revină în fire și să gândească în liniște.

– A spus unde a plecat?

– Bineînțeles că nu.

– Poate la prietena ei, Mary Ellen.

– Nu cred. Am găsit un număr de telefon mâzgălit pe o bucată de hârtie, pe podea lângă noptieră, și după prefix, trebuie să fie din Nevada. După părerea mea, are intenția să meargă să-l vadă pe Jack, tatăl ei.

– Dar este o nebunie! Cum crezi că poate să ajungă până acolo? Sunt peste două mii de kilometri. Îți închipui ce i s-ar putea întâmpla pe drum? zise el intrat în panică la gândul că fiica lui putea fi în pericol.

– Stefan, cu cât ne vom neliniști mai mult, cu atât vom fi mai ineficienți. Îți propun să începem prin a telefona mai întâi la stația de autobuze din Crookston.

– Oriunde a plecat, am s-o găsesc!

– Merg cu tine. Telefonează-i doamnei Johnson și cere-i să vină să aibă grijă de Bobby și de Shelly.

– Rămâi aici. Îți promit că am s-o aduc înapoi pe Bonnie acasă.

– Haide, Stefan, dacă insist să te însoțesc, este doar pentru că mă gândesc că va fi mai tentată să mi se destăinuie mie decât ție. Nu uita că, deocamdată, este supărată pe tine, și nu va dori să te vadă.

– Ai fără îndoială dreptate.

***

Nu le-a trebuit mult timp ca să afle că Bonnie se prezentase la stația de autobuze chiar în acea dimineață. Funcționarul își aminti foarte bine că-i vânduse un bilet pentru Minneapolis. El îi spuse chiar lui Stefan povestea care o inventase pentru a-i înlătura orice bănuială. Spusese că pleca în vizită la bunicul ei bolnav din Arizona. La Minneapolis, trebuia doar să schimbe autobuzul ca să ajungă la Las Vegas.

Stefan și Karen aveau o șansă cât de mică s-o ajungă din urmă înainte de a părăsi capitala statului. Combinarea mai multor factori le permitea cel puțin să spere. Pe de o parte, Bonnie nu plecase din Crookston decât la unsprezece și jumătate dimineața. Pe de altă parte, autobuzul nu mergea decât pe șoselele naționale sau departamentale și în consecință era obligat să facă ocoluri. În fine, frecvența opririlor în toate micile orașe îi micșora avansul.

Considerând că Stefan era mult prea nervos și neliniștit pentru a conduce cu prudență, Karen se instală cu autoritate la volanul Buikului.

Abia intrară pe breteaua autostrăzii că ea apăsă pedala de accelerație. Pierduți în gânduri amândoi, nici măcar nu vedeau peisajul defilând. Singura lor preocupare era să parcurgă cât mai mulți kilometri și cât mai repede posibil.

Karen nu-l văzuse niciodată pe Stefan atât de abătut și suferea pentru el. Dacă până acum nu realizase amploarea dragostei ce i-o purta lui Bonnie, astăzi o văzuse în toată dimensiunea ei. Și-l admiră și mai mult pe Stefan. Un bărbat ca el, care-și creștea singur copii și care se precupa atâta de fericirea lor, merita mai mult ca oricine să fie iubit de o femeie, se gândea ea.

Recunoștea totodată că avea o parte de răspundere în fuga lui Bonnie și-și reproșa să avusese slăbiciunea să locuiască, chiar pentru câteva zile, sub același acoperiș cu Stefan.

Dar ce era făcut era bun făcut, iar regretele și remușcările nu schimbau nimic. Acum Stefan și cu ea n-aveau altă soluție decât să roage ca totul să fie în ordine când o vor regăsi pe Bonnie.

– Ce ți-a spus fratele tău când l-ai sunat? întrebă ea, rupând tăcerea apăsătoare.

– Ce voiai să-mi spună? Era răvășit. Cum bănuiam, nu i-a telefonat. Trebuie să-i fi aflat numărul de telefon prin serviciul

de informații. În fine, mi-a promis, a jurat, că o să se informeze asupra orarului autobuzelor și să-i pândească sosirea la Las Vegas.

Cu ochii țintuiți pe asfalt, Karen rămase gânditoare. Îi era greu să-i ierte lui Jack greșelile. Prin singurul fapt că fusese iresponsabil, nu numai că distrusese visele lui Mavis, dar a influențat și cursul vieții altor două persoane străine de povestea lui.

Totuși, trebuia să se străduiască să se gândească mai întâi de toate la Bonnie. Bonnie nu era decât un copil și avea nevoie să fie protejată și liniștită.

– Acum că este la curent, nu va fi poate un lucru rău dacă-l întâlnește pe tatăl ei, sugeră ea.

– Se pare că așa crede și Jack. Vom vedea...

– Încă n-ai încredere în el, nu-i așa? Totuși, cu timpul, trebuie să se fi cuminți. Nu mi-ai spus că s-a însurat? Este totuși fratele tău, Stefan. Va trebui să dai dovadă de mai multă înțelegere sau de indulgență.

– N-am uitat că le-a abandonat ca pe un laș pe Mavis și Bonnie.

– Dar cât timp a trecut de atunci Stefan? Crede-mă, ai face o gravă greșeală refuzându-i lui Bonnie dreptul să-și vadă tatăl biologic. Mai ales dacă și el este de acord s-o întâlnească.

– Bonnie este copilul meu!

– Nu te înțeleg. De ce te temi? Că Bonnie nu te mai iubește, sau o să te mai iubească mai puțin dacă-și vede tatăl?

– Tată ei sunt eu! repetă el pentru a nu știu câta oară, pe un ton vindicativ.

– Și, în mod evident, pretinzi că știi ce este bine pentru ea și ce nu este, replică ea cu mâinile crispate pe volan.

– Exact! Cine și-a luat tălpășița după ce a conceput-o și n-a mai dat nici un semn de viață? Jack! Și cine, din prima zi, a iubit-o, a hrănit-o, a înfășat-o și a i-a purtat de grijă? Eu!

– Și cine ți-a permis să crezi că puteai decide asupra sorții mele, în locul meu? întrebă ea fără nici o ostilitate.

– Despre ce vorbești?

– Nu ghicești? zise ea luând cu abilitate un viraj larg. Atunci lasă-mă să-ți împrospătez memoria. De ce nu mi-ai spus niciodată că părinții tăi o duceau greu să n-aveau mijoacele să-ți plătească studiile de arhitect?

Gânditor, Stefan fixă un punct imaginar la orizont.

– Cine ți-a spus asta?

– Am vorbit cu mama ta la telefon în această după-amiază, mărturisi ea cu greutate.

– Visai să pleci să cucerești lumea și când tatăl tău a avut accidentul cardiac, am înțeles că tot ce-mi mai rămăsese să-ți propun era o viață grea de muncă de dimineață până seara, vara ca și iarna.

– Dar te iubeam, Stefan! Tu reprezentai tot ce aveam mai scump pe lume! Atunci, de ce nu m-ai lăsat să hotărăsc ce-mi

doream mai mult? De ce mi-ai ascuns adevărul? Acum sunt sigură că te-ai certat dinadins cu mine. Ca să fii sigur că am să plec.

El puse o mână pe coapsa ei și se instală astfel încât s-o poată vedea în timp ce-i vorbea.

– Sincer, Karen, crezi că s-ar fi schimbat ceva dacă ai fi cunoscut situația mea? Nu crezi că dacă ne căsătoream și rămâneai cu mine la fermă ajungeai mai devreme sau mai târziu să mă detești, reproșându-mi că ți-am stricat viața?

Ea se forță să-și înăbușe dorința care simțea că o cuprinde sub efectul mângâierii lui și-și impuse un timp de gândire înainte de a-i răspunde cu cea mai mare sinceritate.

La fel de mult cât îl iubea pe Stefan, trebuia să recunoască totuși că la vremea aceea, pentru ea ar fi fost o teribilă și dureroasă încercare să renunțe la visele ei de evadare. Bineînțeles, astăzi nu mai vedea lucrurile în același fel, dar nu era oare prea târziu?

– Nu pot să-ți spun cum aș fi reacționat, admise ea, dar nu pot să cred că nu te-aș mai fi iubit. În schimb, este adevărat că aș fi preferat să hotărăsc singură în privința viitorului meu în deplină cunoștință de cauză.

– Eu mă gândeam numai să te ajut să ai o viață agreabilă.

– Și ai repetat aceeași greșeală cu Bonnie. Vrând prea mult s-o protejezi, i-ai trădat încrederea. Pentru o adolescentă, este mai rău ca orice.

Copleșit, Stefan se întoarse din nou cu fața spre șosea, își dădu capul pe spate cu ochii pe jumătate închiși.

Soarele cobora deja spre orizont și drumul era încă lung. Și-o imagina pe Bonnie rătăcind pe străzile din Minneapolis la căderea nopții și își stăpâni cu greutate spaima.

– Va putea oare Bonnie să mă ierte într-o zi? șopti el cu o rugăminte.

Emoționată până la lacrimi, Karen își apăsă cu tandrețe mâna peste a lui.

– Asta îi va cere poate ceva timp să-și recapete toată încrederea, dar nu te neliniști, va reuși, îl asigură cu vocea ei caldă și iubitoare.

Stefan nu cerea mai mult ca s-o creadă. Nu putea suporta gândul că Bonnie îl va respinge pentru că o înșelase. La fel cum altădată o minciună îl costase dragostea Karinei.

***

El crezu că leșină când o descoperi în sfârșit în spatele autobuzului, cu capul sprijinit de fereastră, cu privirea tristă și visătoare.

Fără să piardă o secundă, sări în autobuz și se strecură pe bancă alături de ea.

– Bonnie draga mea, vino, să ne întoarcem acasă,îi șopti la ureche, cu un braț după gâtul ei.

– Nu... nu pot... bângui ea ridicând spre el ochii ei mari albaștri, plini de lacrimi.

– Haide, te rog, Bonnie. Am greșt, admit, dar te iubesc!

– Karen trebuie să fie teribil de supărată pe mine, zise ea cu o voce tremurândă.

– Nicidecum. De altfel, ne așteaptă afară. Ea a ținut să vină cu min,e gândindu-se că va fi mai ușor pentru tine să te destăinui unei femei.

Bonnie aruncă o privire pe geam și zări spatele lui Karen, apoi se întoarse din nou spre tatăl ei.

– De ce m-ai mințit tată? De ce?

– Este o poveste lungă, draga mea.

El se ridică și-i întinse mâna.

– Vino. Am să-ți povestesc totul în mașină.

– Unchiul Jack n-a vrut niciodată să mă vadă? Nici măcar o dată?

– Astăzi, în orice caz, și-a manifestat dorința. Dacă și soția lui va fi de acord, vei putea merge să-l vezi în timpul vacanței de Crăciun.

– Crezi că o să mă accepte? insistă ea strecurându-și mâna în a lui.

– Sunt sigur.

De data asta, Stefan va veghea ca fratele lui să nu se sustragă de la răspunderile lui.

***

Când ajunseră acasă, doamna Johnson o primi pe Bonnie cu brațele larg deschise.

– Din cei șase copii pe care i-am avut, patru mi-au provocat aceeași spaimă ca tine: într-o zi sau alta au fugit, zise ea cu o voce extrem de duioasă. Am impresia că atunci când creșteți, trebuie uneori să treceți prin asta ca să vă afirmați. Este un fel de inițiere, din care ieșiți în general mai puternici. Vei vedea, draga mea, lucrurile se vor aranja de la sine.

– Ce s-a întâmplat cu Bobby și Shelly? se interesă Stefan.

– Și-au făcut griji pentru sora lor, dar cred că am reușit să-i liniștesc. În cele din urmă s-au dus în pat destul de repede. Și tu ar trebui să te duci la culcare frumoasa mea, adăugă ea strângând-o la piept.

– Îmi pare rău, Karen...

– Am vorbit despre toate astea în mașină. Nu sunt supărată și n-ai nici un motiv să-ți ceri iertare.

– Ești prea mare acum ca să te mai duc în spate, dar vrei să vin să te învelesc ca atunci când erai mică? propuse Stefan.

Cu ochii surâzători, Bonnie își descoperi dinții frumoși într-un zâmbet larg.

– Cred că voi reuși singură, tată!

Ea se repezi totuși în brațele lui și, sub privirile înduioșate ale celor două femei, se ținură strânși în brațe minute bune.

După ce Bonnie urcă, Stefan mulțumi călduros doamnei Johnson pentru cooperare și o conduse până la mașina ei. Întorcându-se, stinse luminile și o ajunse pe Karen în susul scării.

– Îți mulțumesc că ai venit cu mine. Nu știu dacă...

– Ești un tată minunat, Stefan și cred că ai fost întotdeauna.

– N-am acest sentiment în seara aceasta. Nici de tată bun, nici de...

– Sst! murmură ea punându-i un deget pe buze. Nu este momentul să discutăm, ești epuizat. Du-te la culcare, vom vorbi despre asta mâine, dacă vrei.

Ea deschise fără zgomot ușa camerei ei aprinse lumina... și, cu capul sprijinit de tocul ușii, scoase un adânc suspin de descurajare.

– Stefan, vino să vezi!

Toate hainele lui Karen erau aruncate pe jos în dezordine, paginile ei scrise fuseseră rupte în mii de bucăți și împrăștiate peste tot ca niște confeti. Oglinda era mânjită cu ruj de buze, cearșafurile strânse ghem.

– Care este imbecilul care a putut face un asemenea lucru? întrebă Stefan uluit.

– Din păcate, nu mai este decât o simplă farsă de copil, Stefan. Este a doua oară când îmi găsesc camera în această stare. Nu ți-am spus înainte pentru a evita complicațiile și în speranța că totul se va aranja, dar este foarte limpede că

unul din copiii tăi nu suportă prezența mea în această casă. Și sunt din ce în ce mai convinsă că este vorba de Shelly.

Stefan îi aruncă o privire neîncrezătoare. Spontan, era tentat să-și apere fiica, dar ceva îl necăjea.

– Am remarcat că în ultimele zile se purta ciudat, tot timpul se agăța de mine.

– De la sosirea mea, nu?

– Cam așa, da, admise el frecându-și nervos bărbia. Dar asta nu poate să mai dureze, trebuie să-i vorbesc!

– Acum?

– Da, acum!

Karen așteptă câteva minute pe culoar, apoi se apropie cu pași furișați de camera lui Shelly.

– Spune-i să plece, tati! îl imploră ea cu voce înecată de sughițuri de plâns. Când se va întoarce mama, nu va fi mulțumită!

Incapabilă să asculte mai mult, Karen se întoarse în camera ei. Vorbele lui Shelly o loviseră drept în inimă. Niciodată nu simțise o durere atât de profundă, de când aflase de căsătoria lui Stefan cu Mavis.

Și totuși, Karen știa foarte bine: viața nu este întotdeauna dreaptă și nenorocirea poate bate de două ori la aceași ușă.

Capitolul 10

O ploaie mărută se scurgea pe streșini și spăla delicat frunzele sfeclei de zahăr. Ploua atât cât să umezească pământul, fără să transforme câmpul în mlaștină.

În picioare în fața spălătorului din bucătărie, Stefan urmărea gânditor mișcarea norilor pe cerul înnorat.

Karen nu coborâse ca de obicei să ia micul dejun cu copiii. Dar cine îndrăznea s-o condamne, după veritabila palmă pe care o primise ieri seară la întoarcerea acasă?

După plecarea copiilor la școală, o auzi agitându-se la etaj. Fără îndoială, nu va întârzia să se arate. El își frământa mintea și nu voia să-i spună decât că dorea să mai rămână măcar cinci minute în această casă.

Când apăru în pragul ușii, îmbrăcată în blugi și o bluză decoltată din mătase, era palidă la față și cu cearcăne sub ochi. Ea acceptă bucuroasă cafeaua pe care i-o pregătise Stefan, schiță un zâmbet și se așeză la masă.

– Ai dormit târziu, remarcă el bănuind că, la fel ca el, nu închisese ochii toată noaptea.

– N-am vrut să risc să perturb ritualul familiei.

– Doamna Johnson a adus ieri chifle cu lapte. Vrei să-ți încălzesc una?

– Nu, mulțumesc. Copiii n-au avut probleme ca să plece la școală? întrebă ea, cu mâinile crispate pe ceașca ei.

– Bonnie și Shelly nu erau trezite de-a binelea, dar au reușit de bine de rău să fie gata la timp.

Karen înghiți o gură de cafea și rămase mult timp gânditoare.

– Te admir sincer, Stefan. Nu știu cum faci să-ți asumi greaua responsabilitate de cap de familie.

– Slavă Domnului, zile ca cea de ieri sunt rare!

El luă un scaun și se așeză în fața lui Karen, oprindu-se cu greu să nu întindă mâinile peste masă s-o ia pe a ei.

– Aș vrea mai cu seamă să știi că sprijinul tău de ieri mi-a fost extrem de prețios, adăugă el. Și datorită ție, Bonnie a trecut peste această încercare cu înțelepciune și inteligență. În această dimineață, chiar m-a reconfortat asigurându-mă că am mult mai multe calități decât defecte. Nu e rău, nu?

– Sunt mulțumită de tine.

– Îmi imaginam că începând de aseară îmi va reproșa că sunt îngrozitor de retrograd, pentru că nu-mi place grupul Stompin Wild sau nu știu ce altceva, dar cel puțin ar fi dovada că este bine și din nou încrezătoare.

– N-aș spune același lucru despre Shelly.

– Știu, dar din păcate, problema ei nu este de ieri! I-a fost întotdeauna greu să accepte că Mavis nu mai este cu noi. Și după cele ce mi-a povestit azi noapte, ieri i-a fost foarte frică atunci când ne-a văzut plecând cu mașina în căutarea lui Bonnie. Nu mi-a spus-o explicit, dar am înțees că se temea că n-am să mă întorc, la fel ca mama ei.

– Să mori într-un accident de mașină este mult mai teribil pentru ceilalți cred, pentru că n-au avut timp să se pregătească pentru ideea morții.

– Toți au fost zdrobiți, aflând vestea.

– Și Shelly era încă foarte mică. Îmi închipui că pentru ea, îngroparea lui Mavis n-avea nici o legătură cu realitatea.

– Dar ea n-a fost prezentă! Avea abia patru ani... La fel de bine se putea spune că era încă un bebeluș... Și n-am vrut să fie traumatizată.

Karen, tulburată ca de o vedenie, bătu nervoasă cu linguriță în ceașcă.

– Ai dus-o la mormântul mamei ei după înmormântare? întrebă ea, temându-se că știe dinainte răspunsul.

– Ascultă, Karen, Shelly știe foarte bine că mama ei a murit! I-am explicat, i-am spus și i-am repetat de sute de ori. Faptul că este în continuare frământată nu este deloc extraordinar.

– Dar nici măcar nu i-ai oferit posibilitatea să meargă să-și ia rămas bun de la mama ei, cu cuvintele ei! se indignă Karen, care își amintea întreaga importanță a acestui demers după moartea propriei sale mame.

– Nu vreau s-o văd plângând. A fost și așa destul de mâhnită. Mai târziu, bineînțeles, va putea merge la cimitir oricât de des va dori.

– Am înțeles. Nu vrei s-o faci să sufere, repetă Karen, consternată.

Refuză să mai continue discuția. Dacă Stefan nu deschidea ochii și nu lua atitudine, Shelly risca fără îndoială să aibă nevoie cât de curând să consulte un psiholog, dar asta n-o privea pe ea. Stefan își creștea copiii cum credea de cuviință și ea n-avea nici un drept să-l judece.

– Vreau să mă întorc la mine acasă, anunță ea după o tăcere jenantă. Cred că este preferabil să rămâneți între voi. Sunt sigură că va fi mult mai bine când n-o să mai aveți o intrusă între voi.

El îi strânse mâna cu delicatețe și o privi în ochi.

– Tu nu ești o intrusă, spuse el cu multă tandrețe.

– Ba da, în ochii copiilor tăi.

Stefan se prăbuși pe un scaun, cu umerii căzuți, lăsând să-i scape un suspin.

În timp ce Karen nu aștepta decât un cuvânt de-al lui pentru a reveni asupra hotărârii, el ridica steagul alb, acceptând înfrângerea. Și Karen nu avu curajul și nici puterea necesară să lupte împotriva fatalității și să încerce să întoarcă mersul implacabil al vieții.

– Vrei să pleci imediat la New York?

– Mai am o săptămână întreagă înaintea mea. Vreau să profit pentru a pune ordine în lucrurile tatălui meu.

– Și după aceea, vei vinde ferma?

– Da. Ție, Stefan. Era dorința tatălui meu și am s-o respect.

– Nimic nu te obligă s-o vinzi. Dacă îți convine, voi putea cultiva pământul și apoi să împărțim beneficiile. Vei putea păstra un loc al tău la Crookston și vei putea veni cât de des vei dori.

De ce s-o facă? se întrebă ea cu o privire tristă. Pentru a sta ore întregi postată la fereastră, sperând să zărească de departe bărbatul pe care-l iubea și copiii pe care i-ar fi plăcut să-i fi dăruit ea? Nu, niciodată! Dar nu era tot atât de insuportabil gândul de a întoarce definitiv spatele lui Stefan și micii lui familii?

O jumătate de oră mai târziu, își duse toate lucrurile acasă. O casă lipsită de viață, unde o tăcere adâncă plutea în aer.

Cu sufletul pustiit, deschise larg fereastra salonului, deschise combina muzicală și ascultă un disc.

***

După-amiază, la puțin timp după trecerea autobuzului școlar, Bobby veni într-o vizită spontană. Era prima dată când îl vedea atât de contrariat, de debusolat.

Cu toate că își făcea o datorie de a nu se amesteca în treburile familiei Bjornson, nu putea să-l lase pe bietul Bobby să se neliniștească fără motiv și să denatureze realitatea.

După ce-l instală confortabil lângă ea cu cutie de dulciuri și un pahar cu lapte, începu să restabilească adevărul,

explicându-i în cuvinte simple câteva lucruri esențiale: Mavis îndrăgostită, apoi însărcintă cu Jack, căsătoria lui Stefan cu Mavis, dubla paternitate a lui Bonnie și farsele urâte ale lui Shelly.

Ca să nu-l tulbure prea mult, evită cu prudență să vorbească despre relațiile ei cu Stefan și încheie insistând asupra faptului că aveau norocul să aibă un tată minunat, care-i iubea enorm pe toți trei.

– Asta-i tot? Atunci, nu-i nimic grav! exclamă el sărind ca un drăcușor pe canapea.

Karen râse din toată inima și cu o mișcare a mâinii, ciufuli părul copilului.

– Nimic grav... cu condiția să nu te demobilizezi din nou la fotbal! glumi ea.

– Săptămâna viitoare vom câștiga! O să dovedim tuturor că spartanii sunt doar niște curci plouate! O să vii?

– Nu-ți pot promite nimic. Dacă reușesc să-mi rezolv problemele aici, voi pleca fără îndoială în misiune în câteva zile, zise ea cu un nod în gât. Apoi va trebui să merg în Anglia pentru un interviu important.

– Ah, da, cu regina... sau cineva asemenea!

– Da, cam așa ceva.

– În orice caz, dacă vei fi încă aici, vino la meci!

El vârî un pumn de biscuiți în buzunarul pantalonilor și plecă acasă, abandonând-o pe Karen singurătății.

Atunci când, în clipa următoare, se apropie de fereastră, îl văzu repezindu-se pe alee făcându-i semne de rămas bun.

***

Aproximativ după o oră, în timp ce clasa facturi în vechiul birou al tatălui ei, auzi bătându-se ușor la ușă.

Se ridică să deschidă și avu marea surpriză s-o descopere pe micuța Shelly, cu părul ciufulit, cu tricoul murdar și cu o crăticioară de aluminiu în mână.

– Doamna Johnson a spus că dacă nu mai faci mâncare, asta nu înseamnă că nu mai trebuie s-o împarți cu noi! Sunt macaroane.

Karen îi zâmbi și-i deschise larg ușa.

– Miros delicios. Vrei să le duci în bucătărie?

Shelly acceptă cu un semn din cap. Ducând crăticioara cu brațul întins, ca și cum a fi fost vorba de un tort princiar, intră în casă și traversă coridorul cu pași solemni. Ajunsă în bucătărie, puse cu mii de precauții crăticioara pe masă, apoi se întoarse spre Karen și adăugă cu o voce înceată și timidă:

– Tata vrea să-ți cer iertare pentru răutățile pe care ți le-am făcut.

Tulburată, Karen, ascultându-și doar inima, îngenunche lângă Shelly și o strânse în brațe. Că voia sau nu și în pofida a tot ce se întâmplase, nu se putu împiedica să poarte o mare afecțiune copiilor lui Stefan. La fel cum continuase să-l iubească în toți acești ani, în ciuda despărțirii lor. Din momentul când germenii dragostei fuseseră semănați în inima ei, nimic nu-i mai putea izgoni, chiar dacă n-avea nici o speranță să-i vadă încolțiți într-o zi.

– Asta nu înseamnă să fii rea, o asigură ea, îngropându-și ușor obrazul în părul lui Shelly. Cred mai curând că ți-a fost teamă că am să-i iau locul mamei tale sau că am să ți-l iau pe tatăl tău. Dar n-am să fac niciodată așa ceva. Îți promit.

– Ți-am distrus totuși ce ai lucrat.

– N-a fost grav. Doar în câteva minute, calculatorul a reparat această mică prostie.

– Nu ești foarte supărată pe mine? insistă ea, încă nehotărâtă.

– Deloc, copila mea, răspunse Karen, împrumutând fără să-și dea seama cuvintele afectuoase folosite de Stefan.

Mânată de un irezistibil elan de tandrețe, o luă pe Shelly pe sus și o duse până în salon, unde se instală cu ea în balansoar.

– Știi că n-am cunoscut-o foarte bine pe mama ta. Dar poate ți-ar face plăcere să-mi vorbești puțin despre ea?

Propunerea lui Karen, departe de a fi inocentă, avu efectul așteptat: să rupă gheața și să lase să se instaleze calmul Shelly, de obicei în defensivă, dădu frâu liber amintirilor și deveni de neoprit.

Dar când Karen observă că începea să se înnopteze, depuse un sărut ușor pe gâtul lui Shelly și o trimise repede acasă, fără să uite să-i transmită doamnei Johnson un mic mesaj de mulțumire.

***

Tocmai închisese televizorul și se pregătea de culcare când se bătu din nou la ușă. „Din fericire, Stefan n-are decât trei copii, altfel aș fi bună să stau de vorbă toată noaptea“, își spuse ea parcurgând coridorul, decisă totuși să dea dovadă de puțină autoritate.

Dar abia deschise ușa și inima îi tresări și rămase fără glas.

– Am văzut lumină la tine și mi-am încercat norocul, zise Stefan. Pot să intru cinci minute?

– Sigur, intră!

– Copiii sunt deja în brațele lui Morfeu. Mi s-a părut ciudat să știu că nu erai cu noi la cină.

El își luă foarte firesc locul pe canapea. Era aceeași pe care stătea în tinerețe ca să urmărească împreună cu Karen serialele la televizor... și pe care, câțiva ani mai târziu, se dedau tandrelor jocuri amoroase de adolescenți.

– Am văzut aproape toată familia Bjornson defilând pe aici după-amiaza asta.

– Sper că nu te-au bătut prea mult la cap.

– Nicidecum. Dimpotrivă, au fost adorabili.

Ea se așeză lângă el, dar nu prea aproape, și remarcă imediat că era proaspăt ras și-și dăduse cu apă de colonie. Ce n-ar fi dat să aibă dreptul să poată testa cu el mașina de dat timpul înapoi, să-și regăsească planurile din vremea când se bucurau din plin de viață și se iubeau fără griji!

– Mă înșel sau te frământă ceva? întrebă ea.

A spune că Stefan era preocupat era un eufemism. Problema lui n-avea mare legătură cu copiii. Karen era cea

care-l înnebunea și să știe că-l va părăsi în timp ce el o dorea mai mult cu fiecare zi îl ducea la disperare. Voia să-i simtă trupul fremătând sub mângâierile lui, s-o audă gemând de plăcere. Însetat de iubire și de tandrețe, nu visa decât să se topească în ea. Împreună, ar atinge cele mai înalte culmi ale extazului și vor reveni în cădere liberă înainte de a se avânta în cucerirea unor noi piscuri ale plăcerii.

Dar n-o putea lipsi de ceea ce cucerise cu atâta îndârjire și cu atât succes: independența, reușita, curiozitatea de a cunoșate o lume în permanentă evoluție... toate lucrurile pe care nici el, nici Crookston nu erau în măsură să i le ofere.

În câteva zile, așadar, Karen va zbura spre noi orizonturi, și el va fi condamnat să asiste neputincios la plecarea ei.

– N-ai remarcat dacă există scurgeri? se interesă el, evitând să răpundă la întrebarea ei.

– Nu. Totul pare perfect. Îți mullțumesc că te-ai gândit să înlocuiești geamul spart.

El îi puse o mână pe ceafă și se jucă distrat cu părul ei.

– Bobby mi-a spus că poate vei pleca în misiune?

– Așa am de gând, răspunse ea apropiindu-se imperceptibil de el.

– Îmi închipui că nu este nimic care să te rețină aici.

– Pe cuvântul meu, dacă așa crezi, trebuie să fie adevărat.

– Totul este deci cât se poate de bine, spuse el cu un aer fatalist.

Jignită, Karen se redresă brusc și reveni la locul ei.

– Tu ai hotărât că asta ar fi cel mai bine! îl corectă ea.

– Ținând seama de meseria ta, mi se pare logic, nu?

– Mulțumesc că te preocupă. Dar ce crezi că s-ar întâmpla dacă n-am să fac decât după capul meu și am să mă hotărăsc să rămân?

Stefan, surprins, ridică din sprâncene și se prefăcu că reflectează.

– După o lună, te-ai plictisi atât de mult încât i-ai telefona amicului tău Max ca să-l implori să te trimită să faci un reportaj în Mongolia.

– Am fost deja acolo, mormăi ea, și am fost decepționată.

– Totuși, aș fi foarte fericit dacă ai veni din când în când să petreci câteva zile la Crookston, continuă el, ignorând remarca ei.

– Ca să fac ce, Stefan? întrebă e cu un aer fals îngrozit, exasperată.

– Cunoști sentimentele mele pentru tine. Mă gândeam că am putea...

Karen nici nu mai asculta ce voia să-i spună. Știa cu exactitate la ce se gândea el. Insultant. Degradant. Nici nu voia să audă de o legătură trecătoare cu Stefan sau cu copiii lui. Pentru ea, era totul sau nimic. Și de când se cunoșteau, Stefan ar fi trebuit s-o știe.

Rănită în amorul său propriu, se hotărî să se răzbune. Va începe să-i dea lui Stefan o impresie despre ce avea de pierdut, apoi își va face bagajele și va pleca. Pentru a nu se mai întoarce niciodată.

În clipa următoare, punea în aplicare prima fază a răzbunării. Se apropie din nou de Stefan, îi luă cu tandrețe fața în mâini și depuse pe buzele lui un sărut ușor ca o boare. Apoi se consacră perfecționării lui, să-i dea puțin mai multă armonie și atracție. Cu vârful limbii, desenă conturul gurii lui Stefan apoi îi mușcă ușor buza inferioară, cea mai carnală, cea mai senzuală... și se întrebă deodată cu spaimă dacă dorința ei de răzbunare nu cumva se va întoarce împotriva ei. Deja, bătăile inimii i se accelerară, dorința o cuprindea și trebui să facă un mare efort ca să-și păstreze controlul emoțiilor.

– Karen!

Dacă ar fi murmurat numele dulce de Karina, fără îndoială că i-ar fi iertat totul și și-ar fi sporit îmbrățișarea. Dar el n-o făcuse și ea se încordă.

– Este destul de aproape de ceea ce te gândeai că am putea face în timpul scurtei mele șederi la fermă? întrebă ea.

Dar Stefan, prins de plăcerea acestei intimități regăsite, nu mai sesiză ironia amară a întrebării ei.

– Pe deplin! Trebuie să recunosc că este un început promițător, zise el înlănțuindu-i talia.

– Nu te temi că ai să-ți șochezi copii?

– Cred că ar fi de preferat ca ei să nu știe nimic.

Karen nu-și credea urechilor. Era revoltată de egoismul lui Stefan care, fără nici o rușine, îi propunea s-o iubească pe ascuns!

Continuându-și totuși jocul, își strecură degetele în părul lui Stefan și-l sorbi din ochi.

– O să ne vedem de exemplu, de două sau trei ori pe an, sugeră ea, ironic.

– Sau mai mult... Asta va depinde de disponibilitățile tale.

– Tu crezi că ai să poți fi liber?

– Atât de des cât vei dori!

Și în timp ce ea se gândea la toate nopțile, el îi descheie încet nasturii bluzei și puse stăpânire pe sânii ei întăriți de dorință. Cu violență și bruschețea unei emoții vulcanice, tot corpul lui Karen luă foc. Închise ochii și gemu încet, cu capul lăsat pe spate.

Dar trebuia să pună capăt cât mai repede acestei delicioase torturi destinată din nefericire să se adauge listei nesfârșite de amintiri ce-i obsedau visele de aproape cincisprezece ani.

– Propunerea ta nu-mi convine cu adevărat, spuse ea îndepărtându-l ușor.

– De ce? Asta ar trebui să ne mulțumească pe amândoi.

El încercă s-o rețină de mână când se ridică, dar îi scăpă.

– Pe mine nu! Prefer o ruptură cinstită și definitivă. Se vindecă mai ușor... chiar dacă, uneori, lasă cicatrice adânci.

– Haide, Karen.

– Ascultă-mă, Stefan. Am să-ți spun ce mi-ar plăcea să fac înainte de a trage o linie peste povestea noastră. Am să vă duc la picnic pe tine și pe copiii tăi, duminica viitoare. Voi aduce ce trebuie și vom petrece după-amiaza împreună.

– Nu te înțeleg deloc. În pofida durerii ei, găsi puterea să zâmbească.

– Vei înțelege duminică.

Capitolul 11

Karen părăsi șoseaua principală și se angajă pe o frumoasă alee umbrită.

– Dar asta nu duce nicăieri! exclamă Stefan, surprins.

– Ba da. La cimitir, și grădina este deosebit de frumoasă. Există chiar o mică baltă cu rațe. Cred că este un loc bun pentru picnic.

– Doar nu vrei...

– Putem să dăm de mâncare rațelor? întrebă Shelly, așezată cuminte între fratele și sora ei, pe bancheta din spate.

– Sigur! îi răspunse Karen. Am luat special pâine și boabe de porumb.

– Nu ne putem instala acolo. O să-i deranjăm pe cei veniți să se reculeagă la morminte, protestă Stefan.

– Dacă nu vom țipa cât ne ține gura și nu vom arunca hârtii murdare peste tot, n-avem nici un motiv ca prezența noastră

să deranjeze. Veneam adesea aici cu tata și am văzut totdeauna oameni la picnic... mai ales la sfârșitul săptămânii.

– Și partida noastră de fotbal? se neliniști Bobby.

– N-am uitat. O s-o facem pe urmă, în parc. Promit.

– Sper că știi ce faci, remarcă Stefan cu jumătate de glas... N-aș vrea ca această ieșire să se transforme într-un coșmar pentru copii.

Karen continuă să se încreadă în instinctul ei și rulă încet spre locul unde era amplasat mormântul lui Mavis.

Câteva secunde mai târziu, privirea ei întârzie puțin mai mult decât ar fi trebuit asupra lui Stefan și simți imediat un fior pe șira spinării.

Dar nu era nici locul nici momentul să se lase pradă voluptății... și oricum era prea târziu.

– Să cerem părerea celor interesați? sugeră ea oprind motorul.

Și înainte ca Stefan să poată obiecta ceva, se întoarse spre bancheta din spate și supuse programul votului copiilor, încercând să adopte un ton cât mai neutru posibil.

– Avem de ales între a petrece câteva momente la mormântul mamei voastre, sau dacă voi credeți că n-o să puteți suporta pentru că este prea stresant, mergem direct în parc.

Instinctiv, Bobby și Shelly o lăsară pe cea mai mare să hotărască, întrebând-o din priviri. Și Bonnie își asumă foarte firesc rolul de soră mai mare, fără să se mândrească.

– Eu propun să rămânem puțin aici și pe urmă mergem în parc. În felul acesta, în timpul picnicului, Bobby ar putea să se joace cu mingea.

– Și eu? reclamă Shelly. Eu vreau să dau de mâncare la rațe.

– Nu te îngrijora, o să te ocupi de rățuștele tale urâte! O ironiză Bobby.

Coborâră din mașină și scoaseră din portbagaj sacoșa de plastic cu mâncarea pentru rațe.

Bonnie o luă atunci de mână pe sora ei mai mică. Bobby, uimitor de serios, trecu în dreapta lui Shelly, luându-i cealaltă mână. Se îndreptară toți trei spre mormântul mamei lor, adăpostit sub frunzișul auriu al unei splendide sălcii plângătoare.

– Bonnie s-a făcut mare acum, remarcă Stefan, cu o notă de mândrie în glas.

El rămăsese lângă mașină cu Karen și-și privea cu dragoste copiii așezați la piciorul copacului.

– Și curând, o să fie o adevărată domnișoară. Ce noroc ai să-i ai pe toți trei!

– Este adevărat. În fiecare zi, prezența lor mă umple de fericire.

O familie fericită și unită. O asemenea fericire o făcea în secret geloasă pe Karen. Cu ochii încețoșați de lacrimi, făcu câțiva pași ca să-și revină.

– Intenționez să plec mâine, anunță ea revenind lângă Stefan. Am trecut vineri pe la notar pentru a semna actul de vânzare și i-am spus că te las pe tine să hotărăști prețul. Oricum, prețul tău va fi și al meu.

Stefan rămase mult timp tăcut, încât Karen se întrebă dacă auzise ce-i spusese sau dacă, în panica ei, doar își închipuia că-i vorbise.

– În Turcia?

– Nu. La New York, pentru câteva zile. Max ține cu tot dinadinsul să mă întâlnesc cu un editor care ar fi eventual interesat de reportajele mele.

– Formidabil!

El se aplecă să rupă un fir de iarbă pe care-l puse între dinți și-l mestecă distrat.

– Copii te vor regreta.

„Și tu Stefan?,se gândi ea. Ție îți voi lipsi oare?"

– Poate că mai târziu o să ai ocazia să-ți iei câteva zile de odihnă să vii să mă vezi, sugeră ea. La New York sau în altă parte.

– Ar fi minunat. Orice s-ar întampla, de acum încolo o să ne ținem la curent.

Dar Karen nu se lăsă înșelată. Jucau teatru. Ea știa cu certitudine că, pentru Stefan, familia, munca la fermă, activitățile din cadrul federației agricole, treceau înaintea ei.

– Dacă reușesc să găsesc documentația privind creșterea cerbilor în Noua Zeelandă, am să-ți trimit o copie.

– Aprioric, ideea de a închide într-un țarc animale sălbatice nu mă încântă, dar pot reflecta la asta. Cunoști zicala? Numai proștii nu-și schimbă părerea.

***

Stefan găsea că a disputa o partidă de fotbal într-un parc municipal era un fel ciudat de a-ți lua adio de la familia pe care o iubești, dar se dedică bucuros jocului.

– Oprește-o tată! țipă Bobby, căzut la pământ, în timp ce Karen fugea spre poartă.

Stefan porni imediat în urmărirea ei. Era surprins să vadă că-și păstrase toată agilitatea și rapiditatea de odinioară, dar luând-o în diagonală, era aproape sigur că o s-o oprească în plină cursă.

Ajuns în dreptul ei, întinse brațul... și nu prinse decât vântul. Karen îi scăpase cu un hohot de râs.

Jignit, porni din nou în urmărirea ei, dar alunecă pe iarba grasă chiar în momentul când era gata s-o atingă. Karen îl ocoli cu abilitate. Cu părul în vânt și obrajii în flăcări, își continuă alergarea.

Stefan nu se putu atunci împiedica să vadă în acest joc aparent nevinovat reflexul realității. Pe terenul de fotbal ca și în viață, Karen apărea ca un vis de neatins.

În timp ce Bobby venea să-i dea o mână de ajutor tatălui lui, în echipa adversă Bonnie se plasă în așa fel încât Karen

să-i poată da o pasă laterală, iar micuța Shelly profită de neatenția lui Stefan ca să se agațe cu toată puterea de piciorul lui. Dar Stefan o prinse de mijloc, o ridică de la pământ și o roti în aer.

Impresionat de strigătele ei de ajutor, o puse pe iarbă și în clipa următoare reuși în sfârșit s-o ajungă pe Karen.

– Acum că te-am prins n-am să-ți mai dau drumul! strigă el. În loc s-o blocheze pentru a recupera mingea, îi prinse picioarele, o ridică pe sus și traversă terenul în fuga mare.

– N-ai dreptul! se plânse ea zbătându-se în brațele lui.

– Nu ți s-a spus niciodată că la fotbal este ca la război?

El se poticni și se rostogoliră amândoi pe iarbă, cu răsuflarea tăiată. Râsetele lor nepăsătoare dispărură ca prin farmec, când privirile li se încrucișară și când valul devastator de dorință puse stăpânire pe trupurile lor întâlnite într-o epuizare voluptuoasă.

Dar această amețeală nu dură decât câteva secunde.

Cei trei copii îi ajunseră și se aruncară asupra lor ca niște pui de lei hârjonindu-se cu părinții.

– Bravo, tată, asta înseamnă două puncte pentru noi! strigă Bobby.

– Glumești! Nu este o penalitate, este o repunere de tușă, protestă Bonnie, împingându-l cu cotul.

– Ce știi tu? Nu știi nimic despre fotbal!

– Ba da! Închipuiește-ți că atunci când asist în fiecare sâmbătă la meciurile tale stupide, urmăresc și ascult tot ce spune arbitrul.

– Și eu la fel! îi întări spusele Shelly.

Karen și Stefan schimbară o ultimă privire, apoi se ridicară pentru a pune capăt acestui mic diferend înainte să degenereze într-o încăierare.

***

Niciodată lui Karen nu-i fusese atât de greu să-și facă bagajele. Nu pentru că ar fi avut multe lucruri de luat, dar pentru prima dată în viața ei era în situația să plece definitiv.

Și perspectiva de a se găsi singură la New York în marele ei apartament gol, îi sporea și mai mult sentimentul de abandon. Două scurte săptămâni au fost suficiente să-i redea gustul pentru marile spații din Minnesota și s-o inițieze în bucuriile și grijile vieții de familie. Dar din nefericire, toate asta veniseră prea târziu în viața ei pentru a influența cursul evenimentelor.

Ea nu-și va pleda cauza în ultimul moment aruncându-se la picioarele lui Stefan. După cum o învățase mama ei, demnitatea era ultimul refugiu al femeii.

Întorcându-se în salon, descoperi cu stupoare că geanta ei diplomat fusese deschisă și toate hârtiile și documetele amestecate cu grijă. Câteva zile în urmă, ar fi bănuit-o imediat pe Shelly, dar în mod ciudat, astăzi această ipoteză i se părea neverosimilă.

Mai mult intrigată decât neliniștită, se postă la fereastră. Shelly luase loc în vechiul leagăn ruginit, la umbra nucului, iar Bobby și Bonnie se amuzau făcând-o să se urce cât mai sus posibil, smulgându-i țipete de bucurie amestecată cu teamă.

Karen era atât de emoționată să-i vadă jucându-se în curtea casei sale încât n-o lăsa inima să-i acuze că au vrut să-i facă rău, chiar înaintea plecării.

Hotărâtă să nu acorde prea mare importanță acestui incident, începu să facă ordine în actele ei. Și abia atunci își dădu seama că pașaportul ei dispăruse.

Nu mai exista nici o îndoială. Acești mici șnapani trebuie să-i fi subtiliat prețiosul document în timp ce le pregătea gustarea de după-amiază.

***

Stefan era iritat. Cu doamna Johnson care mormăia trecând încoace și-ncolo cu cârpa ei de praf în jurul biroului, nu se putea concentra asupra lucrului său.

– Nu credeți că ați putea s-o faceți puțin mai târziu? se plânse el. Încerc să pun la zi contabilitatea și credeți-mă, nu este ușor!

Sarcina lui era într-adevăr cu atât mai anevoioasă cu cât era obsedat de iminenta plecare a Karinei.

– Ca și cum m-aș distra! protestă doamna Johnon. Îți imaginezi puțin câtă muncă înseamnă să pregătești masa, să

faci curățenie, să speli rufe pentru toată familia? Ah, dacă ai avea măcar o soție care să se ocupe de copii, în loc să mă necăjesc ore întregi pentru ei, aș fi putut și eu profita puțin mai mult de nepoții mei!

Stefan închise registrul de conturi și se resemnă să ascute reproșurile doamnei Johnson.

– Unde vreți să ajungeți, de fapt? întrebă el.

Doamna Johnson se postă în fața lui, cu mâinile în șolduri.

– Știu bine că nu-i treaba mea, dar mă cunoști: dacă nu-ți spun ce am pe suflet, voi bombăni toată ziua și până la urmă furia mea va exploda, și toată lumea va fi foarte deranjată. Așa că, uite ce-i! Am auzit spunându-se că domnișoara Karen va pleca. Și eu te întreb: ai s-o lași încă o dată să plece?

– Are o meserie nemaipomenită, care-i permite să călătorească și să întâlnească o mulțime de oameni interesanți. De ce ați vrea să rămână aici?

– Pentru că bărbatul pe care-l iubește locuiește aici.

– Ce vă face să credeți asta? întrebă el cu prudență.

– Ar trebui să fii orb sau senil ca să nu-ți dai seama că sunteți îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Erați deja când aveați optsprezece ani și, în treacăt fie spus, la vremea aceea nimeni n-a înțeles de ce v-ați despărțit.

– Am avut motive întemeiate.

– Să admitem. Dar în ceea ce privește prezentul, nu crezi că, totuși, copiii tăi au mare nevoie de o mamă?

– Știți la fel de bine ca mine că Shelly nu și-a revenit încă după moartea lui Mavis. Și în acest moment, Bonnie trece printr-o perioadă dificilă. Ținând cont de toate acestea, consider că n-ar fi foarte delicat din partea mea să-i propun lui Karen să vină să trăiască împreună cu noi.

– Baliverne! Pe de o parte, ar fi cel mai bun lucru pentru copii. Și pe de altă parte, tânărul meu prieten, ar trebui să te gândești serios să te recăsătorești. Și ce soție poate fi mai bună decât Karen? zise ea cu convingere, agitându-și cârpa de praf pe sub nasul lui Stefan.

Stefan nu putea nega că ea fusese dintotdeauna raza de soare care dădea un sens vieții lui. Și totuși, încă se îndoia.

– Nu dorește să se căsătorească cu mine.

– Ce vorbești? Totuși, nu asta citesc în ochii ei. Dar măcar i-ai pus întrebarea?

Evident că nu. Stefan se gândea că ea îi cunoștea sentimentele și că n-avea nevoie să-i spună că o iubea ca să fie convinsă de acest lucru.

S-o lase să plece ca să-și trăiască viața, era încă o dovadă de iubire.

Făcea asta pentru binele ei, ca să fie pe deplin fericită.

Cu mintea frământată, căuta cu disperare o soluție fericită problemei lui când îi reveni în memorie explicația pe care o avusese cu câteva zile în urmă cu Karen și reproșurile pe care i le adresase.

Măcar dacă ar asculta-o, o dată. Dacă s-ar frământa să știe ce gândea, mai curând decât să hotărască singur ce este bine sau nu pentru ea, poate că...

Dar timpul lui era numărat. În câteva ore, Karen va fi plecată. Departe, foarte departe. Și pentru totdeauna. Acum sau niciodată, trebuia să acționeze.

***

Karen plecă în căutaea celor trei mici diavoli, foarte hotărâtă să le sucească gâtul dacă nu voiau să mărturisească unde-i ascunseseră pașaportul.

– Shelly! Bonnie! strigă ea. Bobby unde ești?

– Le-am cerut să plece să se joace în altă parte.

Surprinsă că-l aude pe Stefan răspunâzndu-i, se întoarse și încremeni locului.

– Voiam să avem o mică discuție în particular.

Ea îl văzu apropiindu-se ca prin vis. Chiar dacă se îmbrăcase foarte simplu și încălțase cizmele uzate, îi părea de o sută de ori mai maiestuos decât un prinț împodobit pentru căsătorie... dar la fel de inaccesibil. Stăteau față în față în mijlocul grădinii, ca doi boxeri cântărindu-și șansele – Stefan cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor, Karen cu brațele încrucișate la piept.

O adiere de vânt mișca ramurile nucului. Una câte una, frunzele moarte se desprindeau și cădeau pe pământ într-un frumos vârtej.

– Stefan, eu...

– Karen...

Râsul lor conjugat destinse atmosfera.

– Tu mai întâi, insistă Karen.

Ea n-ar fi știut să spună care dintre ei făcuse un pas unul către altul sau dacă, împinși de același elan, se apropiaseră fără măcar să-și dea seama.

– Tu știi că n-am fost niciodată un bun vorbitor... cel puțin pentru a exprima ce simt.

– Am remarcat, într-adevăr, zise ea cu un zâmbet.

– Poate că nu este nevoie să devin ridicol din nou. Dacă vrei, voi încerca o altă metodă.

Îi luă mâinile în ale lui și le trecu încet după spatele lui, aducând-o din aceeași mișcare la pieptul lui.

O liniște sacră îi învălui. Se sorbeau din ochi, lăsându-se cuceriți de focul arzător al dorinței, abandonându-se visurilor celor mai nebunești.

Și Stefan își eliberă inima înainte să-i explodeze în piept. Cu privirea ațintită în ochii lui Karen, puse stăpânire pe buzele ei și își puse tot sufletul în pasiunea acestui sărut.

– Karen, aș vrea atât de mult să te întorci la mine, șopti el la urechea ei. Dacă vrei să continui să călătorești, n-am să te împiedic. Dar aș vrea să fii soția mea. Mama copiilor mei.

Ea se înfioră toată, dominată cu totul de simțurile surescitate, simțind tremurând de dorință trupul musculos al lui Stefan, dar ea mai voia și altceva.

– Și dacă nu vreau să mai plec niciodată?

– Cred că te-ai plictisi dacă vei rămâne la fermă. Din câte știu, menajul și gătitul nu ți-au făcut niciodată mare plăcere.

– Este adevărat. Dar asta nu înseamnă că n-aș fi fericită. Te iubesc, Stefan, dar dacă mă căsătoresc cu tine va fi cu singura condiție să-mi petrec restul vieții lângă tine.

Niciodată nu văzuse un zâmbet mai frumos luminând fața lui Stefan.

– Vorbești serios când spui asta?

– Cât se poate de serios! Am obosit să călătoresc. Am obosit să fiu singură. Nu mai am decât o singură dorință: să-mi găsesc locul undeva, să trăiesc în sânul unei familii. În familia ta... pe care nimic nu ne oprește s-o mărim, adăugă ea înălțându-se pe vârful picioarelor pentru a depune un sărut tandru pe buzele lui.

– Te iubesc, Karina! Te iubesc!

El o strânse în brațe cu toată puterea, o făcu să se învârtească în aer, apoi o răsturnă pe pământul presărat cu frunze moarte și se întinse lângă ea sub nuc.

Sfârșit